Clayton Emery

PROSCRISII

CU O ASTFEL DE SABIE, UN OM POATE CUCERI LUMEA

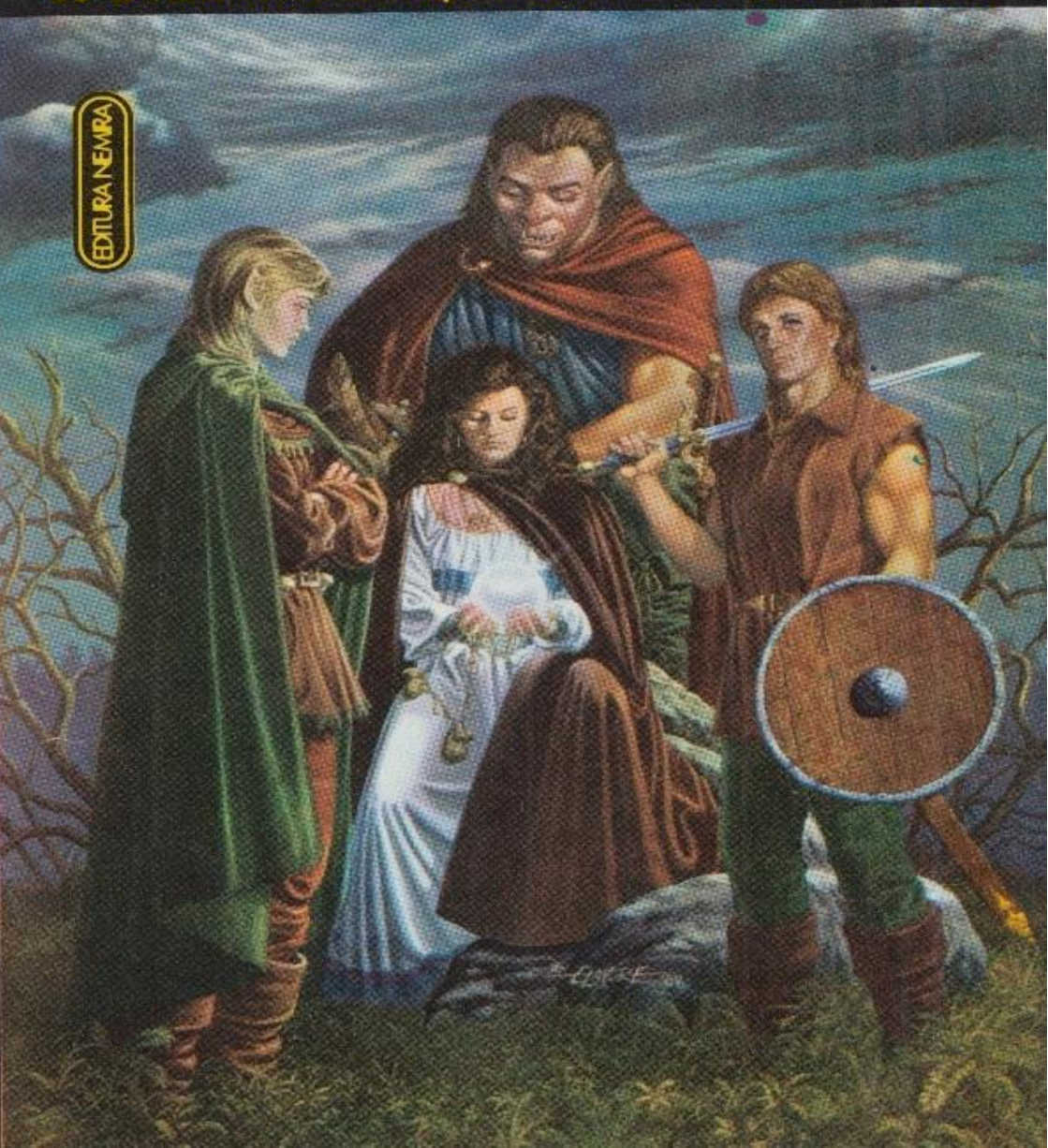

CLAYTON EMERY

PROSCRIȘII

Cu o astfel de sabie, un om poate cuceri lumea

Ciclul Runeswords
Proscrișii
Sabia Lui Skryling
Piatra Visului
Stăpânii Groazei
Abisul Morții
Piatra Timpului

Era un monstru ciudat, un leu degenerat cu rămășițe de aripi cenușii și o stârpitură de față omenească. Cu ochii adânci ca o fântâna, ca o gaură fără fund. Acum Bith putea să-i simtă mirosul, o duhoare de amoniac și de carne putredă. Runeswords au fost create la începuturile lumii și apoi pierdute. Acum, aceste săbii magnifice care închid în ele o putere devastatoare, trebuie sa fie descoperite și distruse înainte ca întunecatul stăpân și creaturile sale să le folosească taișurile. Singura șansă stă în mâinile proscrișilor…

De ce heroic-fantasy?

Colecţia Nautilus, dorind să ofere cititorilor săi o adevărată panoramă a temelor, stilurilor şi autorilor de literatură *science-fiction,* nu poate ignora ceea ce în lumea anglo-saxonă, spaţiul de naştere al marilor valori sf, este numit *heroic-fantasy,* într-o traducere ad-litteram, fantezie eroică, sau *sword and sorcery,* vrajă şi spadă (prin analogie, de ce nu, cu bogata literatură de capă şi spadă tributară romanului baroc).

Genul propus se află la graniţa între science-fiction şi mainstream, fiind un caz particular al sf-ului, accentul ne mai fiind pus pe ipotezele ştiinţifice sau anticipaţiile pe termen lung sau scurt. Întregul univers de altfel nu mai este susţinut de un schelet tehnologic, ci este pătruns de vrăji şi magie, de mister şi erotism.

Pot fi consideraţi creatori ai fanteziei eroice Lawrence Sterne, Abraham Merrit, H.P. Lovecraft şi William Morris, dar numai după anul 1950 genul a cunoscut adevăratul său moment de glorie, din momentul în care numeroşi autori au adoptat o nouă poziţie faţă de ştiinţă şi tehnologie, dacă nu au manifestat chiar un adevărat refuz faţă de stilul de viaţă american, tot mai aservit civilizaţiei tehnologice.

Fără îndoială, opera fundamentală *este Lord of Rings* a lui J.R.R. Tolkien, ciclu ce introduce o extrem de bine conturată lume imaginară, guvernată de

magic şi supranatural. Tot aici ar trebui menţionate *Arthur, regele Camelotului* de T.H. White, *Ultima licornă* de Peter Beagle şi *Poveste fără sfârşit* de Michael Ende.

Fantezia eroică atrage cei mai diverşi cititori prin stilul ei, prin suflul epic amplu, prin stranietatea lumilor imaginate. Căci Universul este stăpânit de zei de toate categoriile, ca şi de demoni şi vrăjitoare, trolli şi elfi. Decorul evocă epoca medievală, în special evul mediu timpuriu, dar şi preistoria; eroii trăiesc în fortăreţe sumbre, călăresc tot felul de lighioane, rătăcind prin pădurile sălbatice ale legendelor, poartă armuri şi îşi rezolvă neînţelegerile cu tăişul săbiilor.

Pentru a înfrânge obstacolele, eroul, un om absolut obişnuit, dispune de puteri reduse faţă de cele ale adversarilor săi, de aceea autorul introduce abil clemente ajutătoare, printre altele şi pentru a nu scădea interesul cititorului faţă de un etern învins. Eroul primeşte ajutorul unor preoţi sau vrăjitoare, se căpătuieşte cu un talisman sau o armă magică, ba chiar zeii înşişi intervin în favoarea lui atunci când sunt forţaţi să o facă.

Nu alta este situaţia *Proscrişilor,* în care un zeu vulnerabil şi cam naiv foloseşte ca detaşament de şoc un soldat fără experienţă, o vrăjitoare începătoare, un troll fugit de acasă şi un elf exilat.

Deci ei sunt cei care vor înfrunta *Răul,* se vor pune, cu sau fără voia lor, în slujba *Binelui,* căci conflictul

între bine și rău, ca în orice basm, face sarea și piperul romanelor *heroic-fantasy*.

Volumul de față nu este de altfel decât primul dintr-o serie mai amplă, de șase romane construite în jurul aceloraşi personaje, fiecare purtând semnătura unui alt autor, ciclu imaginat și inițiat de *Bill Fawcett*.

Cititorii colecției *Nautilus* vor face cunoștință, în cel mai scurt timp, și cu alte romane de vrajă și spadă, gen care – sperăm – să fie agreat mai ales de tineri.

V.P.

CAPITOLUL 1

Elizebith fugea, cădea, se cățăra, fugea și cădea iar. Frunzele proaspăt căzute și povârnișul înclinat erau înșelătoare sub tălpile netede ale încălțărilor. Rugurile de mure despuiate de frunze și stejarii piperniciți se agățau de ea, tăind și rupând, înțepând-o de mii de ori pe față, pe mâini, pe gât. Fata alunecă încă o dată pe bolovănișul acoperit de frunze și căzu, lovindu-și genunchiul. Îngenunchie, strângând piciorul la piept și plângând fără glas. Să lași lacrimile să curgă însemna să-ți ușurezi durerea, a genunchiului cel puțin. Ce era în inima ei era altceva.

Bith era înaltă și brună, zveltă și gingașă, cu părul curgând în valuri negre și ochii aproape luminoși. Purta un costum de culoare închisă, cu bluză și pantaloni, iar pe deasupra, o pelerină albastru întunecat. În jurul taliei avea o centură lată, galbenă, care se potrivea de minune cu încălțările lucrate cu măiestrie. Catarama, ce avea forma unei fețe de diavol rânjind, și o duzină de mici săculețe arătau legătura ei cu lumea magiei.

Fata încerca să-și țină răsuflarea pentru a-și asculta urmăritorii. Departe, în josul râpei, se puteau auzi vorbele de ocară ale oamenilor care înaintau prin tufărișul întunecat. Bith nu le știa numărul, dar credea că erau destui ca să poată răscoli văgăuna fără să-i piardă urma. Privi către orizontul înceţoşat. Zilele erau tot mai scurte. Crengi solzoase țeseau o pânză de păianjen ce dantela amurgul întunecat.

Tufărişul era atât de des încât priveai ca printr-un coş de nuiele strâns împletit. Chiar când se târa pe pământ, crengile îi atingeau pielea delicată. Nu bănuise cât de des era tufărişul din văgăună. Ar fi trebuit s-o ştie, se mustră. Era o prostie să nu cunoască până la capăt defileul. Oare se deschidea într-o câmpie sau într-o pădure, ori se înfunda din nou într-un lăstăriş şi mai des? Ar fi trebuit s-o afle mai demult, nu acum când încerca să-şi salveze viaţa. Aceasta era lecţia pentru astăzi. Trăieşte şi învaţă, gândi cu amărăciune. Învaţă sau mori. Undeva mai jos, un om arunca un blestem. Inima îi tresări. Era încercuită. Îşi smulse picioarele din amorţeală şi înaintă cu greutate printre rugurile de mure.

Bith nu trăise destulă vreme în mica ei colibă dărăpănată ca să fi învăţat toate câte erau de învăţat. Să trăieşti singur însemna să faci o mulţime de lucruri. Să aduci apa, să supraveghezi focul, să controlezi capcanele pentru vulpi, să aduni rădăcini. Pentru asta, bărbaţii aveau neveste, iar cei înstăriţi, servitori. Trebuia să munceşti toată ziua doar pentru hrană şi un adăpost cald. Nu era timp de hoinăreală. Sau de citit, de studiat, ori pentru altă distracţie. Era multă vreme de când Bith nu mai făcuse ceva amuzant.

Trebuia să îndeplinească nevoile sau dorinţele ţăranilor care descoperiseră în ea o „vrăjitoare”. Mai multe dorinţe decât nevoi, dar ce putea să spună?

Motivul neîndemânării ei în ale gospodăriei era

acela că niciodată, până foarte de curând, nu făcuse aşa ceva. Oh, dacă ar fi ştiut cât de fericită era atunci când *era* fericită! Era ca o fetiţă. O fetiţă alintată. Niciodată nu-i lipsise ceva. Acum ar da orice, chiar şi sufletul, ca să poată sta liniştită şi nu să alerge, să alerge, să alerge…

Da, ţăranii sosiseră în scurt timp. Doreau un leac pentru durerea de dinţi. O licoare de dragoste. O doctorie pentru lepădat copiii. Un blestem pentru un vecin mai bogat. Elizebith făcea ce putea. Pentru durerea de dinţi primeau o coajă de mesteacăn. Dar era un remediu de scurtă durată. Licoarea de dragoste era ulei de camfor pus pe părul celui iubit, însoţit de „gânduri frumoase". Un leac bun la toate. Doctoria pentru lepădat era ulei mineral. Putea ucide femeia care nu-l lua aşa cum trebuie. Blestemul putea fi orice, josnic şi ticălos; ura adăuga restul. Dar ea ştia că n-o să ţină mult. Oamenii urau vrăjitoarele – era o măsură a ignoranţei lor faptul că nu făceau o deosebire între vrăjitor şi magician. Urau ceea ce o vrăjitoare putea să facă, chiar dacă ei erau cei care i-o cereau. Întârziau mereu cu plata, până când erai nevoit să le ceri banii înainte. Întotdeauna aşteptau până în ultima clipă şi asta a distrus-o pe Bith. Un cuplu ce niciodată nu ezita să facă o călătorie până la coliba ei pentru a le salva o vită, aştepta de fiecare dată până când propriul copil ajungea în pragul morţii înainte de a mişca un deget. De data asta, fusese prea târziu. Bith încercase totul, dar copilul

murise în câteva ore. Supăraţi, părinţii o învinuiseră pe Bith. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Mama ei o avertizase mereu că, ajutând oamenii, va avea mereu necazuri. Nu s-a aşteptat să se întâmple atât de repede. Iat-o acum încercând să scape cu viaţă!

Bith se ridică şi-şi croi drum prin tufăriş, în sus. Era linişte, nu se auzea nici vântul. Oare defileul se închidea aici? De o parte şi de alta, povârnişurile nu mai erau acoperite cu iarbă şi frunze, d doar cu fragmente de stâncă. Malurile erau abrupte şi apropiate la mai puţin de zece metri. Poate va reuşi să scape din locul acesta şi o va lua la fugă când va ajunge pe teren plat. Totuşi nu va putea ajunge prea departe, deja era foarte obosită. O copilărie petrecută plimbându-se cu barca pe lac şi citind romane de dragoste nu o pregătise pentru viaţa adevărată, dură, de afară. Se sprijini cu mâna de o stâncă. Era linişte. Îi pierduseră oare urma? Nu putea să vadă prea bine în jur. Cerul mai era încă slab luminat, dar în văgăuna asta era deja întuneric. Deodată dădu cu nasul într-un perete de stâncă. Era oare o ieşire? Cerceta cu mâinile. Nu, era un umăr în zidul de piatră. Inima i se strânse. Era capătul drumului. Sfârşitul. Pe trei laturi, pereţii defileului erau foarte înalţi. Drumul pe care venise era singura ieşire.

Bith încercă să iasă din colivia de piatră, dar nu găsi niciun punct de sprijin. Degetele ei erau prea slabe. Şi nici nu mai vedea nimic. Ce să facă? Să sară ca o pumă? Să-şi ia zborul? Aproape că o apucă râsul.

Mintea îi juca feste. Nimic folositor nu-i trecea prin gând. Nimic. Căzu la pământ, trăgând aer în piept. Era prinsă în capcană. Urmăritorii vor ajunge la ea. Odată prinsă o vor ucide, o vor tăia în bucăţi. Poate chiar o vor târî înapoi în sat şi va fi aruncată în foc. Era mai bine oare? Se încovoie, frica şi oboseala o copleşiră. Îşi strânse braţele la piept şi suspină.

Un ţipăt de cucuvea sparse liniştea făcând-o să se înfioare. Adormise? Fusese oare posibil aşa ceva? Bith îşi şterse faţa cu mâinile murdare şi respiră adânc. Ciudat, se simţea mai bine. Nu se mai văită. Însemna oare că era gata să moară? Dimpotrivă, începea să fie cuprinsă de mânie. Mânie împotriva acestor ignoranţi care o vânau fără motiv. Fetiţa murise în acea dimineaţă, era adevărat, dar nu din cauza lipsei de îngrijire din partea lui Bith. Clocotea de furie. O să-i înveţe ea minte, îi va vrăji cu unul din cele mai înfricoşătoare descântece pe care le ştia. Dar unde erau?

Îşi ciuli urechile şi ascultă. Era linişte. Greierii cântau în depărtare, ultimii dinaintea primei zăpezi. Undeva, un bursuc şuiera. Aerul era înmiresmat de parfumul socului şi al ierbii ursului.

Unde erau? Bith se ridică. Niciun zgomot. Apoi îi auzi. Crengile tufărişului. Strigătele guturale ale oamenilor însetaţi de sânge. Şi un sunet nou.

Ha-roo! Hark, hark! Ha-rooo!

Câini! Au adus câini! Se terminase cu ea. Nu-i nimic. De un lucru se tem şi oamenii şi câinii. Şi o să-

i învețe să se teamă și de o vrăjitoare. Căută cu degetele-i fine în săculeţul de la centură și scoase o crenguță prăfuită și uscată. Cu cealaltă mână atinse trunchiul unui stejar, lat de o palmă.

Aşteptă…

În întunericul ce se adâncea tot mai mult zgomotul urmăririi devenea tot mai puternic, iar Bith, fiica Moreei, se gândea la vechiul ci cămin și la tot ceea ce însemnase pentru ea. Era un castel vechi, cu ziduri mucegăite, învăluit în ceaţă. Apele lacului se revărsaseră până la ziduri, iar în faţa lui se întindea priveliștea unui stufăriș încâlcit, viguros. Pucioasa bolborosea prin crăpăturile malurilor. Apa băltea în toate camerele de jos. O poartă de fier ruginită păzea intrarea. Pe toate crenelurile erau înfipte cranii ale duşmanilor. Acest castel primejdios fusese căminul ei timp de şaisprezece ani. Părea ciudat că se simţise bine acolo. Ar fi preferat acum să fie la castel? N-ar fi putut răspunde. Cât de ciudat putea judeca mintea unei vrăjitoare! Nu-i de mirare că muritorii nu le înţelegeau. Nici ele nu se puteau înţelege.

Hark, hark! Lătratul câinilor explodă aproape sub picioarele ei. Bith văzu o creangă albă sărind într-o parte, la înălţimea unui câine. Un lătrat răsună din partea cealaltă. Erau doi câini. Se opriră. Acum că au găsit-o, stăteau liniştiţi și o studiau.

Hark, hark! Întărâtaţi de urletele din vale, animalele săriră să o muşte, îşi arătau colţii, botul plin de spumă. O ţineau pe Loc, anunţându-şi

nedemnii stăpâni. În defileul îngust, zgomotul îți spărgea urechile. Bith avea mâinile ocupate, la fel și buzele. Îngâna un descântec, încet și intens. Strigătele mulțimii explodară în defileu. „E aici! Prindeți-o repede! N-o lăsați să scape!" Unul dintre ei ceru o cremene să aprindă o torță. „Vă dau eu torță!" gândi Bith. Își termină descântecul și zdrobi cu unghia crenguța pe trunchiul stejarului tânăr.

Fșșș! Într-o clipă copacul fu cuprins de flăcări, ca de un vânt fierbinte de vară. Câinii urlară de spaimă. Oamenii țipară și-și acoperiră ochii cu brațele. Bith, care până atunci își ținuse ochii strâns închiși, îi deschise și-i îndreptă către mulțimea înspăimântată.

Scântei și cenușă pluteau peste tot, înconjurându-i. Bith, între câinii înfricoșați și mulțimea de oameni, își scoase cuțitul și lovi pe unul dintre ei, încercând să-și croiască drum. Omul țipă de durere, ca și cum l-ar fi mușcat un balaur și făcu un salt înapoi, deși micul cuțit al lui Bith abia dacă-l zgâriase puțin. Omul căzu și-l trase după el și pe vecinul lui. Bith încercă să-și păstreze cumpătul. „Câți bastarzi sunt oare aici? Nu este cinstit să fie trimiși atât de mulți pentru o singură femeie!" Oamenii încercau să o lovească. O încurcătură de picioare o prinse la mijloc și căzu.

Țipete ca „Prindeți-o acum!" și „Puneți mâna pe ea!" îi explodară în urechi. Un bărbat o prinse de încheietura mâinii. Bith lovi cu cuțitul, dar se încurcă în faldurile pelerinei. Atinsese o mână murdară ce mirosea a grăsime de porc și a fum. Bărbatul o lovi cu

pumnul în cap făcând-o să vadă stele verzi. Înainte de a cădea, altcineva o lovi în coastă. Un râset îi răni auzul. Bith se zbătu şi se luptă, dar era fără putere. Trei bărbaţi o trântiră la pământ, afundându-i faţa în covorul de frunze. Poate nu va mai fi ciopârţită sau omorâtă cu pietre, ori arsă pe rug. Va muri sufocată. Frica îi reveni, arzându-i sufletul ca arborele în flăcări pe cerul întunecat.

Departe, auzi un ţipăt de om. Nu era un râset sau un strigăt, era un ţipăt ca al unui iepure prins în capcană. Ţipătul se întrerupse brusc, dar un alt om îl luă de la capăt. Dintr-odată, greutatea din spatele ei dispăru. Un câine lătra. Bith se lupta să-şi elibereze faţa. Ce se întâmplase? În lumina copacului în flăcări, Elizebith văzu o apariţie uriaşă ridicând sus, deasupra capului, un câine schelălăind. Uriaşul prinsese picioarele din spate ale animalului într-o mână, iar cu cealaltă gâtul şi, aşa cum putu Bith să vadă, rupsese animalul în două ca şi cum ar fi fost o foaie de hârtie. Oamenii urlară înfricoşaţi – peste tot se auzeau numai urlete – atunci când arătarea întunecată azvârli către ei resturile însângerate. Sângele căzu ca o ploaie pe spatele sătenilor ce o luară la fugă. Se împingeau unul pe altul în goana lor nebună. Arătarea bolborosea şi mârâia, ocărându-i şi batjocorindu-i. Rămase în picioare, nemişcată ca o statuie, până când hărmălaia se stinse.

Apoi se întoarse încet către Bith.

Era uriaş, înalt şi lat în umeri. Formele i se

întrezăreau cu greu sub blana miţoasă de urs şi sub pălăria pleoştită. Creatura înaintă pe terenul plin de tufişuri şi bolovani cu paşi siguri, ce lăsau urme adânci în pământ. Venea direct către ea. Poate să vadă în întuneric, gândi Bith. În ciuda luminii ce agoniza, a fumului şi a terenului accidentat, o putea vedea ca la lumina zilei.

— Cum este? mormăi creatura într-o limbă stâlcită. Eşti bine? Nu rănită?

Mârâitul acela era dureros de auzit. Întinse mâna către Bith.

— Sunt bine, se bâlbâi ea. Te rog, nu mă atinge!

Arătarea îşi trase înapoi laba mare şi grea. Se întoarse încet, se aplecă la pământ şi-şi şterse mâinile de iarbă. Apoi se îndepărtă. Bith se ridică în picioare, dar trebui să se sprijine de un copac. După toate cele ce i se întâmplaseră, era ameţită. Genunchii îi cedară şi căzu, recunoscătoare chiar şi pentru acest mic răgaz.

Stejarul arsese de tot. Nu mai rămăsese decât un ciot, nu mai înalt de genunchi. Bith nu ştia multe descântece, dar pe cele pe care le ştia, le ştia foarte bine!

Se uită în jur. Va reuşi oare să fugă, să scape de fiinţa aceea, acum când se întunecase? Ar fi oare nevoie s-o facă, de vreme ce el îi salvase viaţa?

Matahala doborî cu o lovitură de picior resturile copacului ars. Apoi, mai cărând, mai târând, aduse un copac foarte mare în locul ciotului rămas, îl

fărâmiță și făcu din nou un foc. Bith știa că arborele era mort, dar sunetele pe care le auzi îi spuseră că, totuși, ființa aceea era foarte puternică. Destul de puternică pentru a rupe un câine în două, poate chiar și o vrăjitoare. Mai puternică decât ar putea un om să fie. Creatura se aplecă la pământ și suflă în foc. Bith îi văzu fața pentru prima dată. Un nas lat și turtit pe o față lătăreață, ochii mici, sprâncenele groase. Poate și niște colți acoperiți de buzele groase? Știa acum despre ce era vorba. Văzuse ilustrații în cărțile din castelul mamei sale.

— Ești un troll.

— Hathor.

— Nu, ești un troll. Știu acum.

— Și eu. Eu Hathor. Troll. Unul bun.

Sigur, gândi Bith, și eu sunt o vrăjitoare bună. Se ridică încet și se îndepărtă tiptil de lângă foc, către vale.

— Nu pleca, spuse trollul. Mănâncă!

— Să mănânc? Stomacul o trădă. Ghiorăi la gândul mâncării. Ce să mănânc?

Trollul arătă cu degetul.

— Câine.

Bith se înfioră. „Nu, n-aș putea”. Stomacul o duru de foame.

— Bine, doar o bucățică.

Trollul se îndepărtă de foc. Flăcările străluceau vesele acum, probabil singurele lumini pe o distanță de mulți kilometri. Făceau ca întunericul din defileu

să pară și mai adânc. Bith își simți picioarele tremurând. Dacă nu se va așeza, va cădea. Poate ar fi mai bine să stea lângă foc, chibzui fata. Își netezi pantalonii și bluza, aranjă pelerina în jurul său și se așează. Apoi se mișcă în căutarea unei poziții comode, cu spatele rezemat de un copac. Era minunat să stea, să nu se mai miște. Trollul se întoarse lângă foc, cu trupul rupt al câinelui într-o mână. În cealaltă, ținea un topor. Bith îl urmări cu prudență cum așază corpul pe un buștean, nu departe de ea.

— Ficat? întrebă trollul. Pulpă? Creier?

— Ficat.

— Bine.

Toporul coborî și dintr-o lovitură despică trupul câinelui. Încă două lovituri și scoase o bucată mare de ceva pe care o aruncă în foc. Bith urmărea cum carnea se arde și se înnegrește. Poate că nu-i era foame. Totuși, cu mult curaj, luă un bețișor, îl ascuți la un capăt și înfipse carnea în el. Apoi îl așeză pe o piatră la marginea focului și îl ținu cu vârful piciorului.

De undeva, de aproape, se auzeau crănțăniturи și trosnituri, apoi pleoscăieli. Probabil își linge degetele, gândi ea. O altă halcă de carne fu așezată pe foc, sfârâind.

Trollul înfipse toporul într-un trunchi de copac. Bith observă că nu era un topor de luptă, ci unul obișnuit. Un topor de luptă avea lama lată și ascuțită, o emblemă gravată, era ușor și cu un mâner scurt,

astfel încât un om să-l poată mânui toată ziua. Acesta era un simplu topor pentru tăiat arbori. Era oare bine? Trollul stătea lângă foc, în fața ei. Își luă de pe cap pălăria pleoștită și o puse lângă el. Bith îl studie. Surprinzător, trollul avea o înfățișare umană. Știa că erau un fel de oameni care își duc viața prin peșteri. Uneori nu le părăseau niciodată. Toate trăsăturile lui erau accentuate. Buzele erau groase, puțin ieșite în afară. Ochii erau mici, apropiați și înfundați în orbite. Dinții erau mari, la fel și urechile. Nu avea barbă, doar un fel de perciuni. Avea un păr deosebit de moale și fin, de culoare roșcat-aurie. Un troll cu păr de culoarea căpșunii, gândi Bith. Purta doar o cămașă țărănească înfășurată în jurul trupului masiv, iar pe deasupra o manta groasă din blană de urs brun. Degetele erau grosolane, cu unghii negre, dar destul de îndemânatice, după cum aprinsese focul. Pe mâini avea păr roșu. Picioarele îi erau goale, iar tălpile destul de groase ca să poată merge pe cărbuni încinși. Răspândea și un miros în jurul său, nu unul neplăcut, mai curând străin și ciudat.

— Ești drăguță, spuse deodată, iar Bith aproape că sări în sus. Probabil și gustoasă, gândi ea. Dar el nu mai spuse nimic și ei îi veni inima la loc.

Ce ciudat că i-a spus că e drăguță! Era multă vreme de rând nu se mai văzuse. La șaisprezece ani, Bith era încă în creștere, bineînțeles mai întâi în locurile cele mai nepotrivite. Știa că semăna mult cu mama ei despre care oamenii spuneau că era foarte frumoasă,

deci şi ea era la fel. Era înaltă şi zveltă, dar şi timidă şi stângace, gândea ea. Zburdalnică şi veselă ca un mânz, dar neîndemânatecă. La chip arăta acceptabil. Avea faţa albă ca laptele, pentru că venea din nord, cu pistrui, aşa cum erau nordicii atinşi de lumina soarelui. Bith ştia că trăsătura ei cea mai frapantă erau ochii. Era singurul om pe care îl ştia – în afară de mama sa – că are ochii argintii.

— Ce nume, întrebă vocea aspră.

— Nume? Elizebith, fiică a… Elizebith. Bith.

— Bith, încercă trollul să-i spună pe nume. Uşor!

— Tu eşti Hathor?

— Hathor, Thor, Hath, aceste nume fură urmate de un alt şir pe care ea nu le putu înţelege. Termină apoi, Hathor.

— Hathor. Bine. Minunat, gândi. Încă o noapte ca asta şi voi vorbi ca un troll. De ce mi-ai salvat viaţa?

— Voce.

— Voce ai spus?

— Voce.

— Ce voce?

Trollul duse un deget cu gheare murdare – sau poate asta era culoarea lor naturală – la tâmplă.

— În cap. Spus să vin aici, să te salvez. Am venit.

— Ce ţi-a spus vocea aceea?

— Spus. Vin aici, te salvez. Niciodată n-am auzit voce în cap.

Luă o halcă de carne friptă din foc şi o curăţă de aşchii, cenuşă şi ce mai era pe ea. Bith îşi văzu de

carnea ei. Smulse o fâșie și o mâncă, cuprinsă deodată de lăcomie din cauza mirosului. Nu mai mâncase până atunci carne de câine. Avea un gust dulce. După ce înghiți, întrebă:

— Vocea avea ceva poruncitor, ca a unui rege? Cam așa: „Du-te, fiul meu, salveaz-o și vei fi răsplătit!" Suna cam așa?

Hathor dădu cu putere din cap.

— Da, așa era vocea. Chiar așa. Bine.

Bith meditǎ o clipă, ţuguindu-şi buzele. Şi ea auzise o asemenea voce, mai în toate visele, sau când era distrată. Îi spunea să aștepte sau să se bucure, ori îi anunța o primejdie și încă multe alte lucruri. Nu-i dăduse niciodată vreo atenție. Cu câteva luni în urmă, Bith fusese târâtă din castelul mamei sale de către niște oameni incredibil de proști, ce crezuseră că este ostateca Moreei. Odată ce au aflat că este fiica acesteia, au părăsit-o, abandonând-o într-un ținut străin, singură și neajutorată. Chiar înainte de asta, Bith fusese bântuită de fantome, iar de când fusese răpită, nopți și coșmaruri însemnau același lucru pentru ea. Așa că nu dăduse atenție acestei noi voci poruncitoare, punând-o alături de cele care țipau și chicoteau.

— Tu ai trimis vocea?

Bith scutură din cap.

— Eu? Nu. Am auzit-o și eu, asta-i tot!

— Cine e?

— N-am nicio idee. Cineva care vrea ceva de la noi,

cred. Nu așa se întâmplă?

Hathor își făcu de lucru cu carnea și nu mai spuse nimic. Înghiți cu zgomot și întrebă:

— Unde-i arcul?

— Arcul?

Hathor imită un arcaș și apoi arătă către ea. Elizebith nu avea niciun arc. Avea doar hainele de pe ea, săculeții magici și un cuțit pentru mâncare.

— Nu am niciun arc.

Hathor mormăi. Se ridică de lângă foc și se pierdu în întuneric. Reveni apoi și îi dădu ceva. Era o săgeată scurtă cu pene striate cu roșu și albastru, așa cum nu mai văzuse niciodată. Lemnul era neted, aproape ca sticla. Vârful era din oțel, mai lung și mai ascuțit ca o lamă de cuțit. Nu părea mai grea ca un puf de păpădie. I-o înapoie lui Hathor.

— Nu este a mea.

— Nu? întrebă el, scărpinându-și bărbia. Nici a mea nu e.

— Stai puțin, de unde o ai?

Trollul se ridică și se duse iar în întuneric, în afara cercului de foc, aplecându-se spre ceva. Ridică un obiect voluminos și i-l arătă: „în el". Bith simți un nod în gât. Acel ceva era un cadavru, corpul unui țăran ce ținea în mână un pumnal ruginit. Bith se cutremură din nou. Cu o ușurință nefirească, Hathor ridică trupul și-l aruncă în sus, peste peretele defileului.

— Pe el să-l mănânce lupii, spuse, nu pe noi.

Bith privi către peretele abrupt.

— Cât de puternic eşti?!

Hathor zâmbi pentru prima dată. Într-adevăr, avea colţi pe maxilarul de sus.

— Puternic.

Bith se lăsă să cadă uşor, având încă săgeata în mână. Se uita la ea şi încerca să ghicească de unde venea. De la cine. Dar creierul ei nu voia să lucreze. Cădea într-un somn adânc, aşa cum i se mai întâmplase.

— Dormi, spuse Hathor. Eu păzesc.

Sigur, gândi Bith. Câinele a fost cina, iar eu micul dejun. Îşi trase pelerina în jurul ei, întinse mâna pe pământ, apoi îşi puse capul pe braţ. Cu faţa către foc şi spatele rezemat de copacul ce reflecta căldura, stătea foarte comod. Era un loc foarte plăcut; mai bine decât să ardă, sau să se sufoce, sau să fie spânzurată. Se va odihni o clipă, apoi o va şterge când trollul va aţipi. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a închide ochii era imaginea unui troll urât ce studia o săgeată. Un loc ciudat după o zi ciudată.

CAPITOLUL 2

Bith rătăcea pe culoarele castelului în căutarea mamei sale…

Trebuia să urce pentru că podeaua se înclina ameninţător. Era foarte întuneric înăuntru. Deşi la capătul holurilor era lumină, fata nu putea să ajungă acolo. Păianjeni mari cât câinii mişunau peste tot. Un craniu se întoarse să o privească cu ochii săi goi

învăluiţi de o lumină verde. O uşă se dădu la o parte şi o haită de câini blestemaţi intrară lătrând. O urmăriră până când fata simţi că-şi pierde răsuflarea. Fiica Moreei alerga să ajungă la capătul culoarului, dar nu reuşea deloc să-l atingă. Un zgomot cumplit se înălţa şi se apropia; era apa ce se revărsa pe holuri. O uşă se transformă într-o lamă de topor. Se ridică spre cer, deasupra ei, cu tăişul în jos, începu să cadă…

Bith ţipă când monstrul cu toporul în mână se desluşi ameninţător deasupra ei, gata să lovească. Ţipă din nou şi-şi acoperi ochii. Când văzu că nu se întâmplă nimic, îşi descoperi faţa. Lucrul acela încă mai stătea acolo, cu toporul în mână şi cu o expresie nedumerită pe faţa lui urâtă. Atunci îşi aduse aminte.

Îşi reaminti zgomotul urmăritorilor aproape de ea, respiraţia chinuită, răceala stâncilor ce-i fuseseră capcană, pârâitul copacului ars, loviturile de bocanci în spate, coşmarul salvării ei de către un străin.

Era dimineaţa devreme. O ploaie măruntă de toamnă cădea în jur, mângâind uşor covorul de frunze moarte. Trollul continua să o privească. Părea şi mai urât în dimineaţa cenuşie şi ceţoasă decât fusese la lumina focului. Pielea era palidă şi noduroasă. Bith se întrebă cât de curând va reuşi să scape de el.

Trollul mârâi.

— Eşti bine?

— Oh, da, sunt bine, răspunse. „Îşi face griji pentru mine. Şi mi-a salvat viaţa. Pentru că o voce i-a ordonat s-o facă. Da, sunt bine.” De fapt aşa şi era.

Trupul îi era devastat, plin de vânătăi şi cu muşchii înţepeniţi, dar era atât de bine să fii în viaţă!

Era o dimineaţă de toamnă, ceţoasă şi umedă. Păsările îşi vorbeau una alteia despre vreme, ignorând larma pe care o făcea Hathor. Trollul tăiase un braţ de lemne şi făcea focul. Ploaia cădea şuierând. Trollul înfigea ceva pe un băţ. Bith îşi dădu seama că erau ciuperci care creşteau pe tulpina fagilor în această perioadă a anului. Nu le mai aruncase direct în foc. Probabil a învăţat de la mine, gândi ea.

— Mai este puţină carne? întrebă Bith.

— Sigur, răspunse Thor. Mult. Aduse o bucată şi o puse la fript.

— Nu iei şi tu?

Trollul îşi mişcă enormul lui cap.

— Nu, nu mănânc carne.

— Nu mănânci carne? Trollii, ştia ea, erau deseori canibali. Şi acum mai era surprinsă că se afla în viaţă. Ce ai mâncat noaptea trecută?

Trollul zâmbi larg.

— Ai stat de pază toată noaptea?

Hathor arătă către capul său noduros.

— Ochii dorm. Urechile ascultă.

— Oh!

Cei doi nu mai scoaseră nicio vorbă cât timp mâncară, ca – carnea de câine, el – ciupercile pe care le împărţiră. Când au terminat, Bith s-a îndepărtat să-şi aranjeze ţinuta. Îşi spălă faţa şi mâinile cu apa de pe frunze şi-şi pieptănă părul. Se întoarse lângă

foc, mângâindu-şi uşor centura. Toată averea ei se afla acolo. Nu avea chiar un covor zburător. Mai erau şi câteva lucruri în coliba din sat: câteva cărţi, o lumânare, o rezervă de bani, dar nu putea să meargă acolo. Bravii săteni îi aşteptau, probabil, întoarcerea. O să încerce să găsească un drum ca sa iasă din defileu. Înveli repede câteva bucăţi de carne friptă şi se ridică în picioare.

Trollul se ridică şi el. Stinse focul şi-l acoperi cu un morman de frunze umede. Îşi strânse mantaua de blană de urs în jurul trupului şi-şi îndesă pe cap pălăria pleoştită ce-i ascundea destul de bine faţa. Aştepta, cu toporul atârnându-i în mână, nemişcat ca o statuie.

— Ei bine, spuse ca cu voce firavă, cred că plec.

— Unde mergem?

Bith îşi muşcă buza de jos. De asta se temuse.

— Eu, spuse încet, plec de aici. Eu…

— Unde?

— Nu, nu ştiu. Nord, deocamdată, cred. Departe de satul ăsta nenorocit. Este un oraş către nord, o zi de mers, ştiu asta. Trebuie să plec.

Trollul dădu din umeri.

— Să mergem!

Bith oftă. Va scăpa de el mai târziu. Va fi tare drăguţ, gândi, să meargă pe drum trăgând după ea o asemenea monstruozitate. Deşi, trebuia să recunoască, nimeni nu va mai îndrăzni să-i facă necazuri. Nu, mai curând ar lua-o la goană ţipând. Îşi

ridică braţele, apoi le lăsă să cadă.

— Bine, să mergem!

Cu ajutorul lui Hathor se căţără pe pereţii stâncoşi şi ieşi din defileu. Terenul era plat acum, iar pădurea destul de rară. Putea vedea departe înainte. În stânga, zări codiţe albe de căprioare fluturând, apoi dispărând. În dreapta, văzu o formă cenuşie. Era trupul celui ucis în noaptea trecută. Lupii sau câinii sălbatici îşi făcuseră treaba. Coaste îndreptate spre cer. Animalele astea au obiceiul să mănânce mai întâi măruntaiele. Vederea stârvului îi aduse aminte de ceva. Se întoarse şi-l găsi pe Hathor stând tăcut în apropierea ei.

— Vrei să-mi faci puţin loc? Trollul se depărtă câţiva paşi. Mulţumesc. Mai ai săgeata aceea?

Hathor o scoase de sub manta. Strălucea minunat în lumina soarelui de dimineaţă. Era foarte scurtă pentru o săgeată folosită în război, nu mai lungă decât braţul ei. Vârful era făcut dintr-un metal ce părea mai curând argint decât oţel. Bith i-o dădu înapoi fără să scoată o vorbă. Se uita în jur, dar acum pădurea era pustie. Oftă şi porni la drum, către nord-est. Curând găsiră şi drumul. Era doar un făgaş, destul de lat pentru a trece o căruţă cu cai. Făcea ocoluri largi printre copaci. Drumul era tot atât de pustiu pe cât fusese şi pădurea. Se puseră pe mers, străbătând kilometru după kilometru.

Ploaia se opri şi apăru din nou soarele. Mirosul covorului de frunze fu înlocuit de aroma ierbii. Bith

era plină de vioiciune dimineaţa, dar extenuată după-amiaza, însă Hathor se mişca tot timpul uşor, ca o piatră rostogolindu-se la vale. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă cât fu ziua de lungă. Îşi astâmpărară setea la un izvor, mâncară ciupercile şi merseră şi merseră… Singurii oameni pe care îi întâlniseră erau un băiat ce mergea cu vaca la păscut şi un tăietor de lemne. Niciunul nu dăduse vreo atenţie lui Hathor cel deghizat. Toate privirile erau atrase de Bith, înaltă, zveltă, cu părul fluturând. Era bine că avea lângă ea un astfel de păzitor. Era bine că nu mai era singură, chiar dacă cel care o însoţea nu era tocmai o fiinţă umană. Îşi dădu seama cu surprindere că nu-i mai era frică de el. Poate tocmai pentru că nu era om.

În cele din urmă ajunseră la marginea unui câmp pe care se afla un sat. Soarele se îndrepta către asfinţit. De la marginea pădurii se putea observa că târgul părea să aibă vreo două duzini de case mici şi o piaţă, ceea ce ar vrea să însemne că exista măcar un han cu o cârciumă. Ăsta-i locul unde am putea găsi nişte mărunţiş, gândi Bith. Şi mâncare. Doar că nu credea că va fi posibil să găsească un fermier fraier să împartă cu ea hrana fără a-i cere ceva în schimb. În mod sigur ea nu va şti cum să ceară. Bith dusese o viaţă retrasă, dar ştia totuşi destul despre oameni, ca să-i ocolească. Nu avea bani, nimic de vânzare sau de dat în schimb. Poate doar catarama de la centură, dar acesta era singurul lucru ce-i rămăsese de acasă. Nu-l va împărţi cu nimeni. N-ar avea timp destul să facă

descântece și poate nici înțelept n-ar fi s-o facă aici, atât de aproape de satul acela blestemat și după o astfel de experiență cu oamenii de acolo. Poate să se vândă pe sine – dar nu voia să facă asta – așa că va dormi din nou în pădure. Și va mânca ghindă. Sau…

— Hai, Thor! Să mergem. Ne prefacem că trecem!…

Hathor mormăi ceva și Bith ceru o explicație.

— Caii nu mă plac. Miros urât.

Bith stătea cu mâinile în șolduri, privind către așezare. N-avea niciun rost să mai rămână aici, atrăgând atenția asupra lor. Într-un sat atât de mic nu s-au văzut prea mulți magicieni. Sau trolli.

— N-avem ce face aici. Să mergem!

Merseră până în mijlocul orașului, făcând lumea să întoarcă privirile după ei, copiii să-i arate cu degetul și câinii să latre. Curând ajunseră în centru. Bith aruncă o privire rapidă către piața adormită. Era și un han, „La Mistreț“, iar în spate un grajd. Caii legați acolo nechezară când îl simțiră pe Hathor, dar cei doi își Continuară drumul. Bith se opri și-i porunci lui Hathor să găsească un loc de popas.

— Dormim noaptea?

— Numai un pui de somn. Când se va întuneca de-a binelea și satul va fi adormit, ne furișăm înapoi și dăm o raită prin bucătărie.

— Furăm?

Bith se îmbujoră.

— Ei bine, da. Mă tem că așa vom face.

Sentimentul de vinovăție și furia ce o cuprinseră

din nou îi ascuţiră limba.

— Nu am altă cale de a face rost de mâncare şi nu uita că ţărani murdari ca aceştia mi-au atacat coliba. Au şters-o cu toţi banii pe care-i aveam. Acum nu facem altceva decât să luăm ceva în schimb!

Trollul dădu din umeri.

— Cum spui tu.

Bith pufni din nas, urmându-l în pădure. Găsiră un loc, se cuibăriră printre frunzele uscate şi adormiră ghemuiţi. N-au mai făcut niciun foc.

Bith se trezi brusc. Era un întuneric pătrunzător în jur. Ceva se mişca şi o sperie. Apoi îşi dădu seama că era Hathor. Va trebui să se obişnuiască să se trezească în locuri necunoscute, gândi ea.

Pentru cineva care până acum câteva luni se trezea în fiecare dimineaţă în acelaşi pat din camera în care se născuse, nu era prea uşor să se obişnuiască cu noaptea şi zgomotele ei. Fata îşi trase pelerina mai strâns pe lângă corp şi se gândi la căminul ei.

Silueta lui Hathor se desena în întuneric ca un trunchi de copac uscat. „Mergem?" Bith oftă şi se ridică. „Mergem". Se poticneau în căutarea drumului – sau, mai bine zis, Bith se poticnea, Hathor păşea cu uşurinţă – apoi îi găsiră urma prin tunelul de copaci. Bith îşi dădu seama că nu are nicio idee din ce parte veneau. Va trebui să înveţe să se orienteze, altfel se va pierde. Hathor îi înţelese nedumerirea şi arătă cu un deget noduros:

— Dreapta.

— Ştiam, răspunse Bith.

Tăcuţi, porniră pe drumul către sat.

Luna era sus pe cer. Târgul părea învelit în alb, mai ales după ce ieşiră din întunericul pădurii. Cum ajunseră la marginea satului, un câine le simţi prezenţa şi începu să latre. Asta trezi alţi câini care începură şi ei să hămăie. Bith şi Hathor se retraseră. Aşteptară destul până când primul câine se linişti.

— Probabil din cauza ta, spuse fata. Să văd dacă pot merge mai departe. Aşteaptă aici, dar vino repede dacă te strig.

— Înţeles.

Poate pentru că nu făcuse niciun zgomot sau poate pentru că nu avea miros, nici ea nu mai ştia, reuşi să ajungă la han fără a fi descoperită. Printr-o fereastră deschisă, văzu o lumină slabă şi auzi voci de bărbaţi care stăteau de vorbă, târziu în noapte. Restul satului era cufundat în linişte şi întuneric. Bith se furişă de-a lungul zidului, scrutând împrejurimile. La lumina lunii putea să vadă veranda din spatele hanului, o magazie, grajdul şi coliba potcovarului. Totul era argintat de lumina lunii. Zăvoare mici ţineau închise boxele din grajd. Auzi o lovitură surdă de copită, un cal ce visa, poate, că era biciuit. Se simţea mirosul de gunoi, de fân, de apă stătută. Se îndreptă către uşa din spate. Pământul era bătătorit de paşi, acoperit cu un noroi cleios. Semn bun, gândi ea, probabil era chiar uşa de la bucătărie. Îşi vârî nasul sub uşă şi adulmecă. Mirosul de şuncă şi sare, grăsime şi

mirodenii îi lăsară gura apă. Nu lătra niciun câine, nicio pisică nu veni să i se plimbe sub nas.

Apăsă uşor pe clanţă. Se mişcă, dar uşa nu se deschise.

Zăvorâtă, gândi ea, se păzesc de hoţi. Aşa ca mine:

Scoase cuţitul şi-l băgă în crăpăturile din dreptul zăvorului, încercând să ridice bara, dar totul fusese construit astfel încât să-i împiedice chiar şi pe cei mai isteţi.

— Bine atunci, bastarzilor, bombăni Bith, încercăm altceva.

Căută într-un săculeţ şi scoase o pană de porumbel. Uşa era construită din scânduri cu nici spaţii între ele. Înfipse pana între două scânduri, cam pe unde credea că se află bara. O împinse mai adânc cu vârful cuţitului. Apoi puse mâinile pe uşă, cu palmele făcute căuş ca şi cum ar fi susţinut bara. Murmura.

„În sus, tot mai sus,
Pasăre, te-ai dus,
Zboară uşor,
În cer călător,
Pluteşte în zări,
Sus, în depărtări.”

Spuse descântecul de trei, apoi de patru ori, ţinând în mână bara invizibilă, până când socoti că a cedat. Se gândea la mâncarea pe care o va pierde, la cât de foame îi va fi şi strânse din dinţi. Deodată, greutatea

imaginară îi eliberă mâinile și știu că reușise. Mișcă bara cu puterea gândului, apoi se opri din descântat. Bara căzu cu un zgomot ce o făcu să sară în sus. „Nebună”, se ocărî singură, „Proastă! Ai fi putut s-o pui pe pământ!” Așteptă fără să mai răsufle – pieptul o durea de cât își ținuse respirația – dar nimeni nu veni să vadă ce se întâmplă. Probabil că ușa spre camera din față era și ea închisă. În liniște și cu mâinile tremurânde deschise zăvorul și împinse ușa.

Mirosurile din cameră o învăluiră, stârnindu-i și mai mult foamea, de cum băgă capul înăuntru. Era întuneric. Nu era nimeni. Intră ușor și începu să cotrobăie la întâmplare după mâncare. Atinse cu mâna o farfurie cu carne rece, sleită și se dădu îndărăt cu silă. Mult mai buni ar fi cârnații și șunca sau brânza ce atârnau deasupra căminului. Înșfăcă la repezeală cinci bucăți și-și dădu seama că nu le va putea căra pe toate. Ce problemă! Căută în jur și găsi un șorț. Îl întinse și îngrămădi pe el cărnuri afumate și brânză, apoi mai căută și altele. Câțiva napi, ceapă uscată și o sticlă cu ceva înăuntru fură așezate la grămadă, până când socoti că abuzează de legile ospitalității. Prinse cele patru colțuri ale șorțului și puse legătura în spate. Cu ochii atenți către ușa de la intrare, se îndreptă către cea din spate, sări afară și coborî treptele. Și se lovi în plin de un nebun ce tocmai intra.

Colțurile șorțului îi alunecară dintre degete. Prada căzu cu zgomot și se răspândi toată pe trepte.

— Uh!

— Mides şi Mithra, izbucni Bith.

Cel ce-i tăiase calea bolborosi ceva în timp ce se dădea înapoi.

— Ce faci aici? Hei, cine eşti?

— Pleacă din calea mea sau te omor! şuieră Bith. Se aplecă la pământ să recupereze câte ceva, dar se opri nehotărâtă, neştiind ce să facă mai întâi: să scoată pumnalul, să înhaţe ceva de mâncare, sau să fugă. Până la urmă, încercă să strângă ceva la repezeala.

— Ce se întâmplă aici? era o voce de băiat, deşi era înalt ca un bărbat. Cum ai intrat înăuntru?

— Te omor, repetă Bith. Ai stricat totul!

În timpul acesta, uşa de la camera din faţă se deschise scârţâind, trântindu-se de o masă.

— Ce se întâmplă aici? Hei, stai pe loc! Hoţii, hoţii!

Bith avea în mâna dreaptă un cârnat sau ceva de felul ăsta. Îl lovi cu el pe băiatul ce-i stătea în cale. Încercă să treacă de el, dar o mână unsuroasă o apucă de umăr. „Stai, diavole!" Bărbatul ţipă când micul cuţit al lui Bith îi crestă podul palmei. Mâna dispăru, dar o alta o înşfăcă din spate, trăgând-o de păr. Şuviţele lungi aproape că-i fură smulse din cap. Bith se împiedică şi căzu. Proprietarul, doar el putea fi atât de interesat, o târî pe spate, cu putere. În câteva clipe, trei bărbaţi zdraveni erau în jurul fetei ce zăcea la podea.

— Uite pe cine am prins, Bert! Uită-te aici! O târfă

care caută de mâncare!

— Hei, spuse altul. Dar asta-i vrăjitoarea din Blackrock! Cea pe care am gonit-o în defileu! Nu-i aşa, Roggie?

Bith le privi feţele neprietenoase. Nu se putea aştepta la nicio simpatie din partea lor. În târgul acesta era o hoaţă ca toţi hoţii, iar în celălalt o vrăjitoare ucigaşă. Proprietarul, un individ cu şorţ şi mustaţă deasă, încă o mai ţinea de păr într-o poziţie ce nu-i permitea să facă nicio mişcare. În dreptul uşii îl văzu pe cel ce-i încurcase toate planurile. Era un băiat cu faţa măslinie, îmbrăcat cu haine decolorate şi cu fire de paie în păr. Un grăjdar tâmpit.

— Da, chiar ea este! zise al treilea bărbat, dându-i o lovitură iute în picior. Ea l-a ucis pe Carew, când şi-a chemat monstrul!

— N-am ucis pe nimeni! ţipă Bith. O săgeată l-a ucis! Iar voi era să mă omorâţi fără niciun motiv.

— Tu să taci! îi spuse Bert. O să te ardem acum pe rug, aşa cum trebuie, cu tot satul de faţă.

Un fior o cuprinse pe Bith, ca şi cum cei de faţă ar fi aruncat apă rece pe ea. Nu trecuse decât o zi şi ajunsese iar de unde a plecat. Şi nu putea să cheme pe nimeni în ajutor. Ba da, putea, îşi aminti. Ridică vocea şi ţipă:

— Thor, ajută-mă, Thor! Repede!

Un bărbat o lovi din nou, dar se opri deodată.

— Ăsta trebuie să fie monstrul!

— Baricadează uşa, nătărăule! Să nu poată intra!

Băiatul plecă. Cei doi păşiră peste Bith, să închidă uşa la loc. Beţi şi somnoroşi, se loviră unul de altul şi se împiedicară de bara căzută pe jos. Aproape că închiseseră uşa când lama unei săbii se strecură între ei.

— Înapoi, comandă o voce. Era o voce de băiat, dar tonul era al unui bărbat.

Bert şi Roggie şovăiră în faţa sabiei. În cameră intră grăjdarul. Încă mai avea paie în păr şi balegă pe încălţări, dar acum era înzestrat cu un scut şi ţinea o spadă în mână. Spada era învechită şi ruginită, iar scutul plin de găuri, dar îi impresionară pe ţărani.

— Cal, se răsti proprietarul fluturând mâinile şi eliberând astfel părul lui Bith. Ce naiba faci? Aceştia sunt prietenii mei. Du lucrul ăla înapoi!

Băiatul numit Cal nu-şi luă ochii de la cei doi în timp ce spuse:

— Fetiţo, ridică-te şi pleacă de aici! Fugi!

Lui Bith îi trebui un moment să înţeleagă că ea era fetiţa şi că el o ajuta să scape. Se ridică şi se îndreptă către uşă. Se opri o clipă să înhaţe ceva brânză şi şuncă înainte de a o lua la fugă. Îl mai auzi cum striga: „Aleargă, că eu, uhhh…” Vorbele lui fură înlocuite de un bolborosit. Bith nu dădu nicio atenţie. Traversă în fugă satul, acum trezit de larma câinilor. La jumătatea drumului către piaţă îl întâlni pe Hathor care alerga către ea.

— Ai luat mâncare? mormăi el.

— Taci şi fugi!

Așa și făcură. Ieșiră din sat și-și Continuară fuga în întuneric. Merseră repede tot restul nopții ca să mărească distanța dintre ei și posibilii urmăritori. Către prânz Bith era prea extenuată ca să-și poată continua drumul, așa că se opriră în pădure să-și mai tragă sufletul. Pe urmă au plecat mai departe. Bith privea deseori peste umăr.

Pe la amiază zăriră pe cineva care-i urmărea. Îl trase pe Hathor în tufișurile de pe marginea drumului, dar individul îi ajunsese deja. Avea o sabie și o raniță ușoară, cu un fel de blazon pe ea. Șeriful? Nu, ar fi fost călare. O voce de băiat striga:

— Hei, așteptați! Așteptați!

Bith păși în drum și-și umflă obrajii a dezgust. Aștepta împreună cu Hathor, care era foarte curios. Când băiatul apăru în fața lor, Bith răbufni cu severitate:

— Ah, grăjdarul! Ce vrei de la noi?

Băiatul dădu jos sacul din spinare și-l puse în drum. Puțin supărat, o privi în ochi și-i zise cu răsuflarea tăiată:

— Ei bine, n-ar fi fost rău să spui mulțumesc!

Bith își puse mâinile în șolduri.

— Mulțumesc? Pentru ce? Pentru că am risipit pe jos mâncarea pe o săptămână?

— Băiatul ridică bărbia. Era mai înalt decât Bith, n-avea nimic neobișnuit, iar părul brun îi ieșea de sub cascheta din piele. Avea un coif soldățesc, centură, teacă, raniță și scut, dar nicio piesă nu se potrivea cu

cealaltă. Centura era maro, teaca neagră, raniţa verde, iar scutul nu mai avea niciun blazon. Hainele erau de rând, peticite şi uzate, iar încălţările decolorate de atâta purtat. Pe faţa sa tânără, colorată de viaţa în aer liber, avea o cicatrice. Vârful unei săbii îl crestase de la buza de sus până la bărbie. Băiatul avea îndrăzneala unui soldat. Izbucni:

— Ţi-am salvat viaţa şi-am încasat şi câteva lovituri zdravene pe spate din cauza ta! Datorită mie nu eşti acum doar cenuşă plutind în vânt. Să ştii că erau serioşi când spuneau că te vor arde, poţi să mă crezi!

Bith se înfioră. Îşi frânse mâinile fără să-l privească în ochi. Nesigură pe ea, murmură:

— Mulţumesc, atunci.

Băiatul pufni:

— Greu trebuie să fi fost. Pe acolo de unde vii nu te-au învăţat bunele maniere?

Faţa vrăjitoarei se întoarse aprinsă.

— Acolo de unde vin aveam o duzină de sclavi numai ai mei! Când le comandam să facă un lucru, îl făceau sau sufereau consecinţele.

Băiatul pufni din nou şi o măsură din cap până-n picioare.

— Eşti îmbrăcată frumos, e adevărat, ca o prinţesă. Dar cine poate şti dacă nu le-ai furat şi pe astea? Arătă către resturile de brânză şi cârnaţi ce-i atârnau de centură.

Bith trase pelerina peste ele. Băiatul continuă:

— Şi nici nu văd duzina de sclavi, doar unul îmbătrânit, sau ce-o mai fi şi ăsta.

— Este un troll şi te va spinteca şi-ţi va mânca ficatul, dacă i-o voi cere.

Băiatul făcu un pas înapoi şi puse mâna pe sabie. Dar, când se uită la troll, începu să râdă. Acesta zâmbea cu gura până la urechi, clătinând din cap.

— Nu mănânc carne, numai flori.

Bith îi aruncă o privire cumplită însoţitorului necredincios. Trollul îşi pierdu zâmbetul, dar băiatul râdea în continuare.

— Oh, da, văd cum te ascultă sclavii. Probabil se tem foarte tare de Înălţimea Voastră! Tremură când îţi aud numele şi când porunceşti să fie biciuiţi!

Bith nu mai rezista. Îşi arătă colţii.

— Ştii cine este mama mea? Este Moreea, cea mai temută femeie din lume. Iar eu sunt fiica ei!

— Moreea? Numele parcă-i spunea ceva. Îşi frecă bărbia şi o măsură din nou cu privirea. Se uită la cataramă, la cuţit şi la nenumăratele săculeţe.

— Vrăjitoare, poate. Dar nu de dincolo de Zidul de Ceaţă.

Bith explodă.

— Cum?!

— Nu te cred.

— *Tu* nu mă crezi? *Tu* mă faci mincinoasă? *Eu* nu te cred! Nemernicule! Dacă eram în ţara mea, din pielea de pe spatele tău aş fi făcut coperţi pentru cărţi. Dacă…

— Dar nu eşti, i-o întoarse băiatul. Aşa că ţine-ţi gura şi vezi-ţi de-ale tale!

Bith bodogăni ce bodogăni şi într-un sfârşit izbucni:

— Tu, tu, grăjdarule! Stai aici cu mâinile tale murdare şi cu încălţările pline de balegă şi îndrăzneşti să mă insulţi! Ar trebui, ar trebui… Oh!

Se întoarse şi plecă maiestuoasă. Hathor o urmă tăcut, mergând în spatele ei şi puţin spre dreapta, ca un câine credincios. Bith nu făcu mai mult de douăzeci de paşi, când se întoarse şi ţipă:

— Unde crezi *tu* că mergi?

Băiatul părea calm.

— Pe acest drum. Doar nu este proprietatea ta. Sau este? Mama ta a pus cumva aici vreo taxă?

Bith îşi reluă mersul.

— Nu voi fi văzută mergând alături de un grăjdar!

— Nu, sigur că nu! O prinţesă are o reputaţie de păstrat.

Încă mai mergea cu zece paşi în urma ei. „Ce nostim lucru în ţara asta", cugetă el, „sunt mai multe prinţese pe-aici decât lăptărese. Peste tot dai numai de ele. Da, domnule, or fi o grămadă de regine care au copii, dacă fiecare fată pe care o întâlneşti are sânge regal. Da, domnule!"

Bith mergea mândră, cu nasul pe sus.

— Hathor, ucide-l!

Hathor chicoti.

— Foarte bine. O lăsăm aşa. Dar dacă şi diseară un grăjdar oarecare, mirosind a bălegar, va fi tot lângă

noi, îi vom tăia gâtul când va adormi şi-l vom lăsa să-l mănânce lupii.

În spatele ei se auziră chicoteli, una omenească, alta de troll. Bith mergea înainte şi blestema toţi oamenii, de toate rasele. Noaptea, cei trei împărţiră locul de popas. Cal încă era cu ei. Lui Hathor oricum nu-i păsa, iar Bith refuza să ia act de prezenţa lui. În cele din urmă, când întunericul se aşternu şi parcă apropie cerul de micul lor petec de lumină, tăcerea deveni apăsătoare pentru fată. Cal îşi şlefuia sabia cu o piatră. Era o treabă fără niciun rost pentru că sabia era atât de mâncată de rugină încât, oricum, n-ar mai fi putut străluci vreodată. Bith nu mai rezistă.

— Nu văd niciun folos să tot ascuţi obiectul ăla. A. Orice, numai a sabie nu seamănă.

Cal îi lovi lama.

— Asta-i drept, nu mai are nici vârf, nici tăiş, dar este tot ce am. Un soldat este judecat după starea în care se află arma sa.

— Ai furat-o de la fostul tău stăpân?

— Nu. Am culeş-o de pe câmpul de luptă. Nu ştiu dacă a căzut din mâna cuiva sau a fost lăsată de alţii cărora nu le-a păsat de ea, ori poate zăcea acolo de la altă bătălie. Locul în care eram văzuse multe, aşa mi s-a spus.

— Ai câştigat bătălia aceea?

— Nu ştiu.

Cal se opri din lustruit şi privi către faţa ei uimită.

— Pare un lucru ciudat ce-ţi spun, dar, pur şi

simplu, nu știu. Câteodată armatele se retrag de pe câmpul de luptă fără să știe dacă au învins.

— Dar e caraghios! Cum se poate să nu știi asta? Bith l-ar fi criticat și mai aspru, dar era învelită în pătura băiatului.

— Nimic nu este mai confuz decât o bătălie. Soldații vechi zic asta. Bătrânii marinari spun mereu că a fi pe mare într-o furtună este și mai confuz, dar nu văd cum ar putea fi. Indiferent dacă sunt în război sau nu. Dar o bătălie! Ai văzut vreodată una?

Bith mărturisi că nu. Îi veni să spună că citise despre ele în cărți, dar ar fi părut o prostie. În cărți, eroul nu are nicio îndoială asupra a ceea ce se întâmplă. Și câștigă întotdeauna. Hathor era și el foarte nedumerit. Se întinse lângă foc, ciulindu-și urechile.

Băiatul începu să lustruiască lama sabiei cu partea mai lată a pietrei și-și depănă povestea.

— Trebuie să înțelegeți ce se întâmplă în timpul unei lupte. Și înaintea ei. La început te antrenezi și speri să-ți încerci norocul într-o bătălie. La un moment dat, regele trimite un mesager prin țară să strângă toți cavalerii. Stăpânul tău, un cavaler de prin partea locului, ține un discurs în care spune de ce îi urâm și așa mai departe pe cei din țara dușmană. Își convoacă suita – scutieri, bucătari, luptători – și raportează la castel. Eu eram scutierul lui Sir Edric. Mai aveam un an până să depun jurământul. Deci, stăpânul ține un discurs despre dușmanii

înspăimântători care vin să ne ucidă pe toţi şi cum trebuie noi să luptăm pentru dreptate, după care pornim în marş. Şi mergem şi mergem, câţiva oameni o şterg noaptea acasă, alţii sunt prinşi şi pedepsiţi. Cavalerii se ceartă între ei care ştie mai multe despre duşman. De obicei nu ştiu nimic, cu excepţia unor oameni bătrâni pe care nimeni nu-i ascultă, ceea ce este foarte rău. Unii cavaleri se răscumpără şi pleacă acasă. Atunci recrutezi mercenari de prin oraşe, nişte nemernici cu păr lung şi murdar, care fură orice le cade în mână şi-ţi taie gâtul dacă ai somnul prea greu. Ajungi în marele oraş, regele este acolo şi ţine şi el un discurs, acelaşi pe care l-ai mai auzit de câteva ori. Unii îl cred. Apoi pleci. Mai mărşăluieşti o vreme. Într-o zi, în sfârşit, un călăreţ vine în goană şi-ţi spune că inamicul este pe poziţie.

Atunci iei toate armurile şi armele, verifici chingile dacă sunt strânse, tăişurile spadelor cât sunt de ascuţite şi aştepţi. Câteodată, două trei zile. Sunt trimişi soli părţii adverse şi se tot ceartă unde ar trebui să aibă loc bătălia, care-i preţul maxim pentru răscumpărarea Cavalerilor căzuţi prizonieri şi încă multe alte chestii legate de bani. Pe urmă se anunţă că mâine începe lupta, ziua cea mare Doar dacă nu plouă. Altfel ar însemna ca terenul să fie noroios, iar caii să se împotmolească, să se rănească, lucru ce-i înfurie teribil pe cavaleri. Nu le pasă dacă pierd în bătălie o mie de pedestraşi, în schimb uciderea unui cal de luptă li se pare o crimă. Aşa că în dimineaţa

următoare toată lumea se trezește cu noaptea în cap și așteaptă. Câteodată o zi întreagă, poate și următoarea, și toată lumea se întreabă ce se întâmplă. Nu poți să mănânci pentru că simți un nod în gât, nu poți să dormi pentru că ești neliniștit. Așa că umbli de colo-colo și te hârjonești cu prietenii sau te joci neîncetat cu armele.

Bith îl întrerupse.

— La câte bătălii ai luat parte?

Cal zâmbi. Cicatricea de pe buză și bărbie sclipi în lumina focului. Cineva fusese foarte aproape de a-i spinteca fața.

— Două. La prima am avut noroc, pentru că abia de s-a putut numi bătălie. Am ieșit din pădure în plin câmp și dușmanul ne-a reperat. Eram mult mai numeroși, cam trei la unul, așa că ei s-au întors și au luat-o la fugă. I-am înțepat cu câteva săgeți și asta a fost tot. Bineînțeles, dacă îi vei asculta pe cei care au fost acolo, vei auzi ce bătălie măreață și cât de viteji au fost ei. A doua bătălie, ei bine, ajung și acolo!

Într-un târziu, cineva suflă într-o trompetă, iar noi ne înghesuim înainte. Stăpânul este acolo, călare pe cal, ținând iar un discurs plin de înfloriturі, în timp ce sergentul ne aruncă în față vorbe de ocară și ne adună în grupuri. Eu eram un scutier de rând, cu un cal bătrân, și duceam sabia de rezervă pentru stăpânul meu.

Este ciudat, dar din cauza neliniștii, ne cuprindea un fel de febră. Vorbele, loviturile în scuturi, țipetele

oamenilor te făceau foarte curând să ţipi şi tu ca ei şi să-ţi doreşti să înfigi spada într-un duşman ca să-i scoţi măruntaiele.

Aceea a fost o bătălie adevărată. O mulţime de oameni şi de cai de fiecare parte. Cum probabil ai auzit de la vreun bard, deşi nu au fost niciodată barzi pe câmpurile de luptă pe care le-am văzut. Când ne-am găsit faţă în faţă ne-am dat seama că eram egali la număr. Deci va fi o bătălie şi încă una mare! apoi izbucni un strigăt şi pornirăm înainte ca un val uriaş, coborând în fugă dealul şi năpustindu-se peste duşmani.

Marte şi Mercur, ce mai învălmăşeală! Oamenii ţipau să-şi spargă plămânii, izbind şi tăind tot ce le sta în drum. Ciopârţeau un duşman sau pe cel mai bun prieten, ori chiar propriile picioare, dacă le stăteau în cale. În mai puţin de un minut, învălmăşeala era atât de mare, încât nu mai puteai deosebi duşmani de prieteni. Nu mai era niciun fel de diferenţă.

Acum trebuie să înţelegeţi că armata era compusă din grupuri conduse de lorzi care se urau cumplit unul pe altul. Fiecare lord avea cavalerii lui, iar fiecare cavaler avea propriii lui scutieri şi soldaţi. Aşa că în bătălie trebuia să stai alături, pe cât era posibil, de cavalerul tău, iar el de lordul său. În felul acesta, încercând să fii mereu pe urmele lor, alergai de-ţi rupeai picioarele. Apoi, pe câte un lord îl apuca frica, aşa că se întorcea şi fugea. Sau calul le era răpus, ei

cădeau, iar țăranii înfigeau în ei atâtea săgeți că ajungeau să semene cu un arici. Cavalerii se trezeau deodată că nu mai au conducător și niciun motiv să mai rămână pe acolo în afară de acela de a captura ceva prețios. Mercenarii nu mai aveau cum să fie plătiți, așa încât ciopârțeau pe oricine credeau ei că are ceva bani asupra lui. Dacă lordul fugea, oamenii lui îl urmau, așa că te trezeai cu un flanc slăbit. Sau doi lorzi uitau de dușman și se hotărau să rezolve un mai vechi conflict chiar acolo, pe câmpul de război.

Peste tot agitație, luptă, distrugere. După alte câteva minute erai răgușit, însetat și obosit, tot ceea ce-ți doreai era să stai jos și să te odihnești, dar bineînțeles că nu puteai. Oamenii erau uciși în jurul tău sau dispăreau. În felul acesta nu puteai spune niciodată cu siguranță dacă ai câștigat sau nu lupta. Nimeni nu putea. Întotdeauna am crezut, ca și ceilalți soldați bătrâni, plini de cicatrice, hârșâiți prin războaie, că dacă rămâneai în viață după o bătălie însemna că ai câștigat și asta era tot.

Și ca și cum confuzia n-ar fi fost deplină, vrăjile făceau o încurcătură de o sută de ori și mai mare. Câțiva blestemați stăteau în vârful unui deal – bineînțeles, feriți de săgețile noastre – făcând vrăji, suflând fum din niște vase puturoase și, deodată, tot locul era vrăjit. O ceată de cavaleri se repezea la tine să te zdrobească, tu te aplecai la pământ și-ți acopereai capul cu mâinile, iar ei treceau peste tine ca un val de ceață, fără a face niciun zgomot. Sau trei

giganţi veneau în goană către tine, semănând între ei ca şi cum ar fi fost fraţi, ridicau toporul să te lovească şi dispăreau la fel. Stăpânul meu mi-a povestit că i s-a întâmplat odată aşa ceva. A alergat către uriaşul din mijloc, a înfipt o lance în el, iar ceilalţi doi, nişte fantome, s-au încovoiat şi au murit şi ei. Vrăji, tot felul de aiureli. Ca şi gloria.

Cal îşi împinse cascheta pe spate să-şi şteargă fruntea. Vocea sa devenise întunecată şi visătoare, ca o bufniţă ce începe deodată să-şi depene tristă, în noapte, povestea.

— Stăpânul meu ştia destule, dar nu ştia şi de data aceea. Bătălia dura de vreo două ore şi victoria înclina când într-o parte, când în alta, când deodată, lordul nostru fu văzut plecând către pădure. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat – nu am văzut cu ochii mei – dar stăpânul meu a suflat în corn ţipând: „După mine!" Aşa am făcut, deşi nu prea înţelegeam de ce. Era întuneric şi bătălia părea a fi pe sfârşite. Am intrat în pădure, dar nu am găsit pe nimeni. Probabil fusese o iluzie. Când ne-am întors pe câmpul de luptă, totul se sfârşise. Pierdusem, ni s-a spus, şi era din vina noastră, pentru că fugisem. Stăpânul meu intră în conflict cu un alt lord, care-l urâse dintotdeauna. Descălecară ca să-şi încrucişeze spadele, dar lordul refuză. Alţi nobili cavaleri ce luptaseră pentru gloria zeilor se certau ca nişte vulturi pentru lucrurile oamenilor căzuţi. Am plecat de pe câmpul de luptă fără nicio şansă de a mai pune mâna pe prada de

război. Ceva era în neregulă cu stăpânul meu. Nu știu ce anume. Dar cred că și el se simțea laș într-un fel. Nici eu nu eram prea mândru de mine. E un nebun blestemat cel care se duce la război.

— Crede-mă, spuse într-un sfârșit, vorbăriile pe care le auzi despre bătălii glorioase și romantice sunt doar atât, vorbărie. Nu sunt decât o ocazie pentru un lord îmbuibat să mai iasă afară din castel, să mai omoare câteva guri flămânde, poate să mai pună mâna pe niște pământuri și bunuri ca pradă de război.

Bith suspină.

— Dar cu tine ce s-a întâmplat?

— Cu mine? Nimic. Am făcut un popas noaptea și am pus pe cineva de pază. Numai că omul acela a fugit. Când m-am trezit, nimeni nu mai era acolo. Pur și simplu, plecaseră toți. Îmi luaseră și calul. Eram acolo singur, fără mâncare, fără arme, fără stăpân, fără prieteni. M-am strecurat pe câmpul de luptă și-am cules vechiturile astea – arătă într-o doară către sabie, scut și hamuri – pe care nimeni altcineva nu le-a vrut. Am râcâit blazonul de pe scut și am pornit la afaceri de unul singur.

Trollul era nelămurit.

— Ce înseamnă asta, afacere?

Cal își umflă obrajii. Cum stătea acolo, lângă foc, părea suplu și tânăr.

— Ei bine, după ani petrecuți ca paj, am fost avansat scutier și peste încă un an aș fi devenit

cavaler. Dar într-o zi, am fost degradat şi iată-mă iar simplu soldat. Un soldat al norocului, fără niciun pic de noroc. În orice caz, am auzit că se fac înrolări într-un fel de armată în răsărit, undeva pe coastă. Poate au nevoie de un braţ în plus.

Bith căscă, în ciuda interesului pe care-l arăta vorbelor băiatului.

— Asta-i tot ce ştii, că se fac înrolări într-o armată, undeva? Ce fel de viaţă este asta?

Caltus Talienson îşi strânse buzele.

— Asta e viaţa de soldat. Partea despre care nu se scrie nimic în cărţi. Noapte bună!

Cu asta, fostul soldat băgă sabia în teacă şi o puse în dreapta sa. Scutul fu aşezat în stânga. Îşi sprijini capul pe caschetă şi întinse până la bărbie o manta veche şi roasă de molii, în chip de pătură. În câteva clipe adormi.

Bith privi către Hathor care stătea liniştit şi ascultător ca o oaie.

— Dormi, eu păzesc, spuse trollul.

— Nu dormi şi tu?

Hathor dădu din umeri. Bith puse capul pe braţ şi-şi trase pătura până la gât. Adormi cu zgomotele şi strigătele de luptă în urechi. Oamenii urlau şi mureau. Se blestemau unul pe altul, blestemau zeii. Caii năvăleau spre ea, săgeţile şuierau prin aer. Cal răsucea spada şi părea nedumerit.

Într-un târziu, noaptea deveni tăcută.

La miezul nopţii, un străin se aşeză lângă focul lor.

CAPITOLUL 3

Primul gând al lui Cal a fost „Un vampir!”

Ceva îl trezise din somn. Deschisese ochii aşteptându-se să vadă o fată drăguţă (deşi cam mucoasă) sau un troll urât (dar prietenos). Ceea ce avea în faţa ochilor era un coşmar. Îşi scoase sabia din teacă şi o roti în aer, neîndemânatic. Bith se trezi brusc şi, zăpăcită, îşi ridică mâinile într-o poziţie dramatică. Hathor veni alergând de undeva din pădure. Spuse ceva pe limba lui şi ridică toporul în aer.

Străinul care stătea lângă foc îşi ridică ochii şi-şi plimbă privirea de la unul la altul, liniştit şi împăcat cu sine. După un timp spuse, „Da?”

Cal simţi că se sufocă.

— Cine eşti? Ce faci aici?

— Stau, răspunse figura palidă, stau lângă foc.

Cal flutură în aer mâna liberă.

— Nu asta am vrut să spun. Vreau să spun, zise cu vocea întretăiată, vreau să spun ce cauţi aici? Lângă focul ăsta blestemat? Oh, la naiba!

Băiatul se opri ca să-şi recapete răsuflarea. Era miezul nopţii. Roua nu se aşezase încă. Străinul stătea şi privea fix către foc. Cal îi studia faţa umbrită. Deşi băiatul nu mai văzuse niciunul până atunci, era sigur că nu era un vampir, nu avea o înfăţişare destul de sinistră, dar în mod sigur nu era niciun om obişnuit. Era înalt, mai înalt decât toţi oamenii pe care-i întâlnise Cal vreodată. Era palid,

cu fața aproape translucidă. O barbă fină și albă încât aproape nu se vedea de loc. Ochii erau verzi ca ai unei pisici. Purta haine obișnuite dar dintr-o țesătură foarte fină de lână, de culoare verde ca frunza. Pe cap avea o pălărie cu o crenguța înmugurită, iar pe umeri purta o pelerină dintr-un material foarte ușor. Cal putu să vadă ceva ca o coadă (nu era coada lui, sigur) ce ieșea de sub manta și se târa pe pământ. Părea să fie o teacă de sabie, dar era mult prea îngustă. Pe partea cealaltă purta o tolbă cu săgeți scurte. Un arc cu o formă ciudată, nemaivăzută, atârna pe umăr. Cine era oare, se întreba Cal. Un jongleur? Un magician? Un doctor? Un profet?

Elizebith îl studiase și ea pe străin. Izbucni:

— Tu ești cel care a tras săgeata!

Omul cel palid dădu din cap afirmativ.

— Ești un elf! Bith se mustră că nu-și dăduse seama mai devreme. Văzuse poze de-ale lor prin cărți, văzuse odată chiar unul în carne și oase. Dar era mort.

— Ulf? mormăi Hathor.

— Elf, îl corectă Cal. Ceea ce este mai rău decât un vampir. Tânărul soldat arătă către sabie și spuse:

— Orice ai fi, domnule elf, pleacă. Acum. Drumul este pe acolo.

Elful continua să stea cu privirile ațintite asupra focului.

— Nu m-ai auzit? Scoală-te și pleacă! Nu vrem să stai aici!

— Cal, îl întrerupse Bith.

Omul își întoarse privirile verzi asupra lui și spuse:

— Nu ai auzit vocea?

— Voce? Care voce?

Bith spuse cu o voce piţigăiată:

— Noi am auzit-o, domnule elf Hathor și eu. Trollul acesta.

— Numele meu este Endril.

Cal făcu semn cu mâna celorlalţi să tacă, deși niciunul nu mai scotea o vorbă.

— Ce este cu vocea asta?

Bith povesti cum acea voce luase legătura cu ea și cu Hathor.

— Și cu mine. Așa cum v-ați dat seama, eu am fost cel care a tras săgeata, altfel ţăranul acela l-ar fi înjunghiat pe troll pe la spate. Se adresă lui Hathor cu un șir de vorbe ciudate.

Trollul îi răspunse în acelaşi fel, zâmbindu-i.

Cal se agită din nou.

— Blestemate fie toate astea. Ce…

— Dar de ce, dacă tu ai tras săgeata, nu ăi venit la noi în defileu? spuse Bith.

— De ce nu ne-ai ajutat? adăugă trollul.

— Eraţi prea departe atunci, răspunse Endril.

— Eram prinși într-o capcană. Unde erai tu?

— Eram pe vârful unui deal.

— Deal? Nu am văzut niciun deal.

— Era unul. Ceva mai departe.

Bith își mușcă buza. Dacă elful spunea adevărul,

însemna că a tras săgeata din vârful îndepărtat al unui deal, în întuneric și a ucis un om. Nu mai știa ce să mai creadă.

Cal se așeză în fața lui Bith, acoperindu-i vederea către elf.

— Bith, trezește-te. Te vrăjește.

— Du-te din calea mea, prostule.

— Nu-l putem lăsa să stea aici. Elfii sunt diavoli. Otrăvesc recoltele și apa din fântâni! Fură copii, beau sânge, fac o mulțime de lucruri înfiorătoare!

Bith scutură cu putere din cap până când îi căzu părul în ochi.

— Nu știi nimic. Elfii sunt un popor cumsecade apărut înaintea oamenilor. Trăiesc în castele și păduri și compun cântece minunate. Fac o mulțime de lucruri frumoase.

Soldatul își îndreptă din nou sabia către elf.

— El este unul dintre ei?

Elful își închise ochii pentru o clipă.

— Ăsta-i răspunsul tău, spuse băiatul cu dispreț. Îți spun pentru ultima dată! Pleacă! Când văzu că nu se mișcă, nici măcar nu clipește, Cal scoase un strigăt de luptă și ridică în aer spada, cu amândouă mâinile. De fapt Cal nu avea de gând să-i facă vreun rău. Spera doar să-l urnească din loc, să-l facă să se ridice și să plece. De obicei, apropierea tăișului unei spade îi convingea pe oameni s-o ia la fugă. Deci fapta lui însemna o simplă amenințare și nu dorința de a vărsa sânge.

Elful plecă.

— Cal, fii atent, în spate! se auzi vocea lui Bith.

Se întoarse. Văzu o umbra verde pe fondul pădurii întunecate, apoi nimic. Crezând că elful se află în spatele lui – simţea deja răceala unui pumnal între omoplaţi – se repezi pe urmele lui lovind în dreapta şi-n stânga. Se auzi un clinchet. Mâna în care ţinea spada se opri în aer. Trupul i se mişcă în continuare. Se împiedică şi căzu la pământ, cât era de lung. Spada dispăru, smulsă din mână ca o pană din aripa unei păsări.

Lângă el stătea în picioare elful. Faţa lui era goală de orice expresie, neacuzatoare. Ţinea spada lui Cal, de lamă, în mâna stângă. Mâna dreaptă era goală. Tăcut, îi dădu spada înapoi, cu mânerul îndreptat spre tânăr.

Uluit, Cal o luă. Atunci observă că elful purta o mănuşă metalică în mâna stângă. Figura albă (într-adevăr era foarte înalt) se îndreptă către foc, fără a scoate o vorbă, fără a face vreun zgomot. Când Cal îl privi din nou, mănuşa dispăruse.

Băiatul continua să stea pe pământ, ţinându-şi spada.

— Cum ai făcut asta?

Singurul răspuns al elfului fu o fluturare din mână. Mâinile îi erau lungi şi subţiri, cu vene albăstrui. Avea oare atâta forţă încât să poată opri o lovitură de sabie? Nu putea fi adevărat. Chiar mănuşa de metal era oare destul ca să oprească o sabie? Trebuia să fie

magie. Magie neagră.

Hathor privea către cei doi oameni ce-l studiau pe elf. Lui i se părea că toţi arată la fel. Îi întrebă:

— Vreţi ciuperci?

— Destul. Caut răspunsuri. Aveţi vreun indiciu asupra originilor sale? spuse Endril.

Bith scutură din cap.

— Ce spune? întrebă Hathor.

— Ale cui origini? întrebă şi Cal.

Endril dădu din cap ca şi cum ar fi primit un răspuns. Fără să scoată o vorbă, se aşeză cu picioarele încrucişate lângă foc. Puse mâinile pe pământ, îşi dădu capul pe spate şi închise ochii.

Caltus Talienson se apropie de foc şi îl scrută cu privirea. Elful stătea nemişcat ca o stâncă. Gura era uşor deschisă, iar faţa goală de orice expresie. Bith se apropie de Cal şi îl fixă şi ea cu privirea. Buzele prinse între dinţi îi trădau nervozitatea. Hathor îşi scărpină bărbia şi se aşeză mai comod. Aţipi. După o lungă vreme, Endril deschise ochii şi se ridică în picioare foarte încet, aproape imperceptibil. Toate mişcările lui erau fluide şi graţioase, ca ale unei pisici. Cal se întrebă dacă nu cumva elfii se înrudesc cu pisicile. Asta ar fi explicat multe. Elful spuse: „Aici nu este nimic”. Se întoarse, cu mâna la bărbie, studiind poiana în care făcuseră popas.

Endril se aplecă la pământ şi aprinse focul, aranjând tăciunii într-un anumit fel, apoi mai aduse lemne şi înteţi flăcările. Curând, lumina galbenă a

focului se reflecta pe feţele celor patru călători. Se aplecă în jos, scrutând focul ca şi cum ar fi fost un glob de cristal. Scoase un săculeţ de sub manta, luă din el un praf şi-l aruncă în flăcări. Pentru câteva clipe, căpătară o strălucire verzuie. Elful dădu din cap. Era nemulţumit. Atunci începu să umble prin poiană, studiind copacii. Îi înconjura, îi atingea pe fiecare în parte, murmurând către sine, în limba lui. Suna ca un cântec.

— Ce face? întrebă Cal pe ceilalţi doi. Hathor se trezi mormăind. Bith dădu din umeri.

Din întuneric se auzi vocea elfului.

— Băiete, adu o făclie!

Băiatul pufni când auzi cum fusese strigat, dar curiozitatea era mai puternică. Cal luă o creangă aprinsă, o roti uşor să-i înteţească flacăra. Bith şi Hathor o luară pe urmele lui. Endril intrase în pădure. Mâna lui fină era aşezată pe trunchiul subţire al unui copac.

— Acest arbore va muri curând, iar acum îşi deranjează vecinul. Arătă în sus. Cal şi ceilalţi îi urmăriră privirea. Copacul zvelt era un fag. Vârful era despicat, probabil de un trăsnet, iar acum se înclinase, aproape sprijinindu-se de vecinul său sănătos. Un tăietor de lemne l-ar fi doborât într-o clipă. Endril îşi sprijini braţele de trunchi şi se rugă (Bith şi Cal se întrebară cui). Apoi elful luă un cuţit lung cu o lamă strălucitoare şi un mâner împodobit cu fire de argint. Cal se întrebă oare câte lucruri mai

purta elful sub manta. Decupă un pătrat din scoarţa moale a copacului şi îl dezlipi de pe trunchi. Lemnul argintiu era dezgolit, iar elful apropie torţa. Îl privi cu atenţie, încruntat.

— Nu este un zeu druid. Atunci ce altceva?

— Nu pricep nimic, spuse Cal. Ce caută? Bith îl înghionti.

Endril nu răspunse. Se întoarse lângă foc şi medită. Acelaşi lucru îl făceau şi ceilalţi. Deodată, îi spuse lui Cal:

— Coiful tău poate ţine apa?

— Ce?

— Dă-mi-l! Şi fără să aştepte un răspuns, i-l luă de pe cap. Coiful era făcut din benzi de fier îmbinate cu piele. Endril intră în pădure, de data asta singur.

— Ce vrea să demonstreze cu asta? întrebă Cal.

— Îi este sete? întrebă Hathor.

Bith îşi muşcă iar buzele.

— Cred… că încearcă să între în legătură cu cineva.

— Cu cine?

— Cu vocea.

— Care voce?

Bith răspunse pe un ton îngheţat:

— Vocea pe care am auzit-o.

— N-am auzit nicio voce, spuse Cal.

— Poate că vorbeşte numai fiinţelor inteligente.

— Hei!

Endril se întoarse lângă foc, aducând coiful lui Cal. Era plin cu apă. Elful îl aşeză cu grijă lângă foc.

Studie suprafaţa apei şi-şi sperie însoţitorii când spuse „Aici”. Mai speriaţi au fost când au auzit o voce vlăguită care răspunse: „Da, bună treabă”. Suna ca o conversaţie de copii pe marginea unei fântâni. Cal, Bith şi Hathor se înghesuiră mai aproape. Scrutând apa întunecată, zăriră… o faţă!

Era faţa unui bărbat, aspră şi severă cu toate că părea tânăr. Sprâncenele erau încruntate, ochii oblici şi înguşti, nasul ascuţit, gura cu buze subţiri. Chipul ocupa toată suprafaţa apei din vas, aşa cum se reflectă imaginea unui om aplecat asupra unei fântâni. Numai că nu era niciun om deasupra vasului. Numai un elf şi trei călători uluiţi.

— Ascultaţi-mă, spuse vocea, avem multe să vă învăţăm, servitori ai mei.

— Nu sunt servitorul nimănui, lăsă să-i scape printre dinţi Cal. Cine este clovnul ăsta?

— Un zeu, îi răspunse Endril.

— Ăsta, un zeu? întrebă Hathor.

— Unul micuţ de tot, poate, răspunse Bith. Omuleţul ăsta ar putea fi sufletul cuiva înecat, îngheţat sub apă.

— Cine eşti? Ce vrei de la noi?

— Vă veţi adresa Nouă cu Măreţule Lord, Înaltule Stăpân şi Domnitor Asupra Celor Douăsprezece Sfere. Zeul încerca să spună acestea cu o voce tunătoare, dar nu reuşi să scoată decât nişte sunete slabe şi subţiri, ca ale unui pisoi. Cal şi Hathor râseră de-a binelea. Bith chicotea. Numai Endril rămăsese

tăcut.

— Am o idee mai bună, spuse Cal. Ce-ar fi să aruncăm apa din coif?

— În foc, adăugă Hathor. Râseră din nou.

Fața zeului se schimbase și se auzi ceva ca un ciripit de vrabie.

— Ne insultați, voi, niște prost-crescuți. Muriți, atunci!

Râsul lui Cal se opri ca și cum ar fi prins o săgeată. Cu mișcări bruște se ridică de pe pământ, atât de repede încât se izbi cap în cap cu Bith și Hathor. Cu un țipăt de durere își scoase sabia din teacă. Când lama ruginită prinse câteva raze de lumină, Bith văzu chipul zeului reflectat pe spadă.

— Muriți! Muriți! Muriți!

Cal scotea țipete asurzitoare și lovea cu sabia. Hathor o lovi fără să vrea în spate pe Bith, aflată din nefericire prea aproape de foc. Mâneca hainei atinse tăciunii aprinși și fu cuprinsă de flăcări. Hathor însuși căzu la pământ, astfel încât una din loviturile lui Cal îi atinse spatele. Șovăind, Hathor se ridică și-l trânti jos pe Cal, iar băiatul, în cădere, îi crestă piciorul cu spada, aproape de genunchi. Hathor țipă și sări, dar ar fi căzut înapoi pe jos, drept în tăișul spadei, dacă nu ar fi intervenit Endril. Cizma lui îl opri pe troll din zbor. Hathor făcu un salt înainte, ca și cum ar fi fost lansat de o balistă, și se izbi de Bith. Fata-și agita cu frenezie mâneca pentru a stinge flăcările, dar nu reuși decât să le întețească. În timpul

acesta, Cal se repezi cu furie către Endril. Elful își deschise larg brațele și aşteptă. Avea din nou în mână mănușa de metal. Se feri într-o parte de atacul neîndemânatic, apoi, cu multă abilitate, îi puse băiatului o piedică. Cal plonjă cu capul înainte și căzu pe braţe pe pământul argilos al pădurii. Endril păși înainte, se aplecă, luă spada căzută acum din mâna băiatului și o aruncă departe, în pădurea întunecată. Stătea acum cu amândouă picioarele pe braţele lui Cal. Cal zăcea întins la pământ și gâfâia ca un câine. Scuipă noroiul din gură și scrâșni:

— Ce s-a întâmplat?

— Aţi batjocorit un zeu, răspunse Endril.

— Da? Oh, ai dreptate. Aşa este. Dar, totuşi, ce s-a întâmplat?

Endril îi povesti. Bith se ridică și ea. Își scutură hainele și-și cercetă încheieturile mâinilor.

— Unde-i zeul acela idiot? întrebă ea.

Endril păși către foc și cercetă apa din coif.

— E încă aici.

Suprafaţa apei vibră.

— Vă bateţi joc de mine? Vă voi ucide pe toţi! Vă voi trimite în cel mai întunecat iad! mai mult decât atât, acolo unde măruntaiele vă vor fi impregnate cu şerpi, ochii vă vor fi scoşi cu cangea, iar plămânii arşi în fum de pucioasă!

Endril se aşeză pe pământ, privi în vasul cu apă și îi vorbi în timp ce ceilalţi stăteau și nu mai râdeau.

— Înainte de a face asta, oh, Măreţule Lord,

Înaltule Stăpân și Domnitor Asupra Celor Douăsprezece Sfere, Te rugăm, spune neînsemnaților Tai servitori, care este numele Tău, pentru a putea înălța rugăciuni în numele tuturor muritorilor.

După câteva clipe de tăcere, gura cu buze subțiri vorbi:

— Avem multe nume, dar cei mai mulți mă cunosc ca fiind Vili.

— Oh, spuse Endril, multe povești am auzit despre Vili, cel mai nobil, mai înălțat și mai temut, cel mai înțelept zeu al ținuturilor din nord. Într-adevăr, am fost crescut în spiritul Majestății Tale. Endril făcu semn celorlalți, mișcându-și mâinile pe la spate, să plece mai departe. Apoi se îndepărtă și el.

— Iartă pe acest supus șubred, oh stăpâne, trebuie să mă opresc puțin pentru a-mi recăpăta suflarea!

Endril se alătură celor trei la marginea focului. Le făcu semn să se îndepărteze și mai mult printre copacii ce abia se mai vedeau în întuneric. Acolo le spuse:

— M-am lămurit. Umbra misterioasă este Vili, un zeu din nord.

— Cine este Vili, întrebă Cal. N-am auzit niciodată de el.

— Eu, da. Am citit despre el. Este fratele lui Odin, cel mai mare zeu din nord și rudă cu Loki și Thor, spuse Bith.

— Thor? întrebă Hathor.

Endril dădu din cap afirmativ, dar cu o mică

îndoială.

— Poveştile astea pot fi adevărate sau nu. Poate fi Vili sau poate nu.

— Cum asta? întrebă Cal.

Bith îi răspunse:

— Ştiu ce vrea să spună. Zeii mint uneori. Sunt tot felul de poveşti despre farsele pe care le fac sau formele pe care le iau. Ca să-şi facă feste unul altuia sau să înşele oamenii. Loki, în special, este cunoscut ca un mare şarlatan, iar Vili este vărul lui. Tipul ăsta poate fi oricine. Trebuie să fim atenţi să nu cădem într-o capcană.

Endril dădu din cap.

— Nimeni nu poate fi prea prevăzător când are de-a face cu zeii. Sunt mai mult copii decât adulţi, au puteri primejdioase şi tainice. Unii sunt nebuni, alţii mincinoşi. Dar la toţi le place linguşeala. Pune-ţi miere pe limbă când le vorbeşti şi vei fi răsplătit. Câteodată.

— De unde ştii toate lucrurile astea? întrebă Cal.

— Sunt lucruri obişnuite.

— Ce trebuie să facem? întrebă Bith.

— Stai o clipă, spuse Cal. Cum ai ştiut că trebuie să pui apă în coif?

— N-am ştiut. Am încercat mai multe posibilităţi de manifestare. Mi-am oferit trupul să-l, găzduiască. Am făcut un foc, poate văd pentru o clipă un demon al flăcărilor. Am crestat coaja unui copac pentru a vedea un zeu druid. Apa a fost cea de care aveam

nevoie. Apă rece.

— Hm?

Endril explică așa cum ar fi făcut-o unui copil înapoiat.

— Acesta este un zeu din nord – este deci un element rece – așa că avea nevoie de o suprafață rece pe care să se manifeste. Apa era rece așa că a putut apare aici. Sabia ta de metal a folosit în același fel.

— De ce nu ni s-a arătat chiar el, în persoană, ca o fantomă sau altceva de felul acesta?

— Ține-ți gura, se răsti Bith.

Endril spuse și el:

— Da, te rog. Avem destui vizitatori străini de lumea aceasta. Ca să-ți răspund la această întrebare, bănuiesc că acest zeu are nevoie de un medium prin care să se manifeste pentru că el nu o poate face singur. Probabil este prea slab. De aceea i-am auzit vocea venită atât de departe.

— Cu cât vom avea de-a face mai puțin cu zeii, cu atât mai bine. Mai ales cu cei slabi!

— Zeii slabi își aleg supuși slabi!

— Hei! zise Cal printre dinți. Bith râse.

— Vreau să spun, continuă Endril, acest zeu ne cere să-i venim în ajutor. Zeii întotdeauna doresc ceva, de obicei ceva ce nu pot obține singuri. Așa cum fac copiii și bărbații.

— Ei da, bărbații, bodogăni Bith.

— Zeii doresc cu înflăcărare să aibă adoratori care să le înalțe rugăciuni. Sau poate dorește ceva din

lumea asta, ceva ce nu-şi poate aduce singur.

— Nu va obţine prea multe ameninţându-ne, spuse Cal. De ce l-am ajuta?

— Chiar, de ce? Stai puţin. Să încercăm să aflăm dacă într-adevăr este Vili. Apoi să vedem ce vrea.

— De ce nu, oftă Bith. Dar tonul cu care vorbea era cam nesigur. De fapt era foarte curioasă.

— Nu-mi place asta, murmură Cal.

— Atunci, pleacă! îi spuse fata. Oricum nu te-a invitat nimeni aici.

— Oh, în cazul ăsta rămân.

Hathor râse, clătinând din cap.

Cei patru se apropiară din nou de coiful plin cu apă. Îl luară de lângă foc, pentru a nu se încălzi prea tare şi aduseră o torţă, pentru a vedea mai bine. Imaginea zeului vibră pe suprafaţa apei. Endril începu să vorbească. Politicos şi subtil, cu multe vorbe mieroase, îl întrebă pe Vili despre ascendenţa lui, ţara din care venea, idealurile sale, motivele pentru care i-a ales pe ei. „Ca să te slujim mai bine, stăpâne".

Vili răspunse, deşi asta îi luă ceva timp. Vorbea cu o voce monotonă, iar nervozitatea devenea din ce în ce mai evidentă. Zeul afirma că este fratele mai mic al lui Odin şi oricine ar fi putut desluşi gelozia din vorbele sale. Era ignorat de fratele său, umbrit de nepotul său Thor, mustrat mereu de vărul său Loki. Numai bunul Balder îi vorbea sau îl lua în serios. Zeii mai vârstnici aveau meleagurile din nordul îndepărtat în stăpânirea lor şi-şi apărau zona de

influenţă cu străşnicie. Balder a fost cel care l-a sfătuit pe Vili să plece mai departe, către sud pentru a-şi căuta discipoli. Astfel, Vili îşi părăsise ţara cu gheţari, pini, stânci şi mări înspumate. Se oprise într-o ţară cu munţi mai puţin înalţi, dealuri verzi şi păduri dese. Şi un zid de ceaţă colorată ce se rostogolea. În această nouă ţară, Vili îşi găsise adepţi. Sperase să atragă de partea lui oameni de mare înţelepciune, putere de caracter şi suflet ales. Oamenilor, auzise el, le plăceau tot felul de fleacuri, lucruri ca obiecte sacre, relicve venerate, obiecte măiestrit lucrate. Aşa că i-a pus pe gnomi să-i făurească nişte „săbii magice".

Săbii magice. Cuvintele sunară ca un clopoţel în urechile lui Cal.

— Ssst, se răstiră ceilalţi trei.

Aceste săbii au fost lucrate în inima munţilor şi călite în sânge de zeu. Cu o astfel de sabie în mână, orice supus al lui ar fi putut „strânge adoratori, organiza armate, conduce războaie şi cuceri regate!". Ca şi fratele său Odin, Vili ar fi reuşit să stăpânească întreaga lume şi să devină suprem. Cel puţin aşa avea de gând…

— Ce n-a mers? întrebă Bith.

— Totul a fost în regulă, se răsti micul zeu din coiful cu apă. Planul nostru a fost bun! A fost aşa cum trebuia să fie! Dar oamenii s-au certat între ei şi atunci a sosit Lordul Întunecat. Planul s-a prăbuşit. Săbiile – Vili ar fi dorit acum să nu le fi construit

niciodată – au fost împrăștiate peste tot în lume. Cea mai aproape de noi este cea care se află într-un castel spre nord-vest. Un vrăjitor blestemat îi folosește puterea – puterea noastră – pentru a-și atinge scopurile nedemne, să-și apere regatul în fața Armatei Întunecate care încearcă să pună stăpânire pe el.

— Asta nu sună chiar atât de nedemn! fu de părere Cal.

— Armată? Întunecată? întrebă Hathor.

— Ssst, șuieră Bith.

Firul de voce spuse către sfârșit:

— Acum este rândul vostru.

— Ceee?! întrebară toți într-un glas.

— Puneți mâna pe săbii! șuieră vocea. Distrugeți pe vrăjitor, ucideți-l ca o pildă pentru cei ce se vor împotrivi voinței noastre.

— De ce tocmai noi? întrebă Cal. De data asta nimeni nu-i mai făcu semn să tacă.

— Faceți acest lucru pentru noi, spuse vocea pițigăiată, și veți fi răsplătiți cu daruri pe care niciun muritor nu le-a avut vreodată.

— De exemplu?

Fața din coif rămase tăcută. Cal crezu că observă o ușoară îmbufnare pe figura lui.

— Ei bine? repetă băiatul.

— Aur! Bijuterii! Cărți magice! Săbii fermecate și coroane regale! Licori și țesături din ținuturi îndepărtate! Toate neprețuite!

— Monștri, adăugă Cal. Mari, urâți și înarmați cu bâte.

— Capcane, spuse Bith. Vrăji diavolești care înnebunesc pe om, îi scot ochii sau îi opresc bătăile inimii. Homunculi și duhuri rele…

— Trolli, adăugă Hathor. Cei trei se uitară mirați la el.

— Lașilor, strigă zeul. V-ați speriat! Nemernicilor! Sunteți slabi! Fricoșilor!

Cal mișcă marginea coifului cu vârful degetului. Părul brun îi căzuse în ochi și trebui să și-l dea peste cap.

— Suntem așa cum spui și încă ceva pe deasupra, dar nu suntem proști. Nimeni de aici nu și-ar risca viața la porunca unui zeu atât de slab, încât nu-i în stare să vrăjească nici măcar o găină.

— Fii cu băgare de seamă, murmură Endril. Nu mai spuse nimic o vreme. Te-a vrăjit.

Cai sări în sus și puse mâna pe mânerul spadei. Endril îl apucă de umăr. Brațul elfului era cald, dar greu ca un inel de fier. Cal încercă să se scuture, dar nu reuși. „E-n regulă!" Endril îl eliberă.

— Pot să beau apa? întrebă Hathor.

Endril ridică o mână albă.

— Nu. Totuși am ascultat destul. Hai să stăm de vorbă. Sau, mai bine, hai să privim. Poți, oh Vili, să ne arăți câteva scene din destinul nostru?

— Săbiile? se auzi un chițăit.

— Comoara, răspunse Cal.

— Şi magiile, adăugă Bith.

Faţa se strâmbă în semn de dezgust. Apoi păli.

— A plecat? întrebă Hathor.

Cal privi de aproape.

— Aşa se pare. Nu, aşteptaţi! Priviţi!

O imagine apăru pe suprafaţa apei, era interiorul unei camere. Cei trei îşi loviră capetele când se înghesuiră sa prindă licărul imaginii. Camera se rotea încet. Bith stătea la o masă ticsită cu cărţi, retorte, cioburi, cranii şi păsări împăiate. Hathor mormăia privind armuri încrustate cu bijuterii şi un splendid topor de luptă, aşezate pe un perete. Cal suspină cel mai tare când zări o sabie atârnând în aer, o sabie gravată cu rune, pe toată lungimea ei.

Deodată, figura acră a zeului apăru.

— Ei bine? întrebă.

Cei patru rămăseseră tăcuţi. Încercau să se uite unul la altul, pe furiş, să-şi observe unul altuia reacţiile. Într-un sfârşit, Bith rupse tăcerea.

— În ce fel ne vei ajuta?

Târguielile durară câtăva vreme. Ceata de muritori îl bombardă cu întrebări, iar zeul le răspunse atât cât putea (sau voia). Putea cerceta drumul înaintea lor, să spioneze tabăra duşmanului (pe care nu l-a numit), îi va avertiza în caz de pericol. Poate va stăpâni un suflet sau două, dacă va fi nevoie, le va dezvolta abilităţile, le va vorbi în mintea lor, îi va îndruma unul către altul în cazul în care se vor pierde. Făcu o mulţime de promisiuni pe care ei nu erau prea siguri

că şi le va ţine. Dar într-un sfârşit ajunseră la o înţelegere.

— Vom arunca doar o privire, spuse Bith.

— De la distanţă, fu de acord Cal.

— Dar nu e nimic sigur, adăugă Hathor.

— Călătoria nu costă nimic, întări Endril.

— Atunci, mergeţi! porunci Vili şi dispăru.

Endril înclină coiful apoi îl răsturnă.

— Cred că puterea lui s-a risipit acum.

Cal se ridică şi-şi întinse picioarele.

— Oh, a fost interesant, dar am senzaţia că sunt o mulţime de lucruri pe care nu ni le-a spus. N-am mai stat niciodată de vorbă cu un zeu, deşi le-am invocat de câteva ori numele atunci când luptam.

— Ai grijă să nu-ţi îndeplinească rugăminţile acum, adăugă Endril.

— Când plecăm către nord? întrebă Bith.

— Mâine, răspunse Endril.

— Bine, răspunse ca un ecou Hathor. Dormiţi acum.

— Nu încă, spuse Endril. Trebuie să facem un pact.

— Un pact? Ce fel de pact?

— Nu putem aştepta până plecăm?

— Ce fel de pact?

— O convenţie. Un pact de onoare, explică elful. Şi nu putem aştepta. Ne-am adunat împreună şi trebuie să pecetluim prietenia noastră. Ridicaţi-vă şi ascultaţi-mă, voi toţi!

Miraţi, aruncându-şi unul altuia priviri lungi, Cal,

Bith şi Hathor făcură câţiva paşi şovăitori şi întinseră timid mâinile. Endril clătină din cap. „Nu aici. Aici.” Se aşeză de o parte a focului şi întinse o mână deasupra lui. Flăcările se stinseseră, dar tăciunii încă mai reflectau o căldură puternică. Stătea acolo nemişcat, ca un copac cu crengile întinse. Cal i se alătură şi-şi puse mâna sa brună şi cu cicatrici peste cea a elfului. Focul începea uşor să-i ardă. Trollul înfipse mâna sa păroasă şi noduroasă, iar la sfârşit se alătură celor trei mâna fină şi subţire a lui Bith.

Endril spuse:

— Un elf nu ia niciodată în derâdere un jurământ şi sper că şi oamenii fac la fel. Să legăm jurământ. Că vom împărţi riscurile, câştigurile şi nenorocirile împreună. Că ne vom apăra unul pe altul până la moarte. Că vom lucra mereu împreună şi niciodată nu vom avea ţeluri diferite. Că ne vom fi de ajutor întotdeauna. Aşa cum vântul are patru case iar anotimpurile sunt patru, aşa cum lumea are patru direcţii iar focul patru laturi, să fim şi noi patru inimi. O frăţie în patru.

— Aşa să fie, sfârşi Endril.

Ceilalţi îl urmară ca un ecou. „Aşa să fie!” îşi retraseră mâinile. Odată cu stingerea focului se adânci întunericul nopţii.

Un vânt uşor începu să bată peste tabără. Bith tremură şi-şi strânse în jurul ei pelerina.

— Să mai fac un foc pentru tine, spuse Cal.

— Eu aduc lemne, răspunse Hathor.

— Iar eu voi sta de pază, adăugă Endril.

— Eu ce fac? întrebă Bith.

— Dormi.

Fata era prea obosită ca să mai protesteze. Se sprijini de un copac adus de Hathor şi se întinse.

— A fost o zi lungă, spuse căscând.

După ce aduse un braţ plin de lemne, Hathor se aşeză şi el să doarmă în noroi, ca un câine. Endril se îndepărtă şi dispăru în timp ce Cal înteţea focul.

Hathor îşi ridică în sus capul şi privi către cer.

— Nu patru direcţii. Şase.

— Cum adică? îl întrebă Cal.

— Lumea are patru direcţii: nord, sud, est, vest şi în sus şi în jos.

— Mergi la culcare, Hathor. Trollul îşi lăsă capul în jos şi adormi într-o clipă.

— Ca să nu mai spunem, medită Cal, că suntem cinci, numărându-l şi pe micul nostru zeu.

— Zeul nu intră la socoteala. Nu depindem de el, răspunse Bith somnoroasă.

— O frăţie între proscrişi. Ce adunătură, chicoti Cal.

— Dormi, Cal.

Adormi. O sabie strălucitoare, încrustată cu rune, îi străfulgeră visul.

* * *

După trei zile de mers se aflau undeva departe, către apus. Mergeau într-acolo pentru că Endril dorea să se afle faţă în faţă cu cei cu care se vor lupta

cât mai curând posibil. Urcau dealuri din ce în ce mai înalte. Pădurile se răreau pe măsură ce terenul devenea din ce în ce mai accidentat. Copacii erau înşiraţi pe marginea făgaşurilor ce se transformau în văi, apoi în trecători. Iarba începea să fie înlocuită de stâncă. Cei patru puteau fi văzuţi de departe pe platoul marcat doar de câteva pietre ciudate, conice. Cal îl întrebă pe Endril dacă erau făcute de mâna omului, dar răspunsurile au fost atât de vagi încât nu-i erau de niciun folos. Trecură prin trei cătunuri. Două din ele erau părăsite. În cel de-al treilea, numai banii lor fură bineveniţi. Locuitorii – oameni grosolani şi morocănoşi – ar putea spune că „străini" au trecut pe acolo şi au pricinuit ceva „necazuri". Mai mult de atât nu ar fi spus. Ţăranii le-au vândut hrană şi apă la un preţ exorbitant. Cei patru au aflat că acest sat se află aproape de capătul lumii civilizate, dincolo de el nu mai era decât o vale cu un castel şi un sat adunat în jurul lui. Au mai aflat de la aceşti oameni asupriţi şi necăjiţi, că acum deveniseră cu adevărat nişte proscrişi. Ţăranii nici măcar nu au încercat să-şi ascundă teama faţă de elf şi troll şi chiar de femeia vrăjitoare.

Cu bani împrumutaţi de la Cal, Bith şi-a cumpărat o pătură, un ceainic, o oglindă şi câteva lucruşoare necesare într-o călătorie. Îşi strânse mica avere în pătură şi atârnă legătura pe spate. Ea şi Cal se uitau cu mirare la Endril şi Hathor care-şi purtau numai armele. Confortul nu conta deloc pentru ei. Hathor

mânca orice se putea înghiți și dormea în noroi sau în ploaie. Endril le aducea lor hrană – vânat, rădăcini și buruieni – dar el mânca foarte puțin. Și se părea că nu doarme niciodată. Se așeza doar cu picioarele încrucișate și își odihnea ochii. Cânta cu mult suflet refrene monotone, într-o limbă ciudată, ce începeau și se sfârșeau când nu te așteptai. Figura palidă dispărea câteodată și se întorcea mai târziu fără a face vreun zgomot și fără a da vreo explicație. Felul acesta de a fi începea să-i irite pe Bith și pe Cal.

Străbătură ținuturi întinse, pustii, îngălbenite de toamnă, kilometru după kilometru.

Endril găsea încântătoare noutățile acestei țări. Mai străbătuse aceste meleaguri de multe ori în lunga lui viață, dar de fiecare dată când trecea pe aici era ceva nou de văzut. Un prihor își găsise un loc nou unde să-și facă un cuib, în vârful însorit al unui copac. Iepurii își despărțiseră colonia în două, iar acum ocupau vârfurile a două dealuri. Malurile pârâului de munte erau binecuvântate de levănțica adusă din nord. Totul era frumos, găsea el, fiecare prin el însuși. Totuși nu se putea compara în niciun fel cu țara natală și deseori inima lui era mâhnită. Atunci dorea să viseze la locurile pierdute pe vecie și să-și cânte dorul de casă.

Bith și-ar fi dorit să se fi antrenat mai mult când era mică, poate în felul acesta trupul ei ar fi fost mai zdravăn. Acum se chinuia să țină pasul cu elful care pășea săltat, cu trollul care se rostogolea la vale și cu

soldatul care mărşăluia. Băşicile îi răneau picioarele încălţate în ghete galbene, elegante, se spărgeau şi apăreau din nou. Noaptea abia putea să aţipească din cauza durerii, nemaipunând la socoteală pământul dur ce-i strivea corpul şi o lăsa înţepenită la ivirea zorilor. Gândea despre aceste ţinuturi că sunt goale, pustii, iarbă şi stâncă, nimic altceva, lipsite de viaţă, de râsete, de aventuri şi deseori îşi dorea să se afle în alt loc, mai interesant, fie el chiar căminul din castelul mamei sale. Mama ei era un diavol, fata ştia asta acum şi nimic n-ar mai fi făcut-o să se întoarcă în acea lume întunecată. Dar şi viaţa asta sub cerul liber îi era străină; nu aparţinea acestor locuri, iar pământul părea să înţeleagă acest lucru şi i se opunea la fiecare pas.

Hathor hoinărea, mergea, culegea hrană, câteodată gândea. Totul era pentru el colorat, interesant, plin de viaţă. Îi plăcea roşul pietrelor pe care călca, albastrul din aripile păsărilor, verdele şi galbenul ierbii. Urmărea mişcarea norilor ce se uneau în mii de forme diferite, ca apoi să se despartă în alte mii încă. Îi plăceau sunetele purtate de vânt, ciripitul păsărilor, tropăitul mărunt al furnicilor, ţipătul unei bufniţe somnoroase. Îi plăceau gustul nou al plantelor şi al rădăcinilor, mii de senzaţii deosebite pe limbă. Se bucura de tot şi era fericit că lăsase în urmă peşterile umede şi întunecate şi poporul său crud.

Între cântecul lui Endril, suferinţa tăcută a lui Bith

şi împăcarea cu sine a lui Hathor, Cal începea să se simtă din ce în ce mai singur, în ciuda prezenţei celorlalţi. Ţara aceasta nu era foarte diferită de cea din care venea şi câteodată vântul aducea miresme ce-i trezeau amintiri din copilărie. Acum acele meleaguri erau pierdute pentru totdeauna, iar el aparţinea unui popor care-şi accepta soarta fără să se plângă. Aşa s-a întâmplat cu tatăl său, la fel şi cu mama. Liniştea încremenită era chiar mai comodă în felul acesta, căci îi reamintea lui Cal vremurile când mărşăluia şi cânta alături de ceilalţi bravi soldaţi, pregătiţi să înfrunte acelaşi duşman. Mergând în felul acesta putea respira adânc aer curat şi-şi limpezea mintea. Deci tăcerea nu era un lucru chiar atât de rău.

Într-o dimineaţă strălucitoare atinseseră primul ţel. Endril, în frunte, ajunse în vârful pantei şi îi anunţă:

— Am ajuns.

Bith, apoi Hathor şi Cal se strânseră împreună pe creasta stâncoasă. Era un loc ciudat. Într-o zi senină, într-un loc unde norii nu se strâng niciodată, departe către apus, priveau duşmanul comun al tuturor fiinţelor. Era un zid de nori sau de ceaţă, nori aducători de moarte ce stăteau pe pământ. Zidul era înalt, foarte înalt, ajungând aproape acolo unde norii obişnuiţi nu pot pluti. Norii ce formau zidul nu stăteau pe loc, se rostogoleau şi clocoteau, se agitau şi vibrau în sus şi-n jos. Culorile se scurgeau printre

nori ca un curcubeu murdar, cenuşiu acolo unde atingeau pământul, o nuanţă de purpuriu aici, un strop de roşu acolo, verde unde soarele îi atingea vârful. Dar niciuna din culori nu era frumoasă. Erau culorile unor vânătăi pe piele, ciuperci pe copaci, sânge uscat, oase albite de soare şi lucruri moarte de multă vreme.

Dar cea mai curioasă însuşire era fermitatea. Într-adevăr, zidul de nori înainta aici, se retrăgea dincolo, dar marginea lui era netedă, ca şi cum ar fi fost tăiată cu un cuţit. Zidul înfricoşător se întindea de la miazănoapte către apus. Se întindea de la un orizont la altul şi în mod sigur şi dincolo de el. Era tot ceea ce puteai vedea privind către vest, un val uriaş otrăvit venind să nimicească întreaga civilizaţie.

Cal spuse tare, fără a se adresa cuiva în mod special:

— Deci asta e!

— Da, răspunse Endril. Zidul de Ceaţă.

CAPITOLUL 4

— Este frumos, spuse Bith.

— Nu, nu este, se răsti Cal. Este un blestem pentru întreaga omenire.

Bith tremura de parcă era în transă.

— Cred că ai dreptate. Este plin de culoare, dar ceva este în neregulă cu el…

Cei patru priveau fix către zidul lung de nori mişcători, fără a face nicio mişcare, fără a scoate nicio

vorbă.

Endril fu cel care rupse tăcerea.

— Îmi amintesc când era departe, spre apus. Foarte departe. Îmi amintesc când nu exista de loc. Elful privea țintă, undeva în spațiu, dar nu către Zidul de Ceață.

Cal găsi mișcarea regulată a cețeI hipnotică și frapantă, ca și cum ai privi la apa ce trece pe sub un pod. Dacă un om privește cu atenție prea multă vreme, poate aluneca peste marginea podului. Cal se scutură. Se întoarse cu spatele și-și frecă ochii. Încă puțin să mai fi privit așa și cei patru ar fi fost înghițiți de adâncuri.

— Cred că ar trebui să plecăm de aici. Departe de locul acesta.

Nimeni nu răspunse. Cei trei stăteau și priveau. Soldatul se întinse înapoi, fără a privi către zid și o înșfăcă pe Elizebith de braț. O trase brusc în jos, la marginea pantei.

— Ce este? Lasă-mă în pace, necioplitule!

Hathor tresări când auzi țipătul lui Bith și sări jos, lângă fată. Se răsti la Cal s-o lase în pace. Cal o lăsă, dar o întrebă:

— Te simți mai bine?

Bith privi în jur și-și duse mâna la gât.

— Da, așa cred. Mulțumesc.

— O să fie o călătorie foarte plăcută cu lucrul ăsta lângă noi.

— Poate ne vom obișnui cu el.

— Niciodată.

Endril veni lângă ei.

— Continuăm drumul? Cei trei îl priviră uimiți. Cal îl întrebă:

— Zidul acesta nu are nicio influență asupra ta?

Endril clătină din cap.

— Mă întristează. Cred că este vina noastră că se află aici.

— Zidul? De ce crezi asta?

Endril nu răspunse. Coborî panta, rotindu-și micul arc ca și cum ar fi fost o nuia de salcie.

— Hei, așteaptă! îl strigă Cal. O luă pe Bith de mână și o ajută să coboare. Alunecară în jos, pe grohotiș, până ajunseră în jos, la baza pantei. O luară către miazănoapte, pe urmele lăsate de caprele de munte.

Cal îl ajunse din urmă pe Endril.

— Stai puțin! Ce vrei să spui, că este vina voastră? Endril dădu din umeri.

— Care este cea mai mare crimă, omiterea sau comiterea unei fapte? Când Lordul Întunecat a sosit prima dată, noi, elfii, nu am făcut nimic. Am discutat despre problema asta amănunțit, dar nu am mai revenit asupra ci considerând-o încă o manifestare a ignoranței oamenilor și a dorinței lor de autodistrugere. Prea târziu ne-am dat seama că este vorba de ceva mult mai grav, ceva ce punea permanent stăpânire asupra Pământului. Niciodată nu l-am crezut capabil de așa ceva. Ne-am înșelat.

— Aţi fi putut opri armata Lordului şi nu aţi făcut nimic pentru asta? Este oribil!

Endril privea cerul, către nord.

— N-am făcut nimic. Probabil nici nu l-am fi putut opri. Dar nu am încercat şi asta este cea mai mare crimă din toate.

Bith şi Cal măriră pasul pentru a fi lângă el. Hathor hoinărea departe în urma lor, fără nicio grabă. Endril îşi încetini paşii. Fata îl întrebă:

— Ce ştii despre Lordul Întunecat? Este om?

— Nu ştiu.

— De ce nu ştii?

Endril îi aruncă o privire ce ar fi putut fi considerată – dacă ar fi fost om – ca privire iritată.

— De ce să ştiu asta? El sau ea, sau ce-o fi, este, există. Ştiu doar că nu este din neamul nostru, al elfilor. Ce nevoie am să mai ştiu altceva?

Cal aruncă o înjurătură şi se opri în spatele lui. Bith stătea alături. Într-o clipă, elful trecu dealul. Hathor venea şi el, mestecând o crenguţă de pom tânăr. Cal o întrebă pe Bith:

— Ce ştii tu despre Lordul Întunecat?

— Eu? Nimic. Nici… ei bine, nici mama mea. S-a tot gândit şi ea, de câţiva ani, la problema asta. Întreba fiecare călător care trecea pe la castelul nostru, dar nimeni nu ştia nimic. Nici măcar preoţii lui nu aveau nicio idee.

Tonul lui Cal deveni fals.

— Oh, da, din nou castelul tău.

Bith îşi ridica nasul în vânt.

— Cine eşti tu să te îndoieşti de cele spuse de mine? Ai uitat cum arăţi, tu şi ghetele tale?

— Balegă de cal, adăugă Hathor.

— Ajunge, Hathor. Şi tu, prinţesă. Dacă eşti aşa de mare şi puternică, spune-mi, unde este castelul acela al tău? se răsti Cal.

— Castelul meu, căminul meu, este dincolo de zidul acela.

— Cum? Adevărat?

Acum era rândul ei să aibă un ton fals.

— Oh, dacă poţi să mă crezi…

Cal deveni deodată tulburat.

— Ei bine, te cred. Dar cum poţi să locuieşti acolo? Numai diavolii sălăşluiesc în locurile acelea.

— Acum spui că sunt diavol!

Cal îşi flutură mâinile fără niciun rost.

— Uite ce e, nu ştiu ce să mai cred. Tot ceea ce am auzit…

— Să-ţi spun ceva, îl întrerupse fata. Sunt o prinţesă pentru că sunt fiica Moreei, iar Moreea este cea mai puternică femeie din lume. Este aproape un diavol. Dacă ai încerca să gândeşti măcar o clipă, ai putea să te întrebi de ce oare singurul ei copil, moştenitoarea tronului, a întregii averi şi a puterii magice, se află acum aici, rătăcind în sălbăticia asta, fără un cămin, fără adăpost, singură şi fără niciun ban, numai cu hainele de pe ea? De ce?

Cal rămase singur. Fata se întorsese şi plecase cu

un pas mândru, urcând dealul după care dispăruse Endril. Hathor o urma. Cal privea la cei doi cum se îndepărtau și la câmpia tăcută ce-l înconjura. „La naiba!” Obosise să tot meargă la urmă și să asculte tăcerea. Și să aibă alături oameni atât de sensibili, care sar în sus la orice vorbă. Soldații aveau măcar acest drept, de a întreba și de a bombăni; era una din puținele lor bucurii. Și mai avea și el mândria lui. Dar poate și alții… Săracii erau întotdeauna cei mai mândri – era tot ceea ce-și puteau permite. Poate că erau atât de nervoși din cauza acestor locuri ciudate, sinistre. Vântul ce-i șuiera pe la urechi îl făcu să se cutremure. Mândria lui nu valora nici doi bani în locul acesta. Alergă să-i prindă din urmă.

— Hei, Bith, Hathor, așteptați! Să nu ne mai certăm! Hei!

Încercă să meargă lângă fată. Cum ea pășea prin mijlocul cărării înguste dintre stânci și câmpia stearpă, se tot poticnea și în cele din urmă o ajunse. Vorbea repede.

— Uite ce e, îmi pare rău că m-am îndoit de tine, că am spus că ești un diavol. Zidul ăsta mă face nervos. Și trist.

— Trist? Ha!

— Vorbesc serios, așa este. Pentru că și eu vin dintr-o țară pierdută, într-un fel. Văzu un licăr de interes în ochii lui Bith. Continuă să vorbească în timp ce pășeau pe câmpia stearpă. Zidul de Ceață apăruse din nou, acoperind cerul către vest.

Nu se uitau de loc în direcţia lui.

— Tatăl meu, Talien Berefordson, avea o mică proprietate în vest, pe o insulă. Nu-mi mai amintesc bine de locurile acelea. Eram doar un copil când zidul apăruse pentru prima oară – de atunci nu l-am mai văzut niciodată. Îmi amintesc că mama spunea că erau nişte nori ciudaţi, nu aducători de furtună, ci parcă ar fi avut viaţă în ei. Într-o bună zi, oamenii şi-au dat seama că nu sunt nori obişnuiţi, pentru că pescarii care navigau într-acolo rareori se întorceau. Cei care reuşeau aveau minţile pierdute. Alţii se plângeau că au coşmaruri îngrozitoare care-i împingeau la sinucidere, deseori după ce ucideau şi pe alţii. Tatăl meu a înţeles că erau nişte nori înveninaţi, dar nu ştia ce să facă. Apoi, într-o zi – mama mi-a povestit toate astea – o armată de monştri sosi dinspre zid. Erau monştri şi giganţi şi alte fiinţe neobişnuite. Nu vreau să te supăr, Hathor. Tatăl meu, care niciodată nu a ascultat de sfatul cuiva, s-a hotărât să strângă armata şi să-i gonească. De asta îmi aduc aminte deşi eram doar un copil. Îmi amintesc că tata avea un steag de luptă, unul verde cu un vultur de mare roşu care ţinea în gheare un peşte. Cel mai puternic soldat îl ţinea înfipt în şa, fluturând în vânt. Armata a plecat la luptă într-o zi întunecată.

Nu s-au mai întors niciodată. Nici măcar un singur om sau un cal. Nu puteam crede altceva decât că au murit cu toţii.

Vocea îi era din ce în ce mai slabă, ca sfârşitul unei furtuni. Paşii i se răriră, la fel şi ai însoţitorilor săi – o fată şi un troll. Cal vorbi mai departe, dar mai mult către sine decât celorlalţi.

— După ce au trecut mai multe zile de la dispariţia lor, iar zidul parcă venise mai aproape, mama m-a luat în braţe şi am plecat luând cu noi doar un servitor şi un cal. Niciodată nu am avut prea multe lucruri. Am plecat către răsărit. Mama a murit. Servitorul era bătrân – Hammish era numele său – aşa că m-am pus în slujba lui Sir Edric. Ce s-a întâmplat după aceea, ştiţi.

Cal se opri din mers. Vântul sufla fără încetare, fluturându-i hainele zdrenţuite. Şuviţele de păr brun îi intrau în ochi.

— Apoi Hammish a murit şi el. Nu mai rămăsese nimic din averea părinţilor mei, totul fusese pierdut în spatele zidului acela blestemat. Nu mai aveam nimic decât amintirea unui bărbat purtând un steag. Un vultur roşu ţinând în gheare un peşte. Mă gândeam chiar să-l pictez odată pe scutul meu.

Hathor se oprise din mestecat şi aruncă crenguţa din gură.

— Trist, spuse. Parcă îşi aducea şi el aminte de ceva.

Bith îşi puse mâna gingaşă peste mâna bronzată a lui Cal.

— Îmi pare rău să aud toate astea, Cal. Este atât de trist. Chiar aşa este. Cam aşa mi s-a întâmplat şi

mie. Trăiam într-un castel învăluit mereu în ceaţă. Câteodată mă întreb dacă n-aş putea să mă întorc înapoi acasă. Dar nu cred că mai pot… Se opri şi-şi frecă nasul.

— Oh, vântul ăsta este atât de obositor. N-am putea găsi un loc de popas pentru la noapte? Cei trei stăteau împreună, acoperiţi de umbra zidului.

Întinzându-se spre vest, acesta acoperea soarele şi crea un amurg fals înainte ca lumina să se stângă cu adevărat. Vântul bătea cu şi mai mare putere, aducând un miros de putreziciune.

— Da, să mergem, spuse Cal, dar nu lângă zidul acesta.

— Ştiţi ceva? Nu mai putem continua în felul ăsta!

— Cum adică?

— Să hoinărim fără niciun rost, fără niciun plan, răspunse Cal.

— Dar avem un plan, spuse Bith. Ne îndreptăm către nord acum. Numai Endril pleacă de lângă noi, dar se întoarce întotdeauna înapoi.

Cei patru erau adăpostiţi în jurul focului. Găsiseră un copac uscat printre movilele joase. Terenul din jur era acoperit cu buruieni viguroase şi cu ierburi înalte ce şuierau în bătaia eternă a vântului. Dar aici, în locul acesta numai rămurica de la pălăria lui Endril se mişca. Găsise cu greu lemne potrivite pentru foc, dar acum aveau destule pentru o noapte. Elful se întoarse cu o capră neagră pe care o puseră la frigare.

Plin de remuşcare, Cal îşi cântărea acum vorbele

pentru a nu mai supăra pe nimeni. În timp ce vorbea, își lustruia sabia cu o piatră, încercând să-și amintească de cuvintele tatălui său.

— Nu este vorba numai de hoinăreala lui Endril, ci de felul nostru de a umbla. Am fost norocoși până acum, dar tot vom da de necaz mai devreme sau mai târziu. Mai ales acum, când ne găsim într-un loc atât de primejdios. Mult mai primejdios ca până acum. Uitați-vă numai la felul cum mergem prin tufișuri.

Chiar la lumina focului, se putea vedea îmbujorarea lui Bith.

— Ce fac eu în tufiș nu este de loc treaba ta!

— Nu, nu este vorba ue tine în special. Toți trebuie să trecem pe acolo. Dar trebuie să avem un plan și pentru asta, sau când mergem după apă, sau pentru orice altceva, vreau să spun. Cal nu privea către Bith, căci simțea că se înroșește și el. Când eram împreună cu alți soldați și unul dintre noi trebuia să, hm, să meargă într-un tufiș, se îndepărta foarte puțin în așa fel încât să poată fi văzut: Nu că s-ar fi uitat cineva la el, dar trebuia să fie pe aproape pentru a nu fi surprins de către vreun dușman. N-ai putea crede câți oameni au murit așa, cu pantalonii în vine. Și asta pentru că se îndepărtaseră prea tare de ceilalți. Dacă cineva vrea să ne urmărească, vom fi prinși într-o singură zi. Endril îl întrebă calm:

— Ce vrei să facem?

— Nu știu, ceva, un plan. Și ar trebui să avem și un conducător.

— Cine? întrebă Bith. Tu?

— Nu, nu neapărat eu. Dar cineva trebuie să aibă răspunderea asta. Nu pentru toate zilele, dar pentru cazul în care trebuie luată repede o hotărâre. Atunci se vede cine este bun conducător.

— Ne-am descurcat până acum, comentă Bith. Nu cred că trebuie să ne transformăm cu toţii în soldaţi. Din ce am aflat până acum, cred că ar fi un pas înapoi.

Cal nu mai spuse nimic. Îşi lustruia cu îndârjire sabia. Bith îşi aruncă pătura în jurul umerilor. Pentru o vreme, singurele sunete erau şuieratul vântului printre ierburile înalte şi pocnetele focului.

— Este foarte ciudată viaţa asta pe care o ducem, totuşi. Zidul de Ceaţă ne-a surghiunit de pe meleagurile noastre, pe mine şi pe Cal, aşa se pare. Dar tu, Hathor?

Hathor tăiase pielea animalului în fâşii şi tocmai împletea şuviţele, ţinând un capăt cu degetul mare de la picior. Privi către ei surprins, cu ochii lui mari şi rotunzi.

— Hm? Eu?

— Da, tu. De ce hoinăreşti?

— Oh, spuse el încurcat. Nu mi-a plăcut acasă. Nu este un loc frumos.

— De ce nu?

— Oh, trollii nu sunt un popor drăguţ. Omoară pe oricine este străin de ei şi îl mănâncă. În peşteri nu este multă mâncare. Ciuperci, peşti albi fără ochi, nimic altceva. Liliecii nu sunt buni, nu au carne

destulă pe ei. Așa că trollii ies afară noaptea, prind căprioare sau urși, oposumi, oameni. Oamenii sunt înceți, ușor de prins. Dar sunt foarte sărați și au carnea tare.

Trollul nu se uita la fețele însoțitorilor săi, altfel s-ar fi oprit din povestit. Dar se încălzise vorbind.

— Nu stăm ziua afară pentru că ne dor ochii de la lumină. Nu putem vedea bine. Cei bătrâni spun că lumina soarelui ne arde ochii, ne orbește, ne ucide. Stăm în întuneric. Dar într-o noapte m-am rătăcit în pădure. Eram departe când a răsărit soarele. Totuși nu am murit. Am văzut multe culori frumoase. Iarbă verde. Flori peste tot, albe, galbene, chiar și albastre. În copaci, păsări și flori micuțe, roșii. Mi-a plăcut, nu m-am mai întors. Am învățat să mănânc alte lucruri. Nu carne. Părul mi s-a înroșit.

Cal se opri din șlefuit.

— Cum?

Hathor arătă către capul său turtit. Își scoase pălăria așa cum făcea în fiecare noapte. Ceilalți și-au dat seama că părul trollului purta în el ceva din strălucirea soarelui.

— N-am mai mâncat carne – nu prea mult, oricum – părul s-a înroșit. Niciun troll nu a mai avut vreodată părul roșu.

Cal întrebă:

— Endril, este adevărat?

— N-am mai văzut vreunul cu părul roșu până acum.

— Probabil lumina soarelui ţi-a schimbat culoarea de la brun la roşu şi nu lipsa cărnii, spuse Bith.

Trollul îşi trase buza de jos cu degetele sale noduroase. Apoi mormăi şi-şi continuă împletitul.

— Şi tu, Endril? Ce te aduce în ţara oamenilor? întrebă Bith.

Endril şezu o vreme fără să spună nimic. Hathor scoase bucăţile de carne de la frigare, le puse pe un bolovan mai plat şi le tăie cu toporul. Dădu fiecăruia câte o porţie. Toţi mâncară, fie cu cuţitul, fie cu degetele. Deodată elful începu să vorbească. Vocea sa semăna cu vântul de noapte ce se înteţea, apoi se oprea Suna ca venind de pe altă lume.

— Ţara oamenilor şi ţara elfilor se suprapun, începu el. Au multe părţi comune, dar şi unele diferite. Cu multă vreme înainte, ţara elfilor se întindea pe o suprafaţă mult mai mare. Vrăji sau poate altceva au tot micşorat-o. Acum pământul nostru se retrage ca o maree, aşa cum oceanul şi-a retras apele de pe pământ.

Peticul de uscat pe care-l ocupăm a fost odată sub ape. Deseori poţi sparge o piatră şi vei găsi o scoică înăuntru.

Cal scoase un mârâit a neîncredere, dar nu mai spuse nimic. Bith şi Hathor mâncau carnea de capră şi ascultau, cufundaţi în gânduri.

— Pământul, oceanul, vântul, soarele, toate se dezvoltă ciclic, crescând şi descrescând, mărindu-se şi micşorându-se. Nimic nu dispare, rămâne numai

undeva, în aşteptare. În timpurile trecute, pământul a dat naştere fiinţelor vorbitoare. Mai întâi elfilor. Apoi au apărut oamenii şi celelalte vieţuitoare. Ceva se pierde de fiecare dată când mai apar noi fiinţe. Elfii sunt cei mai apropiaţi de Pământ.

— Mai mult decât oamenii? întrebă Cal.

— Da, oamenii nu trăiesc cu Pământul, trăiesc pe el.

— Care este diferenţa?

— Diferenţa constă în modul în care este tratat Pământul Părinte. Oamenii iau şi nu dau înapoi nimic altceva decât trupul lor atunci când îşi încheie existenţa. Elfii dau înapoi aşa cum iau. Poate dau chiar mai mult, îmbogăţesc Pământul.

Cal îndreptă către Endril cuţitul unsuros.

— Stai puţin, ce vrei să spui, că îmbogăţesc Pământul? Şi oamenii o fac. Dacă un grup de oameni ajung într-o vale care este pustie, adică nu se găseşte acolo nimic altceva decât iarbă, iar ei construiesc case, ară pământul şi culeg recolte bogate, dacă mai răresc o pădure ca să poţi trece prin ea, deviază cursul unui râu dând naştere unui iaz plin de peşti, fac lucruri de felul acesta, cum poţi spune că ei nu îmbogăţesc Pământul? Nu era nimic acolo înainte de venirea lor şi deodată locul este plin.

— Asta este părerea ta, omule. Dar dacă tu crezi că o vale unde nu este decât iarbă poate fi considerată pustie, asta spune foarte multe.

— Nu înţeleg!

— Nu, nu înţelegi.

Cal şi Endril se uitară sever unul la altul o vreme, până când Bith puse capăt.

— Fii atât de bun, hm, Endril, aş vrea să te întreb ceva. Am auzit că meleagurile locuite de elfi – atât de îmbogăţite – sunt mult mai frumoase decât cele ale oamenilor. Este adevărat?

— Da, este adevărat, răspunse elful.

Cal pufni.

— Mai mult decât atât, am auzit că elfii îşi iubesc foarte mult ţara, mai mult decât propriile vieţi. Ei suferă de dor de casă şi singurătate, atât de mult încât oamenii nu-i pot înţelege. Este adevărat?

După câteva clipe veni răspunsul.

— Da, este adevărat.

— Atunci ce te-a îndemnat să călătoreşti prin ţara oamenilor?

Endril nu răspunse, iar Bith repetă întrebarea cu multă blândeţe. Într-un sfârşit răspunse:

— Nu am avut altă cale.

— De ce nu?

Figura lui Endril era solemnă aşa cum nu o mai văzuseră niciodată.

— Nu mai sunt binevenit în ţara mea.

De data asta era rândul lui Bith să rămână tăcută. Cal întrebă, fără răutate:

— De ce, ce-ai făcut?

Elful şezu multă vreme fără să spună nimic, cu privirea pierdută. Apoi se ridică şi plecă, pierzându-

se în întuneric.

Cal se ridică în picioare.

— Hei, întoarce-te! Hei! Alergă după el, dar nu mai găsi pe nimeni.

Băiatul se întoarse și se așeză. Ațâță focul cu un băț pe care-l aruncă apoi în flăcări.

— Grozav. A plecat.

— Ce-ți pasă ție?

Soldatul se uită sever către vrăjitoare.

— A plecat din nou. Umblă naiba știe pe unde și ne părăsește tocmai acum, în clipele astea când poate veni oricine să ne taie gâtul. Și la urma urmei, ce am făcut? Tu ai fost aceea care l-a întrebat!

— Sunt unele lucruri despre care este mai bine să nu vorbești.

Cal ridică mâinile spre cer.

— Oh, iertare, Înălțimea Voastră! Iertați-mă că vreau să aflu câte ceva despre oamenii cu care împart pâinea, lângă care stau alături. Iertați-mă dacă vreau să știu cât pot conta pe ei într-o luptă sau dacă vor dispare ca un fum atunci când vei avea nevoie de ei?

— Crezi că și vrăjitoarea îți va face figura, nu?

— N-am spus asta.

Bith își trânti spatele de o movilă acoperită cu iarbă. Trase pătura și se ghemui sub ea, cu pelerina strânsă în jurul umerilor.

— Nu mai avem ce vorbi! Noapte bună!

— Cine stă de pază?

— Ție-ți place așa de mult, stai tu!

Hathor se întinsese deja şi-şi trăsese pălăria peste ochi. Cal mai puse nişte lemne pe foc apoi se aşează şi el. Se acoperi cu pătura, îşi puse spada lângă piciorul drept iar scutul lângă cel stâng.

— Bine, bine. Noapte bună, tuturor. Sper să ne trezim vii.

— Cal!

Vocea regească răsună în urechile lui Cal ca un răpăit de tobe. Instinctul de soldat îl făcu să sară în sus. Ceva se îndrepta către el, din întuneric. Mintea lui înregistră simplu „Nu este unul dintre ai noştri" şi scoase spada din teacă în timp ce-şi punea scutul.

O măciucă lovi cu putere scutul de lemn chiar în clipa în care lama spadei se înfipse în trupul duşmanului. Cal a simţit cum arma a tăiat muşchiul înainte de a ajunge la os. Adâncimea tăieturii şi felul în care corpul s-a lăsat moale în jos l-au făcut să creadă că lovitura fusese mortală. Aruncă leşul într-o parte – va fi ca un fel de apărătoare în stânga – şi făcu un pas înapoi cu piciorul drept, rotindu-se către el.

Destul de sigur pe sine, un alt asediator veni repede din spate – un laş care se ţinuse până atunci departe, lăsându-şi camaradul să iasă singur la atac. Cal îşi încordă braţul şi lovi ceva moale. Trase înapoi scutul pentru a se apăra, dar lovitura fusese destul de distrugătoare pentru a-şi opri duşmanul.

Creatura (simţise că nu era vorba despre un om) căzu la picioarele lui. Cal ridică braţul deasupra

capului şi lovi din nou duşmanul invizibil. Vârful spadei spintecă şira spinării şi duşmanul se încovoie. Cal îşi înfipse picioarele în pământ şi trase aerul rece al nopţii în piept ca să se trezească. Până acum nu acţionase conştient, toate mişcările fuseseră mecanice. Chiar şi acum când se trezise de-a binelea, continua să acţioneze din instinct. Ce va face în continuare? Se va aşeza cu spatele lângă un zid sau un promontoriu, orice obstacol, de preferinţă unul care i-ar fi apărat de alte lovituri. Nu era nimic solid aici, deci pavăza îi va fi focul. Dar nu pentru prea mult timp, pentru că lumina îl va lăsa descoperit în faţa inamicului ce continua să se ascundă în întuneric. După aceea? Să evalueze cât mai corect numărul duşmanilor. După cum vibra pământul de sub picioarele lui, ar putea spune că erau peste tot prin preajmă. Nu prea mulţi, poate patru. Omorâse doi, deci ar putea avea un înţeles. Şase era numărul obişnuit pentru o patrulă. Se auzeau zgomote ce semănau a horcăituri de moarte. Cineva ţipa cu un glas aproape omenesc. Se auzeau pufnituri şi respiraţii zgomotoase. Câini? Imposibil de spus câţi erau. Deci, patru duşmani în viaţă, doi sau mai mulţi câini. Cam mare diferenţa de forţe, deşi focul din spate îi era de ajutor. Ce era de făcut? Să fugă spre un loc mai sigur. Dar mai întâi să verifice situaţia însoţitorilor săi. Nu văzu decât o siluetă mlădioasă. Endril încă era plecat şi acum mai lipsea şi Hathor. Blestemaţii! Şi doar le-a spus! Nu-i nimic. Se va

descurca cu ce are.

— Bith, şuieră printre dinţi. Scoală-te! Suntem atacaţi!

— Hm? Un murmur somnoros se auzi de jos. El se lupta, omorâse deja doi duşmani iar ea încă nu se trezise!

— Ce-i?

— Bith, lua-te-ar naiba, trezeşte-te!

Cal făcu un salt înainte. Două umbre întunecate se apropiaseră de fată. Cal nu putea să-i vadă bine, doar ca nişte forme ce acopereau stelele deasupra orizontului. Dar era destul. Făcu câţiva paşi, cercetând terenul – cel mai rău lucru ce ţi se putea întâmpla într-o luptă era să cazi pe jos – scoase un strigăt şi roti spada în aer. Se rugase ca Bith să-şi ţină capul în jos.

— Hiaaa!

Un monstru ţipă de durere când spada lui Cal îi ciopârţi braţul. El avusese de gând să-l rănească numai, spada să-şi urmeze traiectoria şi să-l lovească şi pe celălalt. Să rănești și să scoți din luptă doi inamici era mai bine decât să ucizi unul iar celălalt să rămână teafăr. Dar era greu să apreciezi distanţele în întunericul acela de nepătruns. Simți mirosul metalic al sângelui și retragerea duşmanului. Celălalt se lăsase la pământ și-și întindea brațele incredibil de lungi către Bith. Înaintau cu greutate către fata care abia acum se trezise cu adevărat. Cal sări destul de aproape – poate chiar prea aproape –

ca să-şi înfigă degetele în faţa monstrului, dar acesta era îndreptat către fată şi nu-i dădu nicio atenţie. Inamicii, orice ar fi fost, nu erau prea bine instruiţi, observă cu uşurare soldatul. Lovi cu spada spatele unui monstru.

Auzi cum se spintecă pielea şi se sfărâmă oasele. Creatura căzu la pământ. Doi duşmani morţi, doi răniţi. Unde erau ceilalţi, unde erau câinii? Vor putea, el şi Bith, să fugă repede de acolo?

— Bith, hai…!

Bith visa din nou la căminul ei. Auzea vaietele prizonierilor din închisorile subterane, ţipetele corbilor de lângă fereastră. Apoi o siluetă se desenă deasupra ei, păşea către ea. Abia acum trezită, Bith se rostogoli şi se încurcă în pătură şi în faldurile pelerinei. Se lovi de piciorul lui Cal. Dezechilibrat, băiatul căzu chiar peste ea. Bith icni iar băiatul făcu o tumbă.

— Ce faci? întrebă fata.

— Taci! Suntem atacaţi!

— Atacaţi?

— Vino pe aici! Cal o apucă de mânecă şi o trase mai aproape de el. Stai în spatele meu şi tad din gură!

— Unde-i Hathor?

— Taci!

Fata tăcu. Se agăţă de centura lui Cal şi orbecăi în urma lui. Descoperi acum că movilele acoperite de iarbă care păreau atât de uniforme şi netede la lumina zilei deveniseră deodată pline de găuri,

pietre, rădăcini şi încreţituri. Se poticni iar şi iar până se obişnui să păşească aşa cum trebuie. Se lovi de nenumărate ori de spatele lui Cal când el se oprea, cerceta drumul, se apleca înainte şi se târa, apoi se ridica şi pornea iar.

— Unde mergem? şopti ea.

— Trebuie să fie pe aici – oare pe unde? — o adâncitură cu nişte copaci. Am văzut-o mai devreme. Trebuie să ajungem – asta este? da! — trebuie să ne ascundem aici. Atenţie!

Bith auzi numai zgomotul paşilor şi un lătrat gros. Cal bolborosi ceva şi se izbi cu putere de ea. Nişte colţi hidoşi spintecară întunericul în locul în care Cal stătuse cu o clipă înainte. Băiatul spuse gâfâind:

— Piciorul meu, mâna, ah, Bith, repede, fă un descântec de amorţire!

— Nu ştiu niciunul, se văită Bith.

— Nu ştii, ei bine, du-te de aici!

Bith nu ştia ce să facă. Cal se lupta cu un câine, iar ea nu putea să vadă nimic în jur. Asta era! Lumina i-ar ajuta! Cu degete tremurătoare cotrobăi prin săculeţe şi scoase o crenguţă uscată. Spuse descântecul cât putu de repede, fără să uite vreun cuvânt şi aruncă crenguţa în iarbă. Focul izbucni şi se întinse repede prin buruienile uscate. În câteva clipe, peticul de iarbă arzând în noapte dădea destulă lumină ca să poţi citi o carte. Bith îşi feri ochii şi privi către Cal. Băiatul era în încurcătură. Un lup aproape la fel de înalt ca el îi prinsese braţul în care ţinea

spada. Animalul avea o privire crudă, era slab și costeliv, cu petice stufoase de blană gri-albicioasă. Capul era mare și turtit, iar ochii străluceau în noapte. Din fericire, Cal avea mănușa din piele, dar colții lupului erau înfipți în sabie și nu putea de loc să scape de el.

Cal își luă privirea de la foc, blestemând.

— Nu! M-ai orbit și mai rău.

Lăsă vorba și încercă să lovească fiara cu scutul. Voia să-i lovească pântecul sau picioarele din spate. Încercă să-și elibereze brațul. Dar animalul era deștept și puternic. Dansa cu picioarele din spate ținându-se în afara razei de acțiune a băiatului, își târa victima înainte, dezechilibrând-o, tot timpul mârâind cu botul încleștat. Bith căută iar în săculeți sperând să-și amintească un alt descântec ce ar putea opri lupul. Atunci ceva o lovi din spate, aruncând-o la pământ. Niște gheare îi alunecară pe spinare în timp ce colții i se înfipseră în glugă. Fata își pierdu răsuflarea. Dacă nu ar fi avut gluga groasă, dinții i-ar fi sfâșiat ceafa. Căzuse la pământ cu fața în jos, sub greutatea dușmanului. Reuși să strige:

— Cal, ajută-mă!

Cal trase aer în piept și izbi capul lupului cu marginea de fier a scutului. Loviturile nu avură niciun efect asupra capului zdravăn al animalului. Atunci schimbă tactica, aruncă scutul din mâna stângă și scoase pumnalul de la centură. Dar lupul își răsuci gâtul puternic și-l lovi dintr-o parte. Spada

căzu la pământ.

— Bith, fugi! ţipă el. Lupul îl izbi cu amândouă labele din faţă în piept. La lumina ierbii în flăcări văzu două rânduri de colţi galbeni pregătindu-se să-i sfâşie gâtul.

Deodată, fălcile se închiseră, botul lupului căzu ca o piatră lovindu-se de nasul lui Cal, apoi trupul animalului se lăsă cu toată greutatea pe el. Era greutatea unui trup fără viaţă. Cineva ucisese lupul.

Băiatul azvârli povara rău mirositoare şi începu să umble în patru labe. Îşi căuta spada ca şi cum ar fi căutat un răspuns la întrebările sale.

Siluetă înaltă şi întunecata pe fondul ierbii în flăcări, Endril stătea lângă Bith şi inamicul ei. De la părul deschis până la pelerina gri şi braţele sale osoase, totul arăta ca şi cum ar fi fost o fantomă. În mâna lui era un cuţit cu lamă subţire şi întunecată care ţintuise lupul lui Bith aşa cum îl trimisese pe lumea cealaltă pe cel al lui Cal. Şterse lama aproape invizibilă de trupul mort pe care-l aruncă apoi cu piciorul. O prinse pe fată de mână şi o ridică. Bith îi mulţumi cu o voce tremurândă.

Cal îşi recuperă scutul şi sabia, îşi aranjă centura şi se apropie de Endril dintr-un unghi din care să poată fi văzut.

— Tu! Unde ai fost?

Elful făcu un semn cu mâna. Înclină capul în direcţia vântului.

— Sst, Hathor!

— Ce-i cu el? întrebă Cal, dar Endril se și îndepărtase, alergând cu pași mari. Cal trase o înjurătură și fugi după el. Bith îl urmă După ce au trecut de o movilă ajunseră din nou la tabăra lor. Focul aproape că se stinsese, dar mai era încă destulă lumină pentru a-l putea vedea pe Hathor luptându-se să-și salveze viața.

Trollul aruncase pălăria și mantaua din blană de urs. În lumina roșiatică a focului părea că seamănă destul de mult cu dușmanii lui. Erau o pereche de oameni-câini înarmați cu ciomege Erau destul de înalți și încovoiați. Un păr scurt și țepos le acoperea tot trupul, umerii și brațele erau late și puternice, picioarele stăteau îndoite într-un mod ciudat, ca la câine. Nu purtau niciun fel de îmbrăcăminte. Mai tulburătoare erau chipurile lor. Aveau sprâncene îndepărtate, urechi ascuțite și boturi alungite cu nări întunecate, ca la ogari. Dinții erau galbeni și lungi, curbați ca niște colți, mai urâți decât cei ai lupului. Cei doi lucrau ca o pereche. Unul învârtea ciomagul noduros în fața lui Hathor, iar celalalt încerca să-l atace pe la spate. Ca niște animale, erau foarte rapizi în mișcări, săreau iute înapoi când trollul încerca să lovească cu toporul. La fiecare lovitură, cel din față făcea un pas înapoi în timp ce partenerul său mai plasa o lovitură. Chiar în momentul în care cei trei ajunseseră la marginea focului, se auzi zgomotul aproape dureros al unei lovituri ce-l făcu pe Hathor să se clatine. Cei doi dușmani scoaseră un țipăt și

ridicară ciomegele pentru lovitură finală. O chemare ca un cântec îi opri din mişcare ca prin farmec şi îi făcu să se întoarcă. Endril coborâse panta cu sabia spintecând cerul întunecat al nopţii. Creatura din spatele lui Hathor răcni şi se întoarse s-o ia la fugă. Elful îl ajunse din urmă şi-şi înfipse sabia în spatele lui. Cal se îndreptase către celălalt duşman, dar toporul lui Hathor răpusese bestia ca pe un copac tânăr. Cu picioarele depărtate, trollul lovea frenetic în trupul fără viaţă. Sunetele acelea o făcură pe Bith să simtă că se îmbolnăveşte.

— Thor! ţipă ea, opreşte-te, Thor! Te rog, opreşte-te!

Hathor mai lovi încă o dată cu putere şi se opri. Sfârşit, se aşeză gâfâind. Cal alergă înapoi şi scrută orizontul. Numai vântul se mişca. O briză răcoroasă care-i usca transpiraţia de pe frunte şi-i răcorea hainele jilave. Când se lămuri că totul este în regulă, se întoarse la tabăra lor răvăşită de luptă.

Hathor smulse o fâşie din îmbrăcămintea murdară şi-şi şterse toporul, Cal curăţi spada pe iarbă, apoi o şlefui cu o piatră să-i redea luciul. În tot acest timp arunca priviri în jur. Endril studia feţele duşmanilor răpuşi. Abia acum îşi dădu Bith seama că erau mai mult de două trupuri moarte pe pământ. Când ea dormea mai fuseseră pe acolo încă doi duşmani. Veni lângă Endril şi se înfioră la vederea respingătoarelor chipuri ale morţii. Mai văzuse şi altădată lucruri de felul acesta.

— Ei bine, spuse Cal, ce sunt?

Primii inamici, cei pe care-i ucisese Cal, erau ca niște oameni diformi, slabi și zbârciți, dar cu picioare și mâini noduroase. Fețele erau osoase, cu arcade proeminente și fălci puternice. Dinții erau curbați ca niște colți și ieșiți în afară. Pielea avea o culoare gri-murdară. Purtau doar petice de piele de la niște armuri ce aparținuseră cândva unor oameni. Ciomege încrustate cu obsidian erau aruncate pe jos, lângă trupurile lor.

Endril arătă către unul dintre ei.

— Aceștia sunt monștri din cei obișnuiți. Nesocotiți, proști, vicioși. Nu sunt prea puternici, nici abili, puterea le stă în numărul și în felul în care sunt conduși de comandanții lor. Mai sunt și alți monștri, mai înalți și mai puternici, mai deștepți și mai cruzi. Făcu câțiva pași către ceilalți și arătă spre boturile lor. Niște dâre negre se desprindeau de trupul acestora. Erau pureci și căpușe ce părăseau leșurile.

— Aceștia sunt gnolli, oameni-hienă. Nu sunt cu mintea întreagă, dar au viclenia și îndemânarea unor lupi.

Bith se înfioră.

— Erau lupi cei care m-au atacat pe mine și pe Cal?

Endril se încruntă.

— Prea mari pentru a fi lupi. Trebuie să fie o rasă nouă, crescută probabil de Lordul Întunecat.

Hathor terminase de curățat arma. Se aplecă și ridică mantaua și pălăria.

— Trebuie să mutăm tabăra, bolborosi el. Vor mai veni, poate.

— Da, ar fi cel mai bun lucru de făcut, fu de acord Endril. Probabil au fost un grup izolat sau avangarda unui grup mai mare. Cu cât plecăm mai repede, cu atât va fi mai bine.

— Nimic nu va fi mai bine câtăva vreme de acum încolo, se auzi o voce de la marginea focului. Era Cal. Precis vom intra în alt bucluc. Oricând şi oriunde vom putea fi ucişi!

Cei trei priviră fix către el.

— Nu vă uitaţi aşa la mine! Fiecare din voi este răspunzător pentru ceea ce s-a întâmplat. Am fost norocoşi, al naibii de norocoşi cu toţii că am scăpat cu viaţă.

— Am luptat, spuse Hathor.

— Las-o baltă, îl întrerupse băiatul. Încă nişte lupte ca astea şi vom fi morţi cu toţii. Uite ce s-a întâmplat! Bith a adormit repede, şi eu la fel, recunosc asta. Nicio idee unde este Endril sau când se va întoarce înapoi. Hathor, cine ştie pe unde era când a început lupta, apoi a trebuit să se bată singur pentru că eu şi Bith ne-am căutat o poziţie mai sigură. O adunătură de neghiobi, asta suntem! Cal duse mâna la faţă şi-şi pipăi zgârieturile căpătate. Făcând asta, găsi mănuşa de piele pierdută. O rupse în fâşii şi o aruncă la pământ.

Vântul ofta. Cenuşa zvâcnea în vatra focului. Endril spuse:

— Hai să ne mutăm tabăra!

El, bineînțeles, nu avea nimic de împachetat, La fel și Hathor. Bith își strânse pătura și celelalte lucruri. Cal azvârli bagajul în raniţa pe care și-o atârnă de umăr. Plecă apoi, spre nord. Ceilalți se luară după el. Bith și Cal se poticneau în întuneric. Endril și Hathor se mișcau cu ușurință, ca și cum ar fi fost în plină zi. După ce Bith se împiedică de nenumărate ori, oboseala și exasperarea o făcură să dea frâu liber celor mai tainice gânduri.

— Nu este nevoie să mă protejați numai pentru că sunt femeie, spuse ea fără a se adresa cuiva în mod special.

Cal se opri și se întoarse după ea.

— Ce spui?

— Am spus că întotdeauna mă protejați pentru că sunt femeie!

Cal pufni.

— O fată este mai mult decât atât. Și nici nu este adevărat ce spui. Te protejăm pentru că ești mai învățată, deși ești lipsită de apărare. Ai mâinile goale, dar centura ți-e plină cu tot felul de flecuștețe ce pot ține la distanță dușmanii. Și, că veni vorba, ar fi foarte bine dacă am ști exact ce descântece cunoști. Când lupii aceia erau gata să mă rupă în bucăți, iar eu ți-am cerut să spui un descântec de adormire, am aflat că nu știi niciunul. Credeam că oricine care se pricepe la descântece îl știe și pe acesta.

— Ce știi tu despre descântece?

— Nu cred că voi ajunge prea departe învăţând de la tine în ritmul acesta! Ce descântece ştii cu adevărat?

Bith nu răspunse şi-şi târî picioarele mai departe. Cal spuse celorlalţi peste umăr:

— Vedeţi? Secrete. Minunat. Nu mă pricep la vrăji şi nici la altceva decât cum să mă lupt cu spada. Dar vreau să vă spun ceva, când porneam la drum cu soldaţii şi cavalerii, cel puţin ştiam ce nu ştiam. Nu aveam secrete care să aibă vreo importanţă. Dar cu vrăjitoarele şi elfii şi trollii ai surprize în fiecare clipă. Păcat că trebuie să ajungi în pragul morţii ca să afli câte ceva. Nu-i nimic, văd că-mi pierd vremea cu voi?

Cei patru nu mai merseră mult, poate un kilometru sau doi. Endril spuse că nu vor putea trece neobservaţi dacă erau mai mulţi monştri prin preajmă, pentru că le-ar putea adulmeca urma. Găsiră totuşi un loc înconjurat de tufărişuri care i-ar putea adăposti de vânt şi în acelaşi timp ar avea libertate de mişcare în cazul în care ar trebui să se retragă. Nu au mai făcut foc. Storşi de putere după atâtea emoţii şi eforturi, oamenii şi trollul căzură la pământ şi încercară să-şi găsească o poziţie cât mai comodă. Endril se aşeză în mijlocul lor şi privi către orizont. Cal bodogănise tot drumul. Acum îşi ridică vocea şi întrebă cu un ton obosit.

— Cine stă primul de pază? Sau ne lăsăm în voia soartei?

— Eu păzesc, spuse Endril, eu am fost cel care v-a

părăsit.

Cal bodogăni din nou.

— Când răsare soarele, învățăm să luptăm. Împreună. O să fie frumos, mormăi Hathor.

— Nu ne-am luptat destul astăzi? zise Bith somnoroasă.

— Dormi, spuse Endril.

Cal își găsise o poziție confortabilă, rezemat pe un umăr.

— Știi, Bith, motivul pentru care te protejăm este că tu ești de-a noastră. Chiar dacă îți place sau nu.

— E plăcut să ai prieteni, spuse Bith căscând.

Câteva zile se antrenară. La micul dejun și la prânz, în timp ce mergeau, au stat de vorbă. Au stabilit câteva formații de luptă, au discutat despre descântecele pe care Bith ar putea să le folosească în acțiunile lor. Formară un triunghi cu Hathor înarmat cu toporul în mijloc, Cal și Endril pe flancuri iar Bith acționând în spate. Mai exersară și câteva scheme de pază și de luptă. Încă își mai apărau secretele și viața personală, dar acum cel puțin știau la ce să se aștepte unul din partea celuilalt. Endril încă mai hoinărea prin locuri necunoscute, dar, de cele mai multe ori, le spunea când se va întoarce. Într-o zi, în timp ce hoinărea, făcu o descoperire.

CAPITOLUL 5

— Hei, se auzi un strigăt venit de departe. Se întoarseră și priviră către cărarea ce șerpuia pe un

teren accidentat, plin de stânci și fisuri. Era Endril care arăta ca o sperietoare întunecată pe fondul cerului senin. Le făcea semn cu arcul și le spunea ceva ce ei nu puteau să audă în bătaia vântului.

— Mă întreb ce-o mai fi găsit, spuse Cal.

— Poate vreo ciupercă exotică, răspunse Bith.

— Îmi plac ciupercile, adăugă Hathor.

Bith zâmbi.

— Haideți să vedem ce este.

Endril îi conduse printre stânci, prin trecători ce urcau și coborau și se opri la capătul unui culoar ca un defileu printre dealuri. Pereții erau sfărâmați, de înălțimea unui om, dar ajungeau uneori să fie înalți ca niște turnuri. Erau străbătuți de fisuri și goluri și poate și de peșteri. Terenul neted, călcat de mii de picioare, era presărat cu bolovani.

Endril își puse urechea pe zidul de piatră. Le făcu semn să facă și ei la fel.

— Ascultați!

— Ce? întrebă Cal.

Bith își puse și ea urechea. Își încordă auzul apoi spuse:

— E o voce! Cere ajutor!

Cal ascultă. Slab, fără putere, venit de departe, auzi și el strigătul de ajutor. Sau poate era doar vântul.

Hathor a fost mult mai ferm.

— Este cineva acolo, da. Am urechi bune.

Cal făcu câțiva pași înapoi și privi peretele de

stâncă. Era mai mult sfărâmat decât solid. De fapt, locul acela era o fractură umplută cu pietre. Golurile fuseseră acoperite de pământ și buruieni.

— Cum ar putea cineva să trăiască acolo? O fi acolo vreo peșteră? Poate cel dinăuntru a intrat prin altă parte sau o fi venit din adâncuri. Poate niște ființe nepământene sau ceva de felul ăsta.

Hathor își sprijinise capul de stâncă.

— Este Vili.

— Vili? Acolo?

— Hei, îmi aduc aminte! Când monștrii aceia ne-au atacat ieri, o voce m-a strigat să mă trezesc. Probabil a fost Vili, spuse Cal.

— Înseamnă că este bun la ceva, totuși, observă Bith. Dar el ar fi trebuit să fie în stare să iasă de acolo.

Endril dădu din cap.

— Este ciudat. Vili nu are prea multă forță în această lume, dar puterea lui ar fi trebuit să crească pe măsură ce ne îndreptăm spre nord. Însă cu cât ne apropiem de sabia vrăjită, cu atât puterea lui scade. Cel puțin așa mi se pare.

— De ce nu mai apare pe sabie așa cum a făcut-o înainte? Cât efort i-ar trebui pentru asta?

— Scoate sabia, sugeră Bith.

Cal făcu astfel, dar fața nu apăru. Hathor strigă aproape de fisură: – Vili! Apari pe sabie!

— Ce vreți? se auzi o voce subțire.

Cei patru aventurieri își înghesuiră capetele să

privească sabia. Pe suprafața mâncată de rugină se vedea fața unui om, ca și cum ar fi fost sub apă. În lumina slabă a amurgului, semăna cu un demon, la fel cu cel de pe catarama centurii lui Bith.

— Ce făceai acolo, în peșteră? întrebă Bith pe micul zeu.

— În peșteră? chițăi Vili. Nu sunt în nicio peșteră, deși mă aflu peste tot. Sunt ocupat. Ce vreți?

Cal mișcă lama spadei.

— Tu ne-ai cerut ajutorul. Te-am scos de acolo, ce mai vrei?

Sabia se mișcă din nou, de data asta ea singură.

— Nebunilor! Proștilor! Nu sunt în nicio peșteră! Lăsați-mă acum!

Fața se evaporă.

Cei patru Stătură câtva timp uitându-se când la fisură, când unul la altul. Hathor asculta din nou.

— Totuși cineva încă este acolo.

— Altcineva? întrebă Bith.

Hathor dădu din umeri.

După o vreme, Cal spuse:

— După cum văd că nu ne mișcăm din loc, bănuiesc că ne-am hotărât să-l eliberăm.

— Așa cred, fu de acord fata.

— Cum vom face?

Stătură de vorbă. Cal o întrebă pe Bith dacă are vreun descântec pentru „a-l extrage“ de acolo. Bith îi spuse că nu. Încercase unul, dar nu reușise să pătrundă prea adânc. Hathor propuse să se întoarcă

și să aducă un copac pe care-l văzuse mai devreme, ca să-l folosească drept levier. Se despărți de ei și plecă. Cal urcase pe zidul de piatră și-l cerceta în speranța că va găsi niște fisuri mai promițătoare. Dar stâncile erau bine îndesate. Copaci piperniciți creșteau în vârf. Cal căută o intrare în vreo peșteră, dar nu găsi nimic. Bith își aminti de un descântec ce le-ar putea fi de folos și discutară despre el. Endril bău un ceai și ronțăi o aripă de prepeliță în timp ce așteptau întoarcerea lui Hathor. Într-un sfârșit, trollul veni târând după el un trunchi de copac pe care Cal se îndoia că altcineva l-ar fi putut căra.

În timp ce-și mâncau proviziile, Cal dădu glas unor gânduri de-ale sale:

— Încă mă mai întreb ce fel de ființă poate trăi sub un morman de stânci? V-ați uitat la zidul acela? Sunt copaci pe el, vechi de sute de ani! Ce fel de ființă poate trăi sute de ani într-o peșteră?

Endril privea către cer și nu spunea nimic. Bith își mușca buzele. Hathor spuse:

— Nu trolli!

Elful adăugă încetișor:

— Multe ființe au viața foarte lungă în comparație cu cea a oamenilor. Elfi, zâne, broaște țestoase. Demoni, uriași, șopârle. Nu poți judeca un suflet după vârsta lui.

— Și dacă nu este o persoană reală? Dacă este o capcană magică sau ceva de felul ăsta?

— Nu vom afla până nu-l vom scoate de acolo, spuse

vrăjitoarea.

— Cine-i curios moare de tânăr, îi răspunse băiatul.

— Soldaţii, nu?

— Niciodată. Băutura şi sifilisul îi ucide.

— Îl ajutăm pentru că are nevoie de noi, spuse Hathor.

Niciunul nu-l putea contrazice aşa că îşi terminară masa şi începură lucrul.

Cal îşi folosi vechiul pumnal pentru a despica o bucată din zid. Împreună, cei trei bărbaţi puseră copacul-pârghie într-o adâncitură şi-l mişcară până când bolovanii scrâşniră şi se mişcară din loc. Aşchii de piatră săreau peste tot. O porţiune din zidul de stâncă se prăbuşi iar ei repetară procedeul. Iar şi iar. Sudoarea le acoperea faţa şi se prelingea pe gât. Un bolovan căzu aproape pe piciorul lui Cal, făcându-l să sară în sus.

Cu mult efort şi nu puţine blesteme, reuşiră să facă o adâncitură de aproape doi metri. Dar apoi ajunseră la un bolovan care nu avea niciun colţ. Putea să aibă orice mărime şi le blocă în întregime calea.

Cal îşi şterse faţa murdară cu mâneca hainei, tot atât de murdară şi ea.

— Nenorocitul ăla trebuie să fie pe aici pe undeva. Este rândul tău, Bith.

Bărbaţii se aşezară să privească, să ia o înghiţitură de apă şi să-şi recapete răsuflarea. Cal, în orice caz. Endril şi Hathor nu păreau de loc obosiţi.

Fata se îndreptă către adâncitura din zid şi o cercetă cu atenţie. Părea foarte calmă, doar buza de jos prinsă între dinţi îi trăda nervozitatea. Bith se aplecă într-o parte să mai prindă puţină lumină. Cu micul său cuţit făcu o scobitură la baza bolovanului şi puse o crenguţă verde, proaspătă. Apoi o stropi cu puţină apă. Bărbaţii putură auzi îngânarea într-o cadenţă stranie.

Bith termină descântecul scuturând din cap şi ieşi din adâncitură. Stătea nemişcată, ca o nevăstuică deasupra unui sălaş de iepure, privind.

— Ei bine, ce-i? întrebă Cal.

Shhhhhh…

Grrrrrr…

— Ce se întâmplă?

Aerrrnnnn… Grrrrrnnnnn…

Era bolovanul. Creştea. Se umfla ca o bulă de gaz, ca o bucată de aluat pusă la dospit.

Cal fluieră.

Oho! E ceva!

Bith ridică o mână în aer.

— Da, dar…

Rocile ce îşi măreau volumul presau asupra celor din preajmă. Bolovanul începu să iasă din gaură. Bucăţi de stâncă ţâşneau din zid sub presiunea imensă.

Ca într-un vis, Bith privea cursul distrugerii începute de descântecul său. Bolovanul nu părea că ar avea de gând să se oprească din creştere.

— Atenţie!

Zidul din spatele lor cedă, iar zona aceea a defileului ameninţa să se prăbuşească. Bith se întoarse şi se împiedică de Cal. Cu colţul ochiului îşi zări însoţitorii dispărând. Endril sărise ca un greier. Hathor se cocoţă pe zidul din spatele lui, înfigându-şi degetele în piatră şi urcând ca o veveriţă. Cal şi Bith aproape căzură pe jos. Fata strigă cu toate puterile:

— Fugiţi!

Cu un zgomot cumplit, zidul de stâncă se prăbuşi exact în locul în care stătuseră cei patru câteva clipe mai devreme. Pământul se cutremură atât de tare încât Cal căzu în genunchi. Bith ateriză peste el. Era surprinzător de grea pentru statura ei, observă el. Dar era foarte moale. Cei doi începură să tuşească în praful care se răspândea peste tot în defileu. Băiatul o prinse pe Bith de mâneca hainei şi se târâră pe cărare spre un loc unde ar putea respira.

Cei doi se opriră în sfârşit, sub soarele slab de toamnă ce îşi arunca razele peste ei. Orice mişcare stârnea praful din haine şi-i făcea să tuşească din nou. Se aşezară să-şi recapete răsuflarea.

— Bun descântec, spuse Cal.

— Mulţumesc!

Într-un sfârşit, praful se aşează. Endril, Hathor, Cal şi Bith îşi croiră cu multă atenţie drum înapoi spre culoarul deblocat.

Găsiră mica adâncitură transformată într-o gaură, cam de şase metri lăţime, lungime şi adâncime.

Stâncile se transformaseră în sute de bolovani mici răspândiți pe podeaua defileului. Cal mormăia și tot mormăia.

— Chiar că este un descântec grozav. Întotdeauna merge atât de bine?

Ceilalți bărbați murmurau și ei. Bith părea încurcată.

— Niciodată. Niciodată atât de bine. Când am mai folosit un astfel de descântec, am reușit să măresc lucrurile de două ori. Niciodată de zece ori. Cred că puterile mele sunt mult mai mari aici. Nu înțeleg de ce, în spatele noii găuri zăriră un mic culoar întunecat.

— Cred că acolo trebuie să fie misteriosul captiv.

— Hei! Hathor se întoarse și arătă ceva către partea opusă locului unde se aflau, undeva în sus.

— Priviți acolo!

Ceilalți se întoarseră. Într-adevăr, era ceva care stătea pe zidul de stâncă și îi privea. O arătare cu patru labe se desena pe cer.

— Este o capră? întrebă Cal. Trage în ea, Endr…

Elful strigă:

— Este un…

Arătarea sări de la zece metri înălțime și căzu cu un zgomot surd. Bith țipă și-și acoperi capul cu mâinile. Ființa aceea aterizase chiar lângă ea.

Era un monstru. Mare, lung, nu prea înalt. Trup ca de leu. Pântecul deschis la culoare și spinarea brună, gheare negre, colți albi. Avea niște aripi mici, cenușii

și o față cu trăsături omenești.

Bith se aplecă și se refugie lângă bărbații rămași nemișcați. Se ascunse în spatele trollului cel voinic, încercând să fugă din calea acelei apariții oribile picate din cer.

— Thor! Ia toporul! Lovește! Repede! Lovește!

Dar trollul nu se mișcă. Nici Cal și nici Endril. Cei trei erau nemișcați și priveau fix.

Bith aruncă o privire peste umerii lați ai trollului.

— Baal și Bast, ce-o mai fi și asta?

Tot ceea ce i se înfățișase în coșmarele ei se adeverea. Un monstru ciudat, un leu degenerat cu rămășițe de aripi cenușii și o stârpitură de față omenească. Fața aceea era acum îndreptată spre ea, o privea cu niște ochi negri, mai adânci decât ai oricărui animal. Ochi adânci ca o fântână, ca o gaură fără fund…

Bith scutură din cap. Amețită, se îndreptă clătinându-se spre o stâncă, dar căzu jos. Șocul atingerii pământului părea s-o mai fi trezit. Ce se întâmpla cu ea? Ah! căzuse pradă unui descântec! Așa se simțea când mama ei își încerca vrăjile asupra sa. Dar un monstru care să descânte? Acum știa ce era!

Era un sfinx, monstrul cu ochi care puteau hipnotiza animalele mici și ființele slabe! Și oameni, din anumite motive.

Oameni!

— Hei! Bith îi lovi în spate. Nu se întâmplă nimic.

Puse mâna în faţa ochilor lui Endril şi îi clătină capul. Stătea nemişcat ca o statuie.

— Cal! Endril, Thor! Treziţi-vă! Oh, treziţi-vă! Vă rog!

Bestia scoase un grohăit şi păşi către ea. Frica o copleşi, iar Bith o luă la fugă. Se ascunse în spatele unui bolovan şi privi în urmă înlăcrimată.

Bith urmărea cum monstrul-leu adulmecă cei trei oameni – sau un băiat, un troll şi un elf. Fii blestemat, Endril, gândi ea, tu ar fi trebuit să rezişti descântecului! Bărbaţii sunt atât de stângaci când este vorba de ceva cerebral! Bith privea spre coada cu un moţ în vârf ce se mişca anticipând o masă bogată. Ce să facă? Să facă un descântec – oricare – dar ar trebui să atingă monstrul ce ar sfâşia-o într-o clipă. Ce-ar trebui să facă pentru a-l alunga? Să-l mărească? (Ei da, asta idee strălucită!). Oh, stai puţin! Animalele nu suportă zgomotele puternice. Dacă ar putea găsi acum o piatră potrivită…

Bith făcu câţiva paşi, blestemându-se pe sine şi pe monstru, oamenii şi stâncile din acest canion. Zări o piatră ce părea promiţătoare. Era o piatră dură, cu vinişoare întunecate. Mai privi o dată către monstru. Nu mai dădea nicio atenţie oamenilor. Dădea din coadă şi urmărea mişcările fetei. Îşi lingea buzele, voia să mănânce. Bith îşi muşcă buza. Nu era prea sigură că descântecul va merge. Mişcă piatra în mâini încercând să-şi amintească vorbele mamei sale.

Probabil că a spus bine ce a spus pentru că piatra

începu să lumineze și să se încălzească. Devenea din ce în ce mai fierbinte iar Bith aproape că o scăpă din mână. Dar asta ar fi însemnat moartea. Cu gesturi stângace trecea bolovanul dintr-o mână în alta, încercând să se uite înspre sfinx, dar fără să-l privească. Apoi scoase un strigăt:

— Hera și Hermes, ajutați-mă! și aruncă piatra.

Explozia din canionul îngust a fost incredibil de puternică. Așchii de stâncă săreau pretutindeni. Zburau pe lângă urechile fetei, ricoșau în zidul de stâncă și i se înfigeau în păr. Prea târziu s-a gândit să se aplece la pământ. Dar nici nu și-a închipuit că va reuși. Un astfel de descântec era pentru o vrăjitoare cu experiență, nu pentru o începătoare. Ca să meargă bine ar fi trebuit să mai facă niște descântece. Ce-ar spune mama ei dacă ar afla de această tentativă stângace?

Dar a mers. Sfinxul scoase un urlet oribil și făcu un salt atât de înalt încât fata crezu că zboară, apoi aterizâ departe, în canion.

Era mult mai mult decât ar fi sperat Bith. Își trase mantaua și fugi lângă Endril și ceilalți. Cei trei erau țepeni ca niște statui. Bith îl înșfăcă pe Endril de umeri și-l scutură cu putere.

— Treziți-vă, treziți-vă, voi prăpădiților! O să fiți mâncați!

Lovi cu palma fața palidă a elfului și-i simți umerii moi, fără vlagă. Un ochi se mișcă ușor, atât și nimic mai mult. Era inconștient. Bith îl lăsă, iar Endril îi

alunecă din mâini ca un peşte mort. Alergă la Hathor şi-i izbi pieptul cu pumnii. Poate trollul fusese mai rezistent.

Se auzi un zgomot din canion, nu de foarte departe. Sfinxul se întorcea.

Se întorcea, înfricoşat de explozie, dar mânat de foame. Sărea peste bolovani uşor, ca un fulg de păpădie. Faţa sa era îngrozitoare. Cu trăsăturile omeneşti schimonosite, semăna cu felul în care este desenat soarele în cărţi. Dar gura lui era deformată de rânjetul unui leu ce-i scotea la iveală colţii albi. Bith îi simţi acum şi mirosul. O duhoare de amoniac şi carne putrezită. Îl lăsă pe troll şi căută încă o piatră, dar niciuna nu avea culoarea potrivită. Sfinxul era cocoţat în vârful celui mai apropiat bolovan şi se ridica deasupra ei acoperind cerul. Ar fi oare în stare să ţină sabia lui Cal în mână? apoi se întrebă cum se simte muşcătura unui leu.

Dar nu o va afla niciodată. În timp ce fata se aşezase pe pământ şi-şi aştepta moartea, ceva cenuşiu sări deasupra capului său drept în faţa sfinxului. Monstrul scoase un strigăt de surprindere, apoi un mormăit când fu împins înapoi. Căzu de pe stâncă împreună cu forma cenuşie agăţată de el ca un păianjen uriaş.

Bătălia care a urmat a fost cruntă. Un tumult de scrâşnete şi răgete ce umplură defileul.

Curiozitatea vrăjitoarei depăşi teama iar Bith se urcă pe un bolovan pentru a vedea mai bine.

Ceva – cei doi se mișcau atât de repede încât Bith abia de-i putea distinge – apăruse de undeva și atacase sfinxul. Arătarea cea nouă era clădită ca un om și totuși într-un fel în care niciun om nu ar putea arăta.

Era în întregime cenușiu, gol ca un șarpe, cu picioare scurte și cu două brațe lungi. Capul era chel și țuguiat iar gura avea dinți ascuțiți. Și era foarte mare – pe lângă el, sfinxul nu era mai mare decât un câine.

Uriașul se lupta cu sălbăticie, ca un animal. Își înfipsese dinții în botul sfinxului. Un braț lung îi înșfăcase o labă din față iar cealaltă mână (sau ghearele) se înfipseseră în coamă. Deoarece botul era prins în fălcile puternice, monstrul nu mai putea mușca. Având doar o labă din față rămasă liberă însemna că nu își mai putea ține echilibrul, iar cu coama prinsă strâns de omul-monstru, capul sfinxului era dureros dat pe spate.

Sfinxul încă mai putea scoate niște sunete, jumătate-gâfâituri, jumătate-strigăte, care îi făcură lui Bith părul măciucă. Erau strigăte de durere, de furie și de umilință, toate amestecate într-unul singur, ca și cum ființa aceea era conștientă de faptul că arăta îngrozitor, că nu avea un cămin, nici dragoste sau prieteni, nicio rațiune de a exista. Strigătele de tortură se auzeau ca un ecou în întregul canion, în timp ce monstrul se simțea părăsit de putere.

Uriașul cenușiu îl ținea prizonier în continuare. Cu dinții săi ca de rechin, scăldați în sângele ce curgea din buzele rupte ale sfinxului, trăgea în jos de coama acestuia în timp ce-l ținea strâns de labele din față. Sfinxul rămase suspendat în aer câteva clipe, apoi se răsuci pe spate și căzu. Ghearele ieșiră în afară. Laba din spate lovi pieptul uriașului. Bith se înfioră și închise ochii. Spatele uriașului era îndreptat spre ea. Era sigură că va fi făcut fărâme. Se va prăbuși și va muri, iar bestia va rămâne în viață și o va urmări din nou. Începu să se îndrepte spre stânci, când auzi un alt țipăt – al sfinxului.

Uriașul încă mai trăia, încă mai conducea lupta. Prinsese cu mâna stângă capul monstrului, trântindu-l la pământ. Laba care fusese liberă era acum în dinții lui. Înainte ca sfinxul să mai scoată un urlet, uriașul înălță pumnul său noduros sus și-l lovi cu putere în coșul pieptului. Bith auzi cum se sfărâmă oasele. Pumnul se înălță din nou, iar și iar, zdrobind de fiecare dată oasele. Sângele țâșni din botul felinei. Pumnii căzură asupra sfinxului până când acesta rămase nemișcat. Uriașul dădu trupul inert la o parte.

Totuși felina încă nu murise. Iute ca gândul, ca o nălucire, bestia sări în sus și se năpusti asupra uriașului. Se izbi de pieptul lui și își înfipse colții în fața cenușie.

Bith voia să țipe. Se simțea ca și cum nu ar fi răsuflat de când a început bătălia, iar asta părea că

ține de o veșnicie. Probabil uriașul murise. Ce se va întâmpla acum?

Dar uriașul era de neînvins. Cele două brațe lungi cu pumnii ca de piatră se ridicară de o parte și de alta a sfinxului care încerca acum să sfâșie fața uriașului. Când pumnii loviră în urechile monstrului, acesta se clătină. Căzu la pământ. Ochii se dădură peste cap. Picioarele scurte ale uriașului loviră în trupul prăbușit.

Într-o clipă, uriașul înșfăcă picioarele din spate și-l ridică. Îl încovoie, îl presă, îl trase până când picioarele ajunseră deasupra capului. Bith privea printre degete. Știa ce avea să urmeze.

Spinarea sfinxului se rupse. Bestia încetase acum cu totul să se miște. Culoarea pierea din ochii lui. Uriașul lăsă trupul să cadă. Îl privea acum cum zăcea nemișcat. Șuvoaie de sânge curgeau pe trupul său ca de piatră. Tot sângele era de la monstrul-leu.

Apoi se întoarse și o observă pe Bith.

Fata privea fix, hipnotizată de uriaș așa cum fusese mai înainte hipnotizată de sfinx. Nu știa dacă trebuia să-i fie recunoscătoare pentru că i-a salvat viața sau să-i fie teamă că acesta însemna să-i fie sfârșitul. Privind fix, Bith se târî în spatele unui bolovan. Se grăbi să ajungă lângă cei trei însoțitori care stăteau ca niște trunchiuri de copaci. Luă în mâini fața lui Endril, îi mângâie obrajii și încercă să-i deschidă ochii.

— Endril! Trezește-te! Cred că suntem iar în

încurcătură! Trezește-te, te rog!

După câteva clipe, Endril se dezmetici. Ridică încet o mână și-și frecă fața. Apoi se ridică și privi în jur.

— Ce s-a întâmplat?

Bith ridică mâinile în sus.

— Ai văzut un sfinx care te-a hipnotizat. La fel Cal și Hathor. Înțelegi? Dar un uriaș sau așa ceva a venit – nu știu de unde – și l-a ucis. Acum este lângă bolovanul acela! Oh!

Elful studie arătarea care se profila deasupra lor. Uriașul părea mai înalt decât pereții defileului. Sânge și spume și smocuri de blană încă mai mânjeau pieptul îngust. De cum aruncară prima privire își dădură seama că este cea mai ciudată ființă pe care Bith. Sau ceilalți o văzuseră vreodată.

Uriașul era mai înalt de trei metri, dar toate proporțiile erau aiurea. Avea un cap lunguieț, țuguiat, complet lipsit de păr, în întregime cenușiu. Ochii – pupilele și albul lor – erau cenușii. Chiar și dinții. Pielea lui avea strălucirea unei pietre de râu șlefuite sau a unei piei de șopârlă. Umerii, pieptul și șoldurile erau înguste. Brațele erau mai lungi decât ale unui om, iar picioarele mai scurte și mai arcuite, astfel că mâinile îi ajungeau aproape de genunchi. Mâinile și picioarele erau la fel de lungi, de două ori mai lungi decât ale unui om, înarmate cu gheare ca de pisică. Atingea cu mâinile zgârieturile lungi făcute de ghearele negre ale sfinxului, care arătau pe pielea uriașului ca niște linii subțiri, albe.

Arătarea îi privi atent câtăva vreme, apoi se întoarse și sări de pe bolovan. După alte câteva clipe, fata și elful auziră tot felul de zgomote, mârâituri și plescăituri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Endril.

Bith îi povesti totul pentru că elful nu-și mai aducea aminte de nimic după ce văzuse ochii întunecați ai sfinxului.

Fața lui Endril era de nepătruns.

— De ce nu ai fugit?

Bith își freca pieptul care o durea din nu se știe ce pricină.

— Ce spui? Nu… nu știu. Mă gândeam la toate descântecele sau era altceva, nu știu.

Și părul o durea, iar când duse mâna la cap găsi un cucui și sânge.

— Sau altceva, spuse Endril și se ridică în picioare.

Îi trezi pe băiat și pe troll aruncând cu apă peste ei.

— Fii atentă! încă nu am scăpat de necaz!

Cal și Hathor se puseră în sfârșit pe picioare. Bith spuse din nou toată povestea. La sfârșit, cei patru se urcară pe bolovani ca să-l privească pe uriaș.

Creatura cea înaltă tocmai termina de mâncat sfinxul. Îi despicase țeasta și-i scosese creierul. Spintecase pântecul și înghițise toate organele interne, răsucise picioarele și le rontăia cu poftă. În timp ce cei patru priveau îngroziți, uriașul rupse oasele picioarelor și le mâncă măduva. Bith și Endril se strâmbară plini de dezgust, dar Hathor și Cal își

dădură seama că le era foame.

Deodată, uriaşul se întoarse şi le vorbi cu o voce surprinzător de profundă:

— Sunteţi bine?

Cei patru dădură toţi din cap, ca la comandă. Endril fu cel care întrebă într-un sfârşit:

— Bunule domn… spune, rogu-te, ce eşti?

Uriaşul îşi frecă bărbia. Acum era în întregime acoperit de mizerie – sânge, salivă uscată, păr, grăsime.

— Eu? Sunt un uriaş de piatră. Nu sunt foarte mare pentru că sunt tânăr. Ratcatcher este unul dintre multele mele nume. Varnog este altul. Ratatosk şi Grimbod, Thunderer şi Smite. Înainte de a fi prins în capcana aceea mă numeam Muntele Back Breaker. Acesta este numele pe care-l voi purta în aceste zile.

— Muntele Back Breaker? spuse Cal.

Băiatul îşi strânse centura şi-şi controlă sabia. Pumnii uriaşului trebuie că erau nişte arme înspăimântătoare. Poate chiar aducătoare de moarte, dacă mai scotea şi ghearele. Cal gândi că niciun luptător nu era mai bine echipat ca acest uriaş care se născuse cu pumnale şi ciocane de luptă.

Uriaşul privi peste defileu, sus spre cer şi în jur. Îşi scărpina pieptul.

— S-au schimbat multe.

Bith, care încerca să nu se uite spre uriaşul despuiat, îşi îndreptă privirile către locul pe care-l

deschiseseră.

— Ai fost prins în capcană în spatele acestei stânci? De când stăteai acolo? Şi cum ai ajuns înăuntru?

Vocea răsună adâncă:

— Am fost aruncat acolo de către demoni. Noi, uriaşii şi demonii, ne-am luptat din timpuri străvechi. Câţiva s-au distrat aruncând un munte peste mine.

Privi din nou în jur.

— A trecut ceva vreme.

Cei patru nu prea aveau ce spune.

— De ce-ai spus că numele tău este Vili, atunci când te-a întrebat Endril?

— Ţi-am mai spus. Am multe nume. Vili este unul dintre ele, după zeul din ţinuturile din nord.

— Asta este ceea ce numesc eu o coincidenţă, pentru că noi suntem, în aceste zile, în slujba lui Vili, zeul. Ciudat că ai spus tocmai acest nume, din toate cele pe care tu şi zeul le aveţi.

Uriaşul mormăi numai. Scoase dintre dinţi o aşchie de os.

— Soarta este ciudată. Mă bucur că am spus acest nume. Prins acolo, era atât de trist să-i aud pe cei care treceau pe aici. Atâţia ani, niciodată nu am reuşit să mă fac auzit. Întotdeauna creştea în mine speranţa că voi fi salvat, dar eşuam mereu. Vă sunt îndatorat.

— Şi noi ţie. Ai ucis monstrul acela când noi eram neajutoraţi, răspunse Endril.

— Da.

Cal sparse liniștea ce se lăsase.

— Tot mai cred că este un mare…

— Cal, i-o tăie Bith.

Soldatul tăcu. Era convins că uriașul este un mincinos și nici nu-i plăcea. Nu-i plăcea nimic din înfățișarea lui. Țeasta țuguiată îi amintea lui Cal de rechinii ce înotau pe lângă bărcile pescarilor. Renunță să mai spună vorbe aspre.

— Bine, uite, uh… Backbreaker, ești liber acum să pleci oriunde vrei. Noi avem drumul nostru.

— Merg și eu cu voi. Aș vrea să văd lumea, să văd cum s-a schimbat.

Cal dădu din cap.

— Nu, îmi pare rău. Noi suntem patru și avem de gând să rămânem astfel. Am dreptate, prieteni?

Endril nu spuse nimic. Hathor mormăi. Bith își mușcă buzele.

— Acolo unde mergem ar fi bine să avem pe cineva puternic în grupul nostru.

— Asta-i treaba mea, se răsti Hathor.

— Da, sigur. Sigur că da, Thor, se corectă fata. Dar doi însoțitori puternici sunt mai buni decât unul singur.

— Știi cum să ajungi către nord? întrebă Endril.

Uriașul își atinse capul țuguiat.

— Da. Eu sunt din ținuturile din nord, din dealurile îndepărtate.

Cal mai făcu o încercare.

— Nu cred că este o idee bună să mai luăm pe cineva acum. Tocmai ne-am pus la punct strategia de luptă…

— De ce ești atât de grăbit să scapi de el? Noi nu ne-am grăbit să scăpăm de tine! spuse Bith.

— Ba da, te-ai grăbit! Nu voiai să fii văzută alături de un grăjdar, îți mai aduci aminte?

— Asta a fost de mult!

Cal ezită. Nu era foarte sigur de ce dorea să scape de acest uriaș. Ceva din instinctul lui de luptător îi spunea să fie atent. Dar Bith era cea care complica lucrurile. Și se uita urât la el.

— Bine, bine. Nu-i nimic. Ce-i unul în plus? Să mergem!

Uriașul dădu din cap.

— Hai! Aș vrea să-mi dezmorțesc picioarele.

— Hmm… nu crezi… n-ai putea… găsi ceva cu care să te îmbraci? Este, hm… frig noaptea…

Endril scosese arcul și îi cerceta coarda. Îi spuse uriașului:

— Vrea să spună că ar trebui să-ți acoperi goliciunea.

Uriașul își privi trupul murdar.

— Asta? La noi nu există obiceiul să te înveleşti în pielea unor ființe moarte.

Endril arătă către stârvul sfinxului.

— Acolo unde mergem noi, este. Îți propun să te îmbraci în pielea aceea. Asta va mai ușura situația.

Uriașul dădu din umeri și ridică pielea. Rupse

câteva fâșii din ea, apoi o aruncă peste trup. Acoperea ceea ce era necesar să acopere, Bith era bucuroasă să constate asta.

— Bine, spuse Endril. Este mai bine așa, buna mea Bith?

Bith dădu afirmativ din cap, cu obrajii în flăcări. Aruncă pătura făcută sul pe umăr și o luă pe urmele lui Cal.

Cal, în frunte deocamdată, se opri și-i studia pe însoţitorii săi. Endril nu mai era nicăieri. Bith păşea cu capul sus. Hathor o urma ca un câine. Backbreaker venea după ei, îmbrăcat în blana sfinxului.

Cal se întoarse și porni la drum. Își spunea în sinea lui, „Tipul ăsta va fermeca pe localnici. În curând vom fi o adevărată armată de proscriși și încă nu avem un conducător".

Spunând acestea, trecu prin defileu și ajunse din nou la câmpie. Departe în stânga sa, marele Zid de Ceață atârna deasupra pământului ca un fuior de lână murdară. Soarele apunea, iar norii aruncau o umbră pe întinderea din fața lor. O umbră lungă și întunecată.

* * *

Șase zile mai târziu încă mai mărșăluiau pe câmpia îngălbenită. Vedeau ţinutul întinzându-se până departe în zare și se întrebau unde duce.

Endril apărea mereu în fața lor, rapid ca un iepure. Ca de obicei, era cel mai atent. Acum le făcea semne largi cu mâna să se așeze la pământ. Se înghesuiră în

ierburile înalte și așteptară. Endril veni lângă ei târându-se pe burtă.

— Am sosit. Cred că sunt iscoade pe aici. Mergeți cu mine la adăpost. Țineți-vă aproape de pământ.

Cei cinci se târâră prin iarbă până ajunseră la o fisură într-o stâncă. Prin crăpătura aceea puteai privi întreaga vale. Cei cinci se opriră unul câte unul. Endril primul, ca o fantomă, Cal șchiopătând în ghetele rupte, Bith cu pasul ușor, Hathor cu tropăitul grosolan. Din spate sosi Backbreaker care se târa și cu mâinile și cu picioarele.

Priveau țintă către vale și tăceau.

Valea era orientată est-vest. Partea estică se pierdea undeva, în depărtare. Conifere verzi și arbori galben-roșcați punctau pantele acoperite cu iarbă ofilită. Partea vestică era închisă de Zidul de Ceață, înalt, tăcut, clocotitor. În partea opusă văii, trei-patru kilometri mai departe, terenul se ridica din nou într-o pantă blândă înainte de a ajunge la munții ce se înălțau la infinit. Vârfurile erau neospitaliere. Păreau de netrecut. Valea aceasta era deci locul din care începeau ținuturile misterioase.

Chiar în fața celor cinci, prinsă între valea fertilă și munții ascuțiți, era o terasă. Pe această terasă se găsea un castel cu un mic sat în jurul lui.

Castelul Cairngorm.

Castelul se înclina către capătul mai îndepărtat al terasei. În spatele acesteia se căsca o prăpastie. Castelul nu era mare, așa cum s-ar fi așteptat, și nici

terenul din jur sau satul prea întinse. Era ceva înfricoşător în felul în care structura de piatră atârna deasupra buzei prăpastiei, într-un balans delicat, ca un fluture pe o petală. Îi amintea lui Cal un pescăruş ce stătea liniştit pe creasta unui val uriaş. Castelul era scund, cu un singur turn. Turnul era aplecat deasupra prăpastiei sau cel puţin aşa părea privit din unghiul călătorilor.

Ce era de partea cealaltă a prăpastiei nu s-ar fi putut spune, pentru că Zidul de Ceaţă se apropiase de castel într-un semicerc, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să-l înghită, dar şi temător să înceapă.

Partea dinspre vale a construcţiei era înconjurată de două ziduri de piatră pe care puteau fi văzuţi soldaţi. Deci castelul era locuit.

Aproape de faţada clădirii, aşa cum era Zidul de Ceaţă în spatele lui, acoperind întreaga vale, era o armată.

O armată multicoloră, neuniformă şi fără nicio organizare evidentă. Proscrişii văzură steaguri, focuri, corturi, aşternuturi, crătiţi, oase, gunoaie aruncate pe câmpurile odată fertile. Erau figuri de toate mărimile, unii înalţi doar până la genunchi, alţii de două ori mai mari decât oamenii. Toţi se mişcau într-un mod ciudat.

Toată gloata aceea arăta ca un cuib de păianjeni.

Endril arătă cu micul său arc către un şuvoi de forme ce apăreau ca nişte furnici chiar din Zidul de Ceaţă.

— Luaţi seama, spuse elful, iar vocea lui le provocă un fior de gheaţă.

— Armata Lordului Întunecat.

CAPITOLUL 6

Endril a fost cel ce a vorbit primul.

— Magie.

— Eh? Oamenii priveau hipnotizaţi la armata aceea înfricoşătoare. Erau atât de mulţi!

— Magie, repetă el. Castelul acesta, felul cum stă în aer. Ceva foarte puternic îl ţine altfel de mult ar fi căzut în prăpastie. Aici lucrează magia şi nu piatra de temelie. Nu m-ar surprinde de loc să aflu că aici este ceea ce căutăm.

— Hm? spuse Cal.

— Vrea să spună, îi explică Bith, că probabil sabia lui Vili ţine castelul în picioare. Sunt foarte puţine lucruri care ar putea-o face, mai ales în regiunile astea atât de izolate. Mă întreb de ce oare nu am auzit nimic despre vrăjitorul din acest castel? Cu o astfel de putere, numele lui ar fi trebuit să fie cunoscut în toată lumea.

Cal îşi aranja centura şi-şi potrivi sabia în teacă.

— Aş fi putut spune că acest castel este ţinta noastră fără să ştiu nimic despre magie.

— Cum aşa? întrebă Bith.

— Dacă un zeu are nevoie de noi ca să-i găsim sabia, unde ar putea fi decât undeva între Zidul de Ceaţă şi armata de monştri?

Cei cinci călători priviră în jos, către vale şi oftară toţi împreună. Endril se aşeză şi se rezemă de o stâncă. Bith îşi netezi hainele şi se cocoţă pe o piatră. Cal îşi scosese pumnalul şi-l folosea ca indicator, studiind armata şi murmurând pentru sine. Hathor stătea pe marginea unei stânci şi bălăngănea ca un copil piciorul lui mare, murdar, păros şi cu unghii negre. Backbreaker se scărpina la subţioară.

După câtva timp, suficient ca soarele să dispară în spatele Zidului de Ceaţă, aruncându-i umbra departe, peste valea sortită pieirii. Cal vorbi:

— Asta este, deci.

— Ce? întrebă Bith.

— N-o putem face.

— Trebuie, replică Endril.

— Nu avem cum, spuse Cal clătinând din cap.

Bith îi privi.

— Despre ce vorbiţi?

— Misiunea asta, răspunse Cal. N-avem ce face. Îi spunem lui Vili că nu se poate.

— Ne-am dat cuvântul, spuse Endril.

— Ne-am dat cuvântul, repetă Cal cu voce tăioasă, să mergem în nord şi să vedem dacă putem recupera sabia lui Vili. Ei bine, suntem aici, iar eu unul spun că n-o putem face.

— Ţi-e frică? întrebă Bith.

Cal arătă cu vârful cuţitului spre bărbie.

— Este o întrebare prostească. Am aici o urmă care dovedeşte că nu mi-e frică. Am luptat în război – doar

de două ori, e drept – și nu am nimic de dovedit unei fete crescute lângă poalele maică-sii și hrănită cu pâine albă. Sunt soldat până-n măduva oaselor și pot să-ți spun că cinci oameni nu pot ataca o armată. N-ar fi o dovadă de curaj, ar fi una de prostie.

Ca un ecou, se auzi un țipăt dinspre vale. Nu părea să fie nici omenesc, nici de animal. Pentru o vreme se așternu liniștea, apoi Endril spuse:

— Să renunțăm la discuție. Nu este atât de simplu cum crezi tu. Zeii au memorie lungă și sunt răzbunători. I-am promis lui Vili că încercăm, iar el asta așteaptă de la noi, altfel ne va face să i-o plătim. Și ne-am dat și cuvântul.

— Conduci tu operațiunile? întrebă Cal.

— Sunt și alte căi decât un atac direct.

— De pildă?

— O să fim mai deștepți decât ei.

— N-ai ochi să vezi? Au încercuit castelul!

— Nu și dinspre munte.

— Munții ăștia sunt ca niște ziduri de piatră! Și dacă sunt iscoade – Cal își aduse aminte de asta și vorbi mai încet – în mod sigur, cele mai multe sunt aici. Nicio muscă nu ar putea trece.

Vocea aspră a trollului îi făcu să tresară.

— Peșteri.

— Unde? întrebă Cal.

Trollul arătă către munți.

— În munți.

— De unde știi?

— Știu.

Cal clătină din cap.

— Monștrii vin din peșteri. Ar fi și mai mulți acolo.

— Să ne infiltrăm printre soldați, spuse elful.

— Asta-i bună. Suntem albi ca niște stafii în comparație cu ăia. Bith mai ales. N-ar putea trece de prima linie. Nu întreagă.

Bith se înfioră, dar Cal nu încercă să-și retragă cuvintele. Era o nebunie să mergi mai departe, iar Cal se temea de puterea de convingere a elfului. Dacă-l vor mai asculta mult, vor merge către zid în pas de paradă, cântând.

Într-adevăr, Endril se întoarse către Bith.

— Ai putea să zbori deasupra lor?

Bith făcu semn din cap că nu.

— Atunci va trebui să trecem printre ei, spuse Endril.

— Luăm prizonieri, bolborosi Hathor.

— Ce? La ce bun să luăm prizonieri? Nu i-ar răscumpăra nimeni, spuse Cal.

Hathor arătă către cei trei, apoi către Backbreaker.

— Vă iau pe voi prizonieri. Eu și el. Vă leg. Mergem la ei, cerem să vedem conducătorul. Mergem drept printre ei. Nimeni nu ne atinge.

— Și de ce nu ne-ar atinge nimeni?

— Toată armata se teme de conducător. Prizonierii sunt duși la el. Oricine se amestecă, tăiat gâtul. Mergem la zid, sărim peste el.

Cal flutură mâna în aer.

— Stai puţin, Hathor. Să mă lămuresc. Tu ne legi şi ne duci ca prizonieri, trecem printre ei, mergem la cortul conducătorului? Şi ce ştii tu despre conducătorul lor?

Trollul nu luă în seamă cea de-a doua întrebare.

— Nu, mă duc la zid.

— Eu, nu, se auzi glasul lui Endril.

Cal întoarse capul către el.

— Ce vrei să spui, tu nu? Cine-i acela care se agaţă de jurământul făcut? Cine-i acela care ne ţine aici pe loc?

Endril era calm.

— Tu eşti cel care stai aici pe loc, deci nu arunca vina pe altul. Nu, eu nu pot trece printre ei. Mirosul unui elf ar aduce o mie de monştri în pragul nebuniei pe care niciun conducător n-ar mai putea-o stăpâni. Voi fi făcut bucăţi cât ai clipi din ochi. Nu, planul ăsta este imposibil.

— Dar noi, oamenii, putem fi legaţi ca nişte păsări? Cum ţi-ai propus să ne fi de folos? întrebă Cal.

— Aş putea intra în castel prin forţele mele. Dar nimeni dintre voi nu poate veni cu mine, altfel n-aş mai putea ajunge niciodată.

Cal arătă spre el cu cuţitul.

— Uite ce-i. M-am săturat până aici de toate mofturile tale de elf. Tot ce faci este bun doar pentru tine, nu şi pentru noi. Noi suntem doar nişte vite bune de dus la măcelar. Cine crezi tu că eşti?

Endril stătea şi-şi rotea arcul în mână.

— Planul lui Hathor este rezonabil. Mă voi strădui din toate puterile să ajung la voi la castel. Dacă nu sosesc, nu mă aşteptaţi, nu voi mai sosi niciodată. Mergeţi în pace.

Urcă pe o stâncă şi privi în jur. Apoi dispăru în câmpia ierboasă, cufundată în beznă. Cal puse mâna pe sabie şi alergă după el.

— Hei, tu! Aşteaptă! Cine te crezi, unde te duci?

Bith veni şi ea cu paşi mărunţi lângă el. Amândoi se târâră pe pământ şi scrutară întunericul. Puteau vedea departe în câmpie, nu era nimic care să le acopere vederea. Nici copaci, nici stânci. Cal lovi cu călcâiul cizmei.

— Fie blestemat! Blestemat pentru temerile lui! Ce, ce mucos!

Se întoarse către Bith şi dădu de Hathor şi Backbreaker, apăruţi din întuneric. Siluetele lor pe cerul întunecat erau înfricoşătoare. Hathor avea în mână o bucată de frânghie.

— Plan bun. Începem acum. Vă legăm.

Cal se dădu înapoi şi încercă să scoată sabia din teacă.

— Stai puţin! încă n-am căzut de acord! Trebuie să mai vorbim.

Hathor făcu un salt înainte şi-l lovi pe Cal cu piciorul, trântindu-l la pământ. Corpul musculos al băiatului se prăbuşi, în timp ce nişte picioare late şi iuţi îi ţintuiră braţele. Cal era neajutorat ca un peşte pe uscat. Bith mai apucă să ţipe înainte ca

Backbreaker să-i acopere gura și întreaga față cu mâinile sale monstruoase. Cal dezlănțui un șir spectaculos de înjurături, în timp ce funia grosolană i se înfășura pe trup. Hathor îl înhăță pe băiat de centură și-l aruncă peste umăr; alături de scut. Cinci minute mai târziu, bine împachetați, Cal și Bith erau târâți de mâini și de picioare în jos, către vale și armata cotropitoare.

Hathor ducea după el pe cei doi fără niciun efort, ca un copil ce trăgea după el o creangă. Backbreaker pășea apăsat în urma lui. De cum pusese piciorul în vale, lui Hathor i se treziseră primele amintiri. Peste iarba înaltă, foșnitoare, vântul aducea o boare, o aromă, un miros de acasă. Frânghia ce lega strâns cei doi prizonieri tresălta în momentul în care simțiră și ei mirosurile, dar Hathor îi târî mai departe. Pe lângă mirosul de ouă stricate și animale moarte, te copleșea duhoarea de excremente și urină de monstru, cărnuri putrezite, trupuri nespălate, sânge uscat, piei înăcrite, puroi, stricăciune și alte mii de mirosuri ale mulțimii de soldați îngrămădiți în același loc. Hathor își lărgi nările și trase aerul adânc în piept. Pentru cineva crescut într-o peșteră umedă și rece, locuită de canibali din vremuri de demult, aceste mirosuri îi aduceau aminte de casă. Hathor își scoase pălăria, strânse mai bine în mână toporul și merse mai departe.

Cei doi se zbăteau la capătul frânghiei, dar Hathor îi strânse și mai zdravăn. Prizonierii aveau doar două

soluţii – să meargă de bună voie sau să fie târâţi. Uriaşul Backbreaker îi urma de aproape.

La lumina focului, masa neagră a trupelor se descompunea în detalii.

Primii pe lângă care trecură, înainte de a ajunge în mijlocul lor, fu un grup de trei căpcăuni. Erau masculi, fiecare mare cât doi oameni. În mod sigur preferaseră să stea la periferie ca să aibă mai mult loc de mişcare. Purtau nişte piei cusute neîndemânatic şi aruncate peste spatele şi picioarele păroase. Nu arătau chiar atât de înspăimântător, mai curând semănau cu nişte băcani graşi, cu şuncile revărsate. Totuşi, unul dintre ei, cu un cap chel şi lucitor, purta două cranii de om în urechi, ca nişte cercei. Căpcăunii priviră trollul, uriaşul şi prizonierii fără să comenteze nimic.

Puţin mai departe, au dat de un grup mare de monştri, cam treizeci la număr, mici creaturi cu feţe osoase şi urechi ascuţite. Purtau doar nişte resturi de armuri şi nimic altceva. Priviră cu lăcomie la oamenii legaţi, dar şi cu teamă, la trollul şi uriaşul care-i însoţeau. Unul dintre ei chiui ca un coiot când cei patru trecură prin dreptul lor. Hathor se opri deodată. Se întoarse surprins şi-l văzu pe Cal trăgând de capătul funiei. Băiatul îşi proptise picioarele de un bolovan şi trăgea zdravăn înapoi frânghia. Hathor slăbi strânsoarea iar Cal căzu pe spate. Trollul se apropie furios. Colţii de pe falca de jos scrâşniră când ţipă: „Ce faci? Scoală-te sau te omor!”

Cal rămăsese acolo unde era. Bith se oprise și ea și se înghesuise în spatele băiatului, încercând să se facă nevăzută. Cal scoase niște blesteme soldățești și șuieră.

— Thor! Este o nebunie ce vrei să faci! Nu vom ieși vii de aici!

Hathor îl lovi cu picioarele lui late iar băiatul se crispă de durere. Trollul ridică în sus toporul și-l agită amenințător:

— Te ridici acum, tună el, altfel îți rup picioarele!

Cal îl privi cu ură. Bith tremura lângă el.

Trei ființe se apropiară de ei. Erau trolli, la fel ca și Hathor. Conducătorul lor era mare cât Hathor, chiar mai lat în umeri.

Părul lui murdar era decolorat ca și vesta și brâul de blană unsuroasă. Mai purta la vedere și o bandulieră cu trei securi agățate de ea. Ceilalți trolli erau mai mici. Unul era înfășurat în niște haine soioase și purta cu el un ciomag încrustat cu obsidian. Celălalt avea doar o fâșie de pânză în jurul șalelor. O pată hidoasă îi acoperea o jumătate de față. Ochiul din partea aceea era alb ca un ou fiert. Avea în mână un ciocan de lemn.

Cel ce părea șeful lor mormăi ceva pe limba lor către Hathor. Celor doi oameni li se părură că suna ca o încăierare între câini. Părea destul de prietenos față de confratele lui, deși i se puteau vedea cei patru colți galbeni. Hathor îi răspunse ceva foarte scurt și se întoarse către prizonierii săi. Trase deodată de

sfoară, destul de tare să o facă pe Bith să scoată un țipăt de durere. Trollul cu un singur ochi păși spre Hathor. Îi spuse ceva râzând, dar fu întrerupt cu duritate. Hathor zbieră: „Am spus, pleacă!" și lovi. Toporul greu pentru tăiat lemne izbi pe troll drept în față. Cal și Bith auziră un zgomot de oase sparte.

Sângele izbucni. Trollul căzu jos, urlând de durere.

Hathor trase după el pe cei doi prizonieri. Plecă mai departe, fără a mai privi în urmă, la rubedeniile lui. Cal însă se uită. Cei doi trolli plecaseră, părăsindu-și tovarășul zvârcolindu-se pe iarbă.

— Bast și Belia, suspină Bith. Ai văzut ce i-a făcut?

— Am văzut, răspunse Cal.

Fata aruncă o privire peste umăr, dar prezența cenușie și ciudată a lui Backbreaker o făcu să-și piardă de tot sângele rece.

— Se întâmplă ceva cu Hathor.

— Nu se întâmplă nimic. A revenit la felul lui de a fi, asta-i tot.

Bith spuse cu voce tremurătoare:

— Nu pot să cred așa ceva.

— Crezi ce vrei.

— Ce se va întâmplă cu noi, Cal?

Cal privea fix înainte, fără a vedea nimic.

— Dacă suntem norocoși poate ne ucide cineva cât mai curând.

Bith își mușcă buzele și plânse fără lacrimi.

Cal era bucuros că era noapte de-a binelea acum, pentru că nu mai putea vedea nimic. Niște câini se

repeziră la ei să-i latre, fiinţe costelive şi laşe care se luptau unul cu altul. Unii care muriseră se prăjeau la foc. O haită se bătea pentru măruntaiele unuia dintr-ai lor. Trofee înfricoşătoare şi prăzi de război puteau fi văzute la fiecare pas. O pelerină de catifea ce aparţinuse odată unei doamne, ruptă şi pătată de sânge, spânzura într-o lance alături de un scalp. O oglindă de mână, suflată cu aur, sclipi lângă un scut râios. Un monstru rupea foi dintr-o carte şi le arunca în foc. Alţii şedeau pe un covor de lână verde. Cal număra cu sufletul îndurerat coifurile de pe capetele hidoase, fiecare aparţinuse odată unui om, fuseseră lucrate de o mână omenească sau de gnomi. Numără peste două sute înainte de a renunţa. Erau săbii, scuturi, sulițe, toate fuseseră ale unor oameni.

Şi zgomotul era la fel de îngrozitor. Strigăte şi huiduieli se auziră de undeva mai înainte, două fiinţe mici se băteau lângă un foc. De departe se auzeau nişte bolboroseli, sigur cineva era torturat.

Fiecare pas – târât unul lângă altul – îi aducea tot mai adânc în mijlocul Armatei Întunecate şi atrăgea asupra lor din ce în ce mai multă atenţie. Umbre diforme, întunecate, râdeau, aruncau vorbe nedesluşite, arătau înspre ei. Cal privea înainte şi nu se uita la nimeni. Bith îşi aţintise privirile în spatele lui Cal.

Hathor îşi croia cu greu drumul. Se răstea şi scuipa pe oricine arăta cea mai mică intenţie de a-i sta în cale. Încerca să recunoască pe supuşii Lordului

Întunecat. Cei mai mulţi erau monştri, de toate formele şi mărimile. Erau o mulţime de giganţi, cel puţin două triburi de trolli, gnolli ce arătau ca nişte şacali şi nişte specii de fiinţe vorbitoare pe care Hathor nu le recunoscu. Văzu şi femele de toate rasele. Cu priviri întunecate, trebăluiau prin jurul focului, coseau resturi de piele, cărau apă în timp ce bărbaţii le ocărau. Erau slăbănoage ca nişte câini, dar şi cu mai puţin spirit. Departe, peste capetele monştrilor mai scunzi, Hathor zări nişte feţe bronzate. Erau oameni, soldaţi care au trecut de partea Lordului Întunecat. Privirile lor se îndreptaseră către cel mai scund membru din grupul lui Hathor. Zăriseră o femeie de la o jumătate de milă, în întuneric. Strigând unul la altul îşi înălţară armele şi începură să-şi croiască drum către ei.

Hathor cerceta împrejurimile, căutând vreun semn al unei autorităţi. Străbătuseră un drum destul de lung, acum trebuia să ridice privirea pentru a vedea castelul din vârful dealului. Pantele erau destul de abrupte pentru ca un om să aibă nevoie de o mână pentru a-şi ţine arma şi de cealaltă ca să se caţere, erau stâncoase, fără copaci sau măcar buruieni. În lumina reflectată de focuri putu să vadă, la o distanţă de cam şase sute de metri, primul zid. Capete nemişcate cu coifuri şi feţe întunecate scrutau împrejurimile. La câţiva zeci de metri mai departe, era ăl doilea zid şi abia după el, castelul. De aici, Hathor îi putu desluşi silueta fragilă. Castelul era

vechi și dărăpănat. Casele luminate din jurul lui erau mici. Cele două ziduri ce apărau comunitatea erau ziduri de piatră, fără nicio urmă de mușchi pe ele. Nu se vedea nimeni care să încerce să treacă zidurile. Numai o capră de munte putea trece pe acolo. Din loc în loc se mai vedea câte un trup străpuns de săgeți. Câinii trăgeau de ele.

Hathor cercetă terenul într-o parte și alta. În față, la marginea mulțimii de soldați și foarte aproape de zid (totuși nu atât de aproape ca să fie lovite de săgeți), erau corturile armatei, cele ale conducătorilor. O jumătate de duzină de corturi mici formau un cerc în jurul unuia foarte mare. Stindarde marcau un drum către acest cort. Drapelele fluturau în briza nopții. Gardienii stăteau față în față de-a lungul acestui coridor.

Un strigăt venit din stânga îl făcu pe Hathor să se întoarcă. Un grup de soldați se îndreptau către ei. Aveau armele-pregătite.

— Repede, Hathor! Trebuie să plecăm de aici! Pe mine vor să mă ia! suspină Bith.

— Nu-i pasă lui de asta, mârâi Cal.

— Te rog, Hathor! Te vor omorî ca să pună mâna pe mine! Te vor omorî!

Hathor se întoarse repede, atât de repede încât un grup de monștri nici nu avu timp să se ferească din drumul lui. Își înfipse toporul în capul unuia dintre ei și azvârli cu picioarele trupul din calea sa. Se năpusti înainte, prin mulțime, în direcția corturilor,

trăgând după sine prizonierii. Se auzi un strigăt din spate. Backbreaker își arăta colții cuiva.

Mulțimea era mai deasă aici – și mai dezgustătoare – și se tot adunau din toate părțile. Oamenii-soldați strigau după Bith Lupta plutea în aer, iar mulțimea însetată de sânge voia să privească. Hathor reuși să scape din înghesuială și se gâsca acum în singurul loc deschis – coridorul ce ducea la cortul cel mai mare. Soldații nu erau prea departe. Hathor trase de frânghie și-și legă și mai strâns prizonierii. Un steag atârna chiar deasupra capului trollului, atingându-i părul cârlionțat.

— Și acum, îi aruncă în față Cal, aștepți vreo recompensă?

Bith își mușca doar buza de jos. Cei doi făcură ochii mari când îl auziră pe Hathor șoptind:

— Întoarceți-vă! Desfac frânghiile. Puteți să le țineți?

Cal se încruntă. Bith își reveni în fire mai repede. Suspină:

— Le descânt ca să țină. Oh, Thor, știam că încă mai ești cu noi! Ce să facem acum?

Trollul arătă cu capul, abia vizibil, către deal.

— Fugiți la zid. Nu știu dacă vom reuși, dar încercăm. Ai avut dreptate, Cal, a fost o idee rea.

Cal mormăi doar, dar acest mormăit sugera o scuză, o recunoaștere ca între soldați că totul a fost o greșeală. Se răsuci pe loc ca și cum Hathor l-ar fi pălmuit și întinse mâinile „la legat”. Bith făcu la fel.

Cal o auzi îngânând un descântec şi deodată simţi strânsoarea frânghiei mai puternică decât până atunci. Bith îi aruncă un zâmbet scurt. Cal îi răspunse la fel, apoi se încruntă din nou când trollul vorbi.

— Hei, unde este Backbreaker?

Ceilalţi priviră în jur. Uriaşul dispăruse. Înalt cum era, ar fi trebuit să se zărească uşor prin mulţime, dar nu se vedea nimic.

— Bine că am scăpat de el! bombăni Cal.

Deodată, Hathor făcu un salt înainte. Un monstru mare, cu faţa cenuşie şi păr ţepos negru pe tot corpul se apropie de ei. Purta o armură strălucitoare ca o carapace de broască ţestoasă. Avea în mână o halebardă.

— Ce faci aici? se răsti monstrul. Hathor îi răspunse la fel. Monstrul arătă cu un deget ca un pumnal:

— Cine sunt aceştia?

Hathor aruncă o privire în jur. Mulţimea se înghesuise din toate părţile. Aproape o jumătate din armată se găsea între ei şi capătul pantei dinspre zid. Puteau auzi glasurile soldaţilor ce aruncau vorbe murdare, încercând să-şi facă drum spre ei.

— Prizonieri.

Monstrul arătă către cortul cel mare.

— Se vor duce acolo.

Trollul îşi cântări în mână toporul şi încercă să se gândească. Steagurile fluturau deasupra capetelor

lor. Cei doi se uitară în sus. Frânghia din mâna lui Hathor fu trasă deodată cu putere. Se uită la Cal, apoi privi și el în sus.

Deasupra lor erau stindarde, flamuri și drapele, fiecare cu alt model și altă culoare, fiecare reprezentând un rege sau un regat, o armată sau un ordin de cavaleri. Erau atât de multe încât nu aveai loc să le desfășori pe toate, erau strânse ca o puzderie de lăncii. Probabil erau Sute, fiecare însemnând un petec de pământ cucerit de Lordul Întunecat și armata sa.

Cal privea ca hipnotizat către un singur steag. Lui Hathor i se păreau toate la fel: unul galben cu un dragon roșu, unul pătrat albastru cu patru coroane pline cu stele, unul portocaliu cu alb și o dungă neagră, unul dreptunghiular, verde, cu un vultur roșu ce ținea în gheare un pește.

— Tata, suspină băiatul. Tata…

Monstrul îl înghionti pe Cal cu halebarda. Băiatul sări într-o parte, dar nu făcu niciun pas înainte. Suspina întruna și privea în sus. Monstrul își înălță arma să-l spintece pe băiat în două. Halebarda se lovi de ceva solid. Toporul lui Hathor oprise arma monstrului, dur ca o stâncă. Cele două arme deveniră pricina unui conflict. Monstrul își încordă mușchii și apăsă în jos. Hathor scrâșnea din dinți și trăgea în sus. În tot acest timp, tăișul halebardei era deasupra capului lui Cal, dar băiatul era nepăsător. Suspina și numai Bith îl putea auzi.

— Deci a murit cu adevărat. Chiar a murit, a murit. Este mort…

Bith încerca să facă tot ce putea, aşa, cu mâinile legate. Îl împinse pe băiat cu umărul.

— Cal, Cal! Vino-ţi în fire, Cal! Te rog!

Îl mai îmbrânci o dată pe băiat care aproape că era să cadă pe jos.

— Cal, trebuie să plecăm!

Băiatul scutură din cap şi se uită la ea ca la un străin. Apoi privi din nou către cerul întunecat. Hathor făcu o ultimă sforţare, „Hia!" şi aruncă în lături halebarda monstrului. Se uită către adversarul ce căzuse jos, ridică de capătul funiei şi târî prizonierii spre cortul conducătorului Armatei întunecate.

Aerul nopţii era răcoros, dar înăuntru era cumplit de cald. O lumină galbenă peste tot, de la sutele de lumânări, torţe, ori de la sclipirile aurului. Peste tot pe podea erau aruncate carpete şi grămezi de piei. Lumina reflectată pe acoperişul de canava inunda încăperea. După bezna de afară şi fiinţele întunecate pe care le văzuseră, interiorul cortului părea sclipitor ca în basme.

Nu şi locuitorii lui. Acoperişul curbat, el însuşi fierbinte şi rău mirositor, închidea sub el duhori cumplite de transpiraţie şi mâncăruri stricate ce păreau mai rele decât cele de afară. Iarba de pe jos era îngălbenită din lipsa luminii soarelui. Negri ca nişte păianjeni erau numeroasele gărzi sau cei ce-şi

pierdeau vremea pe acolo, şuşotind, mârâind, ţipând unul la altul. Cei mai mătăhăloşi monştri stăteau de pază. Mai erau câţiva trolli, oameni cu înfăţişare grosolană şi nişte fiinţe cu pielea măslinie, fără păr şi cu ochi ca de peşte, pe care niciunul dintre ei nu-i putea recunoaşte. Primii oameni pe care-i observă Bith erau concubinele care se tolăniseră lângă tron. Erau femei vulgare, acoperite doar de machiaje ţipătoare, tatuaje şi văluri de grăsime proprie. Nu, o singură persoană strălucea în acest loc.

Omul de pe tron.

Era cel mai mare bărbat pe care cei trei îl văzuseră vreodată. Cal, care mai ştia soldaţi voinici, îi socoti înălţimea cam la doi metri. În orice caz, şezând, era mai înalt decât Cal stând în picioare. Pielea era bronzată de soare, avea o înfăţişare sănătoasă ce contrasta puternic cu creaturile degenerate care-l slugăreau. Trupul foarte musculos, pielea mai tare decât a unui şarpe. Ceva totuşi se întâmplase cu acest corp sau se întâmpla. Era ca şi cum ar fi fost împins către limitele sale. Pieptul era foarte lat, mai mare ca un butoi, iar ei îi putură auzi respiraţia anormală de la distanţa la care se aflau. Trăsăturile lui fuseseră probabil frumoase, odată, dar acum erau, cum să spunem, supradezvoltate? Bărbia, urechile, nasul, sprâncenele, toate erau mărite. Chiar şi dinţii erau mari, ca ai unui cal. Părul era des şi blond, totuşi părea fără viaţă, ca nişte frunze arse de soare. Cal gândi că niciodată în viaţa lui nu văzuse un bărbat

atât de zdravăn aflat totuşi atât de aproape de pragul morţii.

Omul, conducătorul Armatei Întunecate, îi cerceta cu ochii larg deschişi, ochi albi cu pupile galbene. Ridică o mână mare ca o labă de leu şi le făcu semn să înainteze.

Hathor trase uşor de frânghie. Înaintară toţi trei împreună prin spaţiul acela fierbinte şi clocotitor.

Mulţimea făcu linişte când Hathor, Bith şi Cal se opriră în mijlocul cortului. Simţeau că picioarele îi lasă. Liniştea deveni apăsătoare. Singurul zgomot era respiraţia ca de cal a uriaşului din faţa lor. Când cei trei rămaseră nemişcaţi, conducătorul se ridică de pe scaun – un tron de aur, cu şi mai mult aur şi bijuterii împrăştiate în jurul lui. Înaintă către ei fără să scoată niciun cuvânt. Acum cei trei văzură că purta un şorţ în jurul taliei, dintr-un fel de blană pestriţă ce încă mai avea o coadă cu un moţ, ca un sfinx. Altfel nu mai avea nimic pe el, în afară de bijuterii. Pe piept atârnau lanţuri şi medalioane, braţele erau încărcate de brăţări de cupru, de aur şi de argint. Pe capul stufos avea o coroană subţire de aur care atingea tavanul cortului. Se înălţase asupra celor trei. Cal, care era şi el înalt, îşi dădu capul pe spate pentru a-l putea privi. Pieptul i se umflase şi cei trei îi simţiră răsuflarea care era, curios, dulce. Transpiraţia curgea şiroaie pe trupul uriaşului. Gura era deschisă şi gâfâia ca un cal ce alergase zeci de kilometri. Îşi linse buzele privind în jos, la cei trei

străini. Cal simţi că i se taie picioarele. Bith ar fi vrut să ţipe. Hathor îşi dorea să se afle iar într-o peşteră, undeva, adânc sub pământ. Bărbatul întinse mâna şi-i îndepărtă pe băiat şi pe troll. Vorbi numai către Bith.

— Ce te aduce aici?

CAPITOLUL 7

Niciunul dintre ei, dar mai ales Bith, nu ştiu ce să răspundă uriaşului auriu şi întrebării sale ciudate, aşa că nu spuseră nimic.

Tăcerea din cortul inundat de galben se prelungea. Servitorii îşi urmăreau stăpânul şi aşteptau. Cal, Bith şi Hathor priveau fix către uriaş, zăpăciţi şi neajutoraţi, ca nişte muşte prinse în pânza unui păianjen.

Conducătorul Armatei Întunecate vorbi:

— Niciun răspuns, femeie? Nu-ţi stă în fire! Întotdeauna ai avut o limbă ascuţită. Sau împrejurimile sunt de vină?

Ochii uriaşului încă priveau în gol. Cal se uita la Bith, Bith se uita la Hathor, Hathor se uita la Cal. Toţi trei înghiţiră în sec. Dintr-o dată le era foarte sete. Probabil din cauza răsuflării uriaşului. Conducătorul făcu un semn cu mâna. Îi îndepărtă cu blândeţe pe cei doi şi se îndreptă către Bith.

— Vorbeşte! Cum se face că te găseşti la capătul nepotrivit al frânghiei? Puterile tale s-au risipit? Dacă este adevărat, atunci suntem cu toţii într-o

mare încurcătură!

Bith își lăsă buzele dintre dinți și bâlbâi: „S-sire…”

— Sire! Uriașul scoase un strigăt răgușit ce o făcu să tresalte. „Sire! Îmi spune Sire!” Râse zgomotos, iar servitorii chicotiră și ei, deși în mod sigur nu înțelegeau nimic.

— Sire! Ce glumă, Moreea! Ce ghinion de neînțeles te aduce aici? Uriașul veni mai aproape și cercetă fața lui Bith. „Gog și Magog, ce vremuri ciudate trăim!”

Cal și Hathor stăteau cu gura căscată. Cum îi spusese lui Bith? Moreea? Dar era numele mamei ei.

Numele sunase în urechile lui Bith ca un clopoțel. Își ridică nasul în vânt, își îndreptă spatele și scuturăr trufaș capul.

— Deci, spuse apăsat, ne-ai recunoscut!

Uriașul râse din nou, cu un hohot din toată inima de-i trosni coșul pieptului.

— Niciun om care te-a văzut nu te va uita vreodată.

— Taci!

Omul tăcu.

Bith își mișcă umerii, o mlădiere ce dădu corpului ei zvelt o strălucire fermecătoare. Spuse ceva într-o limbă necunoscută. Deodată, mâinile se eliberară, iar Bith le ridică deasupra capului. Frânghiile căzură lângă ea, pe iarba uscată. Mulțimea murmură.

— Nu mai am nevoie de aceste frânghii false. Gluma s-a terminat, proclamă Bith.

— Da, spuse uriașul, deși acum el era cel mai nedumerit din toți.

Cal își dorea să fie undeva, pe câmpul de luptă, în război, oriunde ar fi putut înțelege cât de cât ce se întâmplă. Bith flutură degetele, iar uriașul făcu câțiva pași înapoi.

— Adu-ne de mâncare, comandă ea. Și vin.

Conducătorul se răsti către servitorii care se împrăștiară care-ncotro. Se întoarse către tronul său și-i făcu semn lui Bith, cu multă considerație, să-l urmeze. Bith acceptă cu răceală. Conducătorul acestei imense armate o considera egalul său. Strigă să i se aducă un scaun și i se aduse un scaun din lemn masiv, cu încrustații. Bith arătă cu capul către desfrânatele vopsite care fură imediat concediate. Hathor și Cal încercau să rămână neobservați.

Bith fu servită cu vin și fructe proaspete. Mâncă foarte cuviincios și stătu de vorbă cu conducătorul al cărui nume Cal și Hathor încă nu-l aflaseră. Discuția pendula între cei doi ca un foc între dragoni. Vorbiră în multe limbi străine pe care numai ei le puteau înțelege.

Conversația suna cam așa:

El: Te întreb încă o dată, ce te aduce aici în împrejurările astea?

Ea: Împrejurările se schimbă.

— Zidul de Ceață?

— Se mișcă, nu-i așa?

— Îl facem să meargă ca un lup pe urma oilor.

— Sau el vă conduce pe voi.

— Curând vom stăpâni toată omenirea.

— Care va fi atunci poziţia ta?

— Înaltul Conducător, Suprem printre oameni, al doilea numai după Lordul Întunecat. Aproape un zeu! Dar tu?

— Eu?

— Da, tu. Vei sta aici?

— În scaunul acesta?

— Nu mă plictisi. Aici, lângă mine.

— Există aici o cameră numai pentru o spadă.

— Noaptea, un bărbat are nevoie de o femeie.

— Moreea este mai mult decât o femeie.

— Regină, atunci?

— Împărătească?

— Cum dorești.

Auzindu-i cum vorbeau, Cal îi şopti lui Hathor:

— Despre ce naiba vorbesc?

Hathor mormăi ceva fără a-şi dezlipi buzele. „Nu ştiu."

— O tot ţine cu Moreea. Asta este mama ei. Şi mai spune ceva despre o alianţă, spuse Cal.

— Mai mult decât atât, răspunse Hathor.

— Nu începe şi tu acum. O să înnebunim cu toţii, spuse Cal. Se gândi o clipă.

— Mai bine i-am afla numele. E clar că Bith nu-l ştie. Hathor mormăi din nou. Făcu un pas tăind calea unui monstru care tocmai trecea.

— Cum îl cheamă? Repede! Monstrul se întoarse şi-i răspunse:

— Schlein. El este Schlein, conducătorul tuturor

armatelor, Hathor îi dădu drumul să plece. Îl întrebă pe Cal:

— Cum să facem să-i spunem lui Bith?

— N-am nicio idee. Ce fac acum, se ceartă?

Conversaţia devenise acum şi mai de neînţeles, vorbeau când în limba elfilor, când în limba Ţărilor de Sus, când cu nişte cuvinte ciudate, nepământeşti. Vocea lui Schlein devenise tăioasă. Uriaşul îşi pipăia centura. Cal nu-şi putea da seama dacă voia s-o aranjeze sau să-şi scoată cuţitul. Bith avea acum o voce stridentă, ca a unei dori.

— Nu voi fi supusă nici unui om, zeu sau demon, în niciunul din cele şapte ceruri! Vreau să-mi îngădui a avea o suită *acum,* acces la un laborator *acum,* iar după ce-mi voi fi folosit inteligenţa şi energia, atunci şi numai atunci, vom vorbi despre căsătorie sau orice altceva!

Tonul lui Schlein şovăia undeva între împăciuitor şi poruncitor.

— Ai înţeles greşit intenţiile mele, doamnă. Am mare nevoie să-ţi cunosc mai bine meşteşugurile tale pentru ca împreună…

Hathor şi Cal înaintau prin mulţime, Cal târşâindu-şi picioarele mai greu pentru că încă mai avea mâinile legate. Ajunseră în spatele lui Bith nebăgaţi în seamă, deşi slugile şi gărzile erau foarte aproape. Hathor îi făcu semn din cap lui Cal. Băiatul îşi făcu curaj, aşteptă o pauză apoi spuse cât de încet putu în urechea lui Bith:

— Doamnă, binevoiţi ca dumneavoastră şi Prea Înaltul Schlein…

Schlein, care tocmai îşi plănuise următorul atac asupra lui Bith, întoarse capul către el.

— Cum îndrăzneşti? Mă întrerupi? Gărzi! Luaţi-i pe aceştia doi şi ucideţi-i! Scoateţi-le sângele şi puneţi-i la foc!

Hathor şi Cal făcură ochii mari. Bith sări de pe scaun şi flutură mâinile.

— Îmi ucizi însoţitorii? Cum îndrăzneşti? Nimeni în afară de mine nu este stăpân pe vieţile lor!

Schlein sări şi el, trântind în lături tronul greu de aur. Duse mâna la centură şi scoase o sabie mare, încrustată cu pietre preţioase ce străluciră în lumina torţelor.

— Îndrăznesc! Uiţi poziţia în care te afli! Nicio vrăjitoare nu-mi poate rezista, maestru sau nu al ştiinţelor magice! Gărzi! Am spus, ucideţi-i şi puneţi-i la prăjit! Ne vor onora masa, iar Moreea însăşi le va mânca inimile!

Bith îşi roti mâinile şi rosti o scurtă frază, ca un blestem. Zdrobi ceva în mâna stângă, iar mâna dreaptă o puse pe mânerul sabiei. Îi zâmbi dulce lui Schlein iar uriaşul se opri, nesigur. Apoi o coloană de foc izbucni de pe lama sabiei şi aprinse cortul.

Uscate de căldura soarelui, fâşiile de pânză de cort fură cuprinse de flăcări cât ai zice peşte. Schlein răcni şi aruncă spada. Cei trei aventurieri simţiră miros de carne pârlită. Bith se feri din calea uriaşului şi se lovi

de Cal. Cortul fu inundat de fum şi de ţipetele zecilor de fiinţe întunecate. Schlein blestema şi dădea ordine pe care nimeni nu le îndeplinea. Cal întrebă pe Bith care stătea alături de el:

— Ce facem?

— Ce să facem? Fugim!

Toţi ceilalţi făceau acelaşi lucru. Un torent de cărnuri fetide se împingeau şi se înghesuiau, ţipau. Încercând să iasă pe uşa cortului, să ajungă la un loc sigur. Era imposibil să vezi ceva în fumul acela înţepător. Duhoarea din încăpere, căldura şi fumul nu mai lăsau nimic de respirat, iar plămânii celor trei ţipau după aer. Hathor îşi ţinea mâinile grele pe cei doi prieteni, ajutându-i să înainteze. Întunericul apăru acolo unde cineva făcuse o gaură în cort. Hathor rupse mai tare pânza cu toporul şi strigă celorlalţi să-l urmeze. Ieşiră afară unde acum aerul li se păru curat şi proaspăt. Traseră adânc aer în piept. Bith strigă: „Haideţi! Pe aici!”. Fata îşi ridică pelerina şi o luă la fugă spre zid. Hathor se luă după ea, semănând cu un câine, pe picioarele sale îndoite. Cal se chinuia să-şi ţină echilibrul în timp ce fugea.

— Hei, staţi puţin! Încă sunt legat!

Bith se întoarse, spuse câteva cuvinte şi legăturile lui Cal căzură de parcă ar fi fost tăiate cu cuţitul. Simţi în braţe pişcături ca nişte ace de fier. Îşi scutură mâinile să şi le dezmorţească şi o luă pe urmele celor doi care alergau, Bith ca un ogar, Hathor ca un dulău. Trollul îi dădu înapoi sabia şi scutul.

Confuzia domnea în cortul conducătorilor armatei. Gărzi, slujitori, femei, soldaţi alergau care-ncotro. Cereau găleţi cu apă, sânge, se auzeau îndemnuri la luptă. Bărbaţii roteau în aer săbiile şi strigau fără să mai ştie de ce. Monştrii ţipau şi se izbeau unul de altul încercând să fugă. Câinii lătrau.

Bith îşi trase gluga pe cap şi se aplecă la pământ. Reuşi să treacă neobservată prin mulţime. Hathor înghiontea şi ameninţa cu toporul, dar nu lovea pe nimeni de teamă să nu între în vreo încăierare. Cal arboră o mutră fioroasă şi porni fără să privească în stânga sau în dreapta. Încet şi sigur, reuşiră să-şi croiască drum până la linia frontului. Ajunseră. Cal privi în sus. Două sute de paşi mai departe, pe o pantă abruptă, era primul zid. Era păzit de şi mai multe coifuri acum, de şi mai multe torţe. Spuse gâfâind:

— Trebuie să ajungem acolo?

Bith se ghemuise la pământ, încercând să se facă nevăzută.

— Ce altceva putem face?

Cal privi în jur.

— Încă nu ne urmăreşte nimeni, dar apărătorii de pe zid ne vor ţintui probabil înainte de a ajunge la jumătatea drumului. Suntem prinşi între doi duşmani.

— Dar noi suntem prietenii celor din cetate.

— Da, dar oamenii de acolo nu ştiu asta! mai întâi vor trage apoi se vor întreba, spuse băiatul oftând.

— Ei bine, nici aici nu putem sta.

Hathor dădu din cap a încuviinţare.

Cal îşi muşcă buzele.

— Ai dreptate, dar… Bine, hai să încercăm. Hathor şi cu mine mergem unul lângă altul. Tu, înaintea noastră.

— De ce eu?

— La naiba, nu mă contrazice. Dă-ţi jos gluga să se vadă că eşti o femeie, o fată. Atunci nu vor trage, sper.

Bith observă atunci pentru prima dată câte trupuri descompuse erau pe pantă şi câte dintre ele erau străpunse de săgeţi. Avu o ezitare înainte de a spune:

— Bine, hai să încercăm. Nu vreau să mă întorc la Schlein.

— Nici eu, răspunseră Hathor şi Cal într-un glas.

Bith îşi scoase gluga. Faţa îi era îmbujorată şi încântătoare în lumina pâlpâitoare a focului.

— Am pornit!

Împreună, cei trei urcară dealul.

Erau la jumătatea drumului când auziră un zgomot în spatele lor. Venea dinspre armată. Cei trei îşi imaginară că aud vocea tunătoare a lui Schlein, mai puternică decât oricare alta. Cal strigă:

— Mergeţi înainte! Nu priviţi în jur! Asta vă costă timp!

Încercară să urce şi mai repede panta stâncoasă. O săgeată neagră lovi stânca aproape de ei. Venea din spate.

— Nu vă opriţi, strigă Cal. Monştrii sunt trăgători ai naibii de buni!

Nu termină de spus asta şi ceva îi lovi casca de piele. O lăsă să cadă jos, la vale. Ghetele galbene ale lui Bith alunecară pe pietre şi fata căzu lovindu-şi faţa. Sângele ţâşni din rana de la bărbie. Cal şi Hathor se îndreptară către ea să o ajute, dar Bith le spuse:

— Nu-i nimic! Urcaţi! Aproape am ajuns!

Într-adevăr, erau foarte aproape. Încă zece metri şi ajungeau la baza zidului. Bineînţeles, cum îl vor trece era o altă problemă, dar chiar şi aşa Cal strigă: „O să reuşim".

Deodată vocea sa amuţi. Cineva îi înşfăcase piciorul şi-l trăgea în jos. Cal se întoarse şi-şi încleştă mâna pe sabie. În întunericul nopţii văzu nişte umbre negre. O mulţime de monştri erau pe urmele lor – aproape îi ajunseseră. Monstrul care-l atacase pe Cal îi prinsese gheata cu o mână, iar în cealaltă avea un cuţit cu lama zimţată. Cu un urlet de animal, ridică braţul să lovească. Cal îl izbi cu piciorul rămas liber. Monstrul se prăbuşi, mai lovi încă unul din spatele lui şi amândoi alunecară la vale. Cal se ridică, îşi scoase sabia sa fără vârstă şi se pregăti de luptă.

Îşi luă avânt să lovească următorul monstru care înainta spre el, dar alunecă pe terenul înşelător şi căzu. Bith scoase un ţipăt în spatele lui. Fusese cât pe ce să o lovească cu sabia. Hathor răcnea şi arunca pietre, nimerind un monstru chiar în piept. Creaturile se opriseră din drum. Trei oameni înarmaţi îi înfruntau având avantajul unei poziţii

mai bune. Nu mai avea niciun rost să-şi continue atacul aşa că se puseră pe ţipat şi urlat, aruncând şi ei cu pietre. Cal încercă să-şi recapete echilibrul şi să se ridice în picioare, dar nu îndrăzni să se mişte, ar fi putut să cadă iar şi s-ar fi trezit drept în mijlocul lor. Bith ţipa şi ea, dar numai atât, câtă vreme nu-i putea atinge ca să-i descânte. Singurul descântec ce-i veni în minte era unul pentru lumină, dar nu ar fi fost deloc o idee bună. Săgeţi cu capete de oţel se izbeau aruncând scântei peste tot în jurul lor. Bine ţintite sau nu, erau destule săgeţi pentru ca măcar una din ele să-i atingă. Ceva, poate un topor, se izbi de scutul lui Cal. Lovitura îl dezechilibră.

Hathor huiduia şi arunca cu pietre când o umbră uriaşă se ridică deasupra lui. Un monstru cu un topor de luptă se pregătea să-l spintece pe Cal în două. Băiatul se crispă. Vedea moartea cu ochii. Se auzi un zup! Şi un zgomot de oase sfărâmate. Umbra se prăbuşi pe spate, zdrobindu-se de stânci. O altă săgeată zbură, apoi o alta, toate nimerindu-şi ţinta. Săgeţile veneau acum din cealaltă parte, dinspre zid.

Monştrii urlară de furie şi dezamăgire, apoi îşi luară tălpăşiţa, urmăriţi de un şuvoi de săgeţi. Hathor, Cal şi Bith, cu inima în dinţi, priviră peste umăr şi văzură o scară.

— Haideţi, le strigă un om mustăcios de pe zid, fluturând către ei o mănuşă. Să nu se răzgândească! Urcaţi!

Cei trei urcară scara. Monştrii zbierau din toţi

rărunchii, dar fără convingere. Probabil, gândi Cal, aveau de gând ca peste câteva zile să atace castelul. Se vor răzbuna atunci.

Odată ajunşi de cealaltă parte a zidului, lucrurile nu mai păreau chiar atât de rele.

Apărătorii castelului erau oameni obişnuiţi, bărbaţi şi femei cu păr blond şi ochi albastru-deschis. Erau cam o sută cincizeci, toţi luptători.

Conducătorul cel mustăcios se recomandă ca fiind Barin, administratorul regatului.

— Fiţi bineveniţi la Cairngorm, prieteni! mai bine zis, ceea ce a mai rămas din el! Nu ştim ce vânt vă aduce pe aici. Am crezut că sunteţi un detaşament de sinucigaşi care şi-au pierdut minţile sau aşa ceva. Am văzut multe lucruri ciudate peste zidul acesta. Cum aţi reuşit să treceţi prin mijlocul armatei?

— Ai dreptate! Suntem nişte sinucigaşi, spuse Cal cu un umor negru soldăţesc. Nici noi nu ştim sigur cum de-am reuşit.

— Hathor a făcut-o, replică Bith. Cei trei stăteau pe marginea zidului şi priveau către valea întunecată ce se întindea în faţa lor. Cât vezi cu ochii, duşmani mulţi, ca lăcustele. S-a prefăcut că ne duce prizonieri. Aşa am trecut.

Barin făcu semn unui tânăr să aducă o torţă. O aduse mai aproape şi îi studie pe fiecare în parte. Îl privi cu mai multă atenţie pe Hathor.

— Tu eşti un troll, nu-i aşa, fiule?

Hathor zâmbi, iar omul făcu câţiva paşi înapoi la

vederea colţilor.

— Da, domnule! Un troll bun.

— Niciodată nu a fost o inimă mai curajoasă şi mai cinstită, adăugă Bith.

— Ne-a salvat pielea, confirmă Cal. Vocea lui era veselă. Dar era să intrăm într-o mare încurcătură. Mercur şi Mob! Bună treabă, Hathor! Dar să nu-mi ceri să o mai fac încă o dată!

Hathor zâmbea cu colţii strălucitori. Faţa lui era urâtă în lumina torţei, fără pălăria mototolită care să i-o ascundă.

— Nu, Cal a avut dreptate. N-a fost o idee bună.

— Acum suntem aici, răsuflă Bith. Aruncă o privire înapoi către armata de monştri şi deodată simţi nevoia să se aşeze. Cal şi Hathor o sprijiniră.

Barin pocni din degete cu un zgomot surd din cauză mănuşilor.

— Iertaţi-mi neatenţia! Trebuie să fiţi obosiţi. Farin, vrei să aduci nişte vin? Este nemaipomenit! Singurul lucru bun la capătul unui asediu. Vom tăia toate animalele şi vom goli pivniţele. Vom mânca şi vom bea tot. Îşi linse buzele.

Celor trei aventurieri osteniţi li s-au dat pocale cu vin, pâine neagră şi brânză.

— Am deschis toate butoaiele şi am gustat vinul până când ne-am ameţit. Este foarte bun în nopţile astea reci. Am adăpat şi caprele cu vin. Frăgezeşte carnea şi nu trebuie să mai mergi după apă la fântână. Nu vom lăsa nimic monştrilor.

Cal înşfăcase o bucată mare de carne şi mânca, flămând ca un lup. Luă o înghiţitură de vin şi spuse:

— Este foarte bun. Bith, despre ce vorbeai cu untul ăla de Schlein? Chiar credea că eşti mama ta? Cum se poate aşa ceva?

Bith răspunse printre înghiţituri:

— Chiar aşa credea. Multă lume mă confundă cu mama.

— Cum aşa? Nu pare mai… bătrână?

Bith clătină din cap, iar părul întunecat îi străluci.

— Nu. Îşi menţine tinereţea cu vrăji. Aşa este ea.

— De aceea nu te grăbeşti să ajungi acasă? întrebă Cal.

Bith nu răspunse.

Barin îşi drese glasul:

— Aş vrea să ştiu de ce aţi vrut atât de mult să ajungeţi la castelul nostru? Locul acesta este sortit pieirii, ştiţi asta.

Bith pufni şi-şi ridică bărbia zgâriată. Cal gândi că părea dornică să glumească.

— Suntem aici ca să vorbim conducătorului vostru, Vrăjitorul. Avem, hm, un mesaj important pentru el.

Barin dădu din cap. Vârfurile mustăţilor sale stufoase fluturară în aer.

— Din păcate nu se află aici.

— Nu este în castel?

— Nu. Cei din jurul lor clătinară şi ei din cap. Apărătorii castelului aveau toţi aceleaşi gesturi. Semănau între ei ca şi cum ar fi fost o mare familie.

— Nu, doamnă. A plecat de aici într-o noapte şi nu s-a mai întors. Nu am mai primit niciun semn de la el.

— Ne-a părăsit, spuse o femeie.

Barin clătină iar din cap.

— Nu ştim asta, fiica mea. Poate că are vreun necaz. Poate încearcă nişte vrăji pentru a ne salva. Nu trebuie să vorbim de rău despre stăpânul nostru.

— Nici despre morţi.

Barin clătină doar din cap.

Cal privi către zid, castel şi munţii întunecaţi din jur. Luna era sus pe cer şi arunca raze argintii pe vârfurile înalte.

— De ce vă continuaţi lupta, atunci? De ce nu plecaţi în altă parte?

Barin se încruntă.

— Într-adevăr, nu mai avem niciun motiv. Doar că acesta este căminul nostru. Trăim aici de atâtea generaţii încât nimeni nu mai ştie de când am venit, de unde am venit. Vom încerca să rezistăm cât mai mult posibil. Nenorociţii aceia încă nu au făcut mişcări importante către noi. Mai mult gălăgie şi avansuri batjocoritoare. Inca se mai strâng aici, în vale, revărsându-se de după norii aceia blestemaţi, ca nişte viespi zumzăitoare. Mai putem aştepta puţin. Poate Criegsten se va întoarce cu un plan de salvare. Întotdeauna există o speranţă. În orice caz, chiar dacă nu se va întoarce, dna va sosi clipa, vom pleca dincolo de munţi. Cunoaştem dealurile şi peşterile şi

nicio armată de monștri nu ne va opri din drum.

— Aș dori să fie așa cum spui, murmură Cal.

Mai ceru de mâncare și i se mai aduse. Luptătorii îi priveau fără nicio urmă de curiozitate, ca niște vite. Doar Barin arăta a avea o urmă de inteligență pe fața lui brăzdată de urme.

— Ce știți… începu Bith. Se opri și privi într-o parte către însoțitorii ei care o îndemnară să continue. Ce știți despre o sabie, o sabie cu puteri fantastice? Se mai află aici sau stăpânul vostru – care este numele lui? — a luat-o cu el?

— Criegsten de Cairngorm. Lordul Criegsten, câteodată. Stăpân peste Multhothy își spunea el, deși niciodată nu ne-a spus unde se află Multhothy. L-am întrebat deseori, iarna, în fața focului, când se băga în pat, despre asta, unde se află Multhothy, dar niciodată nu ne-a spus. Era un secret, așa spunea. Îi plăceau secretele. Îi plăceau chiar foarte mult, aș putea spune.

— Sabia? îl readuse Bith la subiectul discuției.

— Oh, într-adevăr, m-ai întrebat despre sabie. Iertați-mă. Sunt un bătrân limbut înconjurat de tineri care au mai auzit povestea asta de mii de ori. Așa se întâmplă Când ajungi să fii unchiul a cinci generații. Este plăcut să vezi figuri noi, ascultați ce vă spun. Sunteți singurii oameni cu părul închis la culoare. Între zidurile acestea nu am mai văzut așa ceva de trei generații.

— Sabia?

— Oh, da. Da, este aici. Sus – se întoarse, ridică braţul şi arătă în sus – este acolo. În camera lui. Stă atârnată în aer, chiar aşa. Nu trebuie s-o atingem.

— Stă în aer? întrebă Cal.

— Un descântec destul de simplu, îi spuse Bith. Apoi îl întrebă pe Barin:

— Putem s-o vedem? Vă promitem că n-o vom atinge.

— Ei bine, răspunse Barin, frecându-şi bărbia cu mănuşa de piele. Nu ştiu. Aşa cred, după cum v-am văzut făcând un drum atât de lung, trecând prin adunătura aceea. Aşa cred. Imediat ce terminaţi de mâncat, vă voi arăta-o. Sau nu, mai bine v-o arată Erin. Sunt patru sute şaptesprezece trepte până acolo.

Bith puse cupa de lemn pe zidul de piatră.

— Am terminat. Nu-i aşa, Cal, Hathor?

Cai cel gata pentru orice eventualitate şi Hathor cel veşnic flămând şterpeliră mâncare cât putură de multă şi o îngrămădiră sub cămăşi. Îşi şterseră fărâmiturile de pâine de pe bărbie şi-şi luară armele.

— Bine. Aşa cum spui tu, Bith. Să mergem.

Barin scoase din buzunar un inel cu trei chei, toate de alamă. I-o arătă pe cea mai mare lui Erin şi i-o dădu.

— Însoţeşte-i până în bârlogul lui Criegsten să vadă sabia, dar să nu-i laşi s-o atingă. Ai înţeles? Nimeni nu are voie. Astea au fost cuvintele lui Criegsten. Ultimele lui cuvinte către noi, poate.

Cei trei promiseră că nu vor atinge sabia şi nici altceva. Plecară către ultimul popas al acelei lungi călătorii.

Drumul care ducea către cel de-al doilea zid şerpuia pe un deal abrupt. Cal spuse că locuitorii acelui sat se născuseră probabil cu un picior mai scurt decât celălalt. Se opri să se uite încă o dată spre vale. Monştrii roiau şi clocoteau, dar nu se vedea niciun semn care să anunţe un atac iminent. Călăuza lor, Erin, începu să le povestească. Acolo erau cele mai bune terenuri din vale. Pe vremuri curgea un râu. Pământul era bun, roditor. Acum nu mai creştea nimic. Trecură printr-o poartă şi ajunseră în mijlocul unui sătuleţ. Ca şi locuitorii lor, casele erau mici şi păreau toate la fel. Chiar şi câinii veniţi să-i latre semănau între ei. Cal zâmbi şi se aplecă să mângâie unul. Mai văzuse asemenea sate, crescuse într-unul ca acesta.

Interesul arătat de Cal sau sarcina de a fi ghid o făcură pe Erin să vorbească. Le povesti despre Cairngorm, pe un ton monoton. Cei trei înţeleseră mai mult din felul în care vorbea decât din cuvintele spuse. Ca în mai toate aşezările de frontieră, oamenii nu erau prea străluciţi. Supravieţuiau trudind din greu printre atacurile animalelor sau ale duşmanilor. Pământul îşi oferea roadele cu multă zgârcenie, iar pentru a rezista, oamenii deveniseră ca pământul. Mergeau la câmp cu o sapă şi o lance. Copiii învăţau să bată untul şi să vâneze căprioare, să toarcă lâna şi

să taie lemne, să secere grâul şi să omoare bandiţi. Fiecare ştia ce are de făcut. Pământul i-a făcut să fie duri, dar în acelaşi, timp şi bucuroşi, mândri de iscusinţa lor de a rezista şi chiar de a prospera într-un ţinut sălbatic. Păstrau cu străşnicie ceea ce au agonisit, dar odată acceptat în „familie", erai primit cu generozitate. Râdeau potolit la auzul aceloraşi glume învechite.

Despre vrăjitor, Erin le povesti că sosise „din afară" cam acum treizeci de ani. Era foarte înţelept, consideraseră ei, (Bith pufni. Oricine ar fi fost în stare să citească le-ar fi părut acestor oameni un geniu). Era foarte bătrân. (Asta era pe înţelesul lui Cal. Auzise despre cei ce foloseau vrăji, că trăiau ori foarte puţin ori foarte mult). Criegsten se ţinea deoparte, se mutase singur în castel, dar ajuta pe oricine avea nevoie de el. (Asta îi plăcu lui Hathor): Erin nu putea înţelege de ce i-a „părăsit în aceste clipe grele", dar vocea suna mai mult tristă decât mânioasă.

Oamenii erau aici dintotdeauna, spuse ea, dar nu pentru foarte multă vreme de acum încolo. Atacurile monştrilor (ea îi numea pe duşmani monştri, chiar şi pe giganţi) se înmulţiseră în ultima vreme. Mai multe familii care locuiau la marginea satului fuseseră măcelărite. Toţi trebuiseră să se mute dincolo de zid. Zidul de Ceaţă, altă dată doar o umbră la orizont, înaintase până la o aruncătură de băţ. A fost oprit datorită „sabiei magice" descântate de Criegsten,

care s-a opus ca o barieră. Dar de patruzeci de zile încoace, monștrii începuseră să se reverse din spatele Zidului de Ceață. Oamenii le-au ținut piept. Erau patru sute de locuitori cu totul, din care mai mult de două sute erau în stare să lupte. Dar nici patru sute nu ar putea rezista în fața celor patru mii de dușmani. Și în fiecare zi se adunau tot mai mulți. Sfârșitul ținutului Cairngorm nu era departe.

Aiuriseră la castel.

Văzut de aproape era mic, așa cum obișnuiau să fie castelele din nord și mult mai dărăpănat decât își imaginaseră. Era construit din aceeași piatră ca stâncile pe care era așezat. Încă mai părea solid, cu excepția turnului ce avea o poziție neobișnuită, stând aplecat deasupra prăpastiei, într-un fel care nu se putea datora nici unui cioplitor în piatră. Trei gardieni păzeau o poartă. Călăuza lor luă o torță și îi conduse înăuntru. Urcară sute de trepte, atât de vechi încât aveau o adâncitură în mijlocul fiecăreia. Interiorul castelului era foarte simplu, pereți tăiați în piatră, fără niciun decor în afara unor scuturi vechi de lemn și a drapelelor decolorate. Lumina torței pâlpâia făcând să strălucească solzii de mică, speriind șoarecii și păsările din cuiburi. Bith gândi că era un loc prea întunecat și trist pentru o femeie. Hathor se întreba de ce oare oamenii se complicau atât, construind o locuință deasupra pământului când peșterile existau deja și erau mult mai interesante. Cal mergea simțind un nod în gât pentru

că locul îi amintea de căminul lui.

Urcară, înghesuiți unul după altul, scări șerpuitoare și scări drepte, trecură prin balcoane și uși boltite, urcară și tot urcară. Într-un târziu ajunseră la o scăriță răsucită, unde umerii lui Hathor ștergeau pereții. Erin se opri în fața unei uși cu încuietoare de alamă bogat ornamentată. Bith luă torța și o ținu deasupra capului. Femeia-războinic bâjbâi neîndemânatică cu cheia, apoi apăsă clanța ce scoase un scârțâit nepământesc.

Camera în care intrară era cufundată în întuneric, dar căpătă o lumină supranaturală pe măsură ce înaintau cu torța. Erin aprinse lumânările din suporturile de pe pereți. Cei trei se găseau într-o încăpere destul de mare, mai spațioasă decât sufrageria hanurilor obișnuite. Mese vechi și scorojite erau aliniate de-a lungul a trei pereți, iar două stăteau în mijlocul camerei. Pe jos erau cutii de lemn, coșuri pline cu schelete prăfuite de animale, vase cu lichide unsuroase. Pahare și sticluțe, tăvi pătate, lumânări și cărți erau împrăștiate pe mese. Tot felul de vechituri erau înghesuite prin colțuri. Rafturile ce ajungeau până la acoperișul conic erau înțesate cu o mulțime de obiecte prăfuite; o bufniță împăiată, o plasă cu scoici de mare, o coadă de cal, un os lung și subțire. Resturi de ceară de la sute de lumânări erau aruncate peste tot. În cameră era un miros greu de pucioasă și lemn afumat, salpetru și piele fermentată, formaldehidă și mentă, praf.

Erin arătă spre celălalt capăt al încăperii. Într-o lumină stranie, ca de vis, aventurierii văzură o boltă largă terminată într-un balcon mic. Din balcon se vedea Zidul de Ceaţă şi nimic altceva. La capătul bolţii, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, o umbră subţire, întunecată, se deslușea pe fondul neliniștit al zidului.

O sabie stătea în aer.

Sabia magică.

CAPITOLUL 8

— N-o atinge, spuse Bith.

Cal păşise imediat către sabie. Acum se apleca spre a o privi mai bine.

— De ce nu?

— Este vrăjită. Dacă o atingi, vraja se risipeşte.

Erin le spuse războinică:

— Să nu vă atingeţi de nimic, lovind cu sulița în podeaua de piatră pentru a întări cele spuse.

Cal aprinse o lumânare şi studie sabia mai de aproape.

Era frumoasă, cel mai minunat lucru făcut de mâna cuiva, pe care-l văzuse vreodată, armă sau orice altceva.

Sabia avea un aspect obişnuit, dar linia era perfectă, ca a unui trup de fecioară. Măciulia avea o emblemă rotundă cu rune, gravată pe ambele părţi. Mânerul era înfăşurat în fire de aur. Lama era subţire şi în grosime şi în lăţime, nu mai groasă decât

o lamă de cuţit, nu mai lată de trei degete. Părea să fie lungă cât braţul lui Cal. Lungimea perfectă, gândi el. Nu avea niciun ornament pe mânerul strălucitor. Pe lamă erau încrustate rune. Litere ca acelea, Cal nu mai văzuse niciodată. Drepte aici, curbate dincolo, legate între ele sau separate. Marginea lamei era atât de fină încât băiatul aproape că n-o putea distinge. Bith veni lângă el şi privi mai de aproape semnele gravate pe sabie. Cal îi văzu pistruii de pe nas reflectaţi pe suprafaţa lamei. O întrebă:

— Poţi citi cuvintele astea?

— Nu sunt cuvinte, sunt rune.

— Care este diferenţa?

— Cuvintele sunt făcute din litere, care sunt semne abstracte ce reprezintă sunetele. Runele sunt desene. Nu atât le citeşti, cât le interpretezi. Poartă în ele mai multă putere decât cuvintele.

— De ce?

— Aşa. Hai să vedem… Uite, cea de pe măciulie ar putea fi cea mai puternică pentru că este cea mai aproape de inimă. Seamănă cu un munte. Vezi zăpada de pe vârf? Sau ar putea fi soarele. Un munte poate semnifica putere sau soliditate. Sau ar putea fi căminul unui zeu sau chiar zeul însuşi. O ţară sau un imperiu. Ori masculinitate.

Băiatul apropie şi mai mult lumânarea.

— Cum poate un desen să aibă atâtea înţelesuri?

Fata se aşează pe jos.

— Poate nu are chiar atât de multe. Un desen, un

simbol are diferite înţelesuri în diferite culturi. Uite, de exemplu, o bufniţă. Pentru unii oameni ar putea simboliza înţelepciunea. Pentru alţii, înseamnă apropierea morţii. Sau ar putea însemna, pur şi simplu, noaptea. Nu poţi şti ce înţelesuri poartă un desen până nu ştii şi povestea care-l însoţeşte, ce cred oamenii despre el. Eu nu ştiu dacă aceste rune aparţin unor gnomi sau unor oameni. Sau poate sunt altceva.

— Cred că am înţeles. Altceva? spuse Cal oftând.

Bith arătă spre o rună de pe mâner.

— Aceasta este o aripă.

— Înseamnă zbor?

— Sau viteză. Ori altă însuşire a păsărilor; rezistenţă, forţă, vedere atotcuprinzătoare. Pare că este un ochi alături, deci probabil înseamnă vedere cuprinzătoare… Acesta seamănă cu o căprioară, deci poate reprezenta repeziciune. Pe celelalte nu le recunosc. Muntele este semnificativ, totuşi. Poate că numele sabiei este Vârful Muntelui sau Muntele Luminii sau…

— Muntele Luminii? Oh! Acesta este numele ei?

— Ţi-am spus, nu ştiu.

Cal se apropie şi mai mult de sabie, dar Bith îl împinse înapoi, de teamă să nu cadă peste ea.

— L-am putea întreba pe Vili, spuse Cal.

— Tu îl întrebi pe Vili.

Cal invocă numele zeului oferindu-şi sabia învechită, dar cu ochii la cea magică. La un moment

dat crezură că au distins o licărire pe suprafaţa strălucitoare a sabiei magice, dar zeul nu apăru. Erin îi privea neliniştită.

— Dacă Vili este prin preajmă, probabil este prea slab ca să se manifeste. Toată puterea sabiei – şi a lui Vili însuşi – ţine în loc Zidul de Ceaţă. Vili este prins ca într-o capcană într-un lucru făcut din voinţa lui şi nu din vina unor oameni care se ocupă de magie fără a se pricepe, spuse Bith.

Un sforăit îi făcu să tresară. Hathor se întinsese pe podeaua de piatră. Fata se ridică în picioare şi porni să studieze restul camerei.

Cal se aşezase şi privea fix la sabie. Mâinile sale abia aşteptau să ia sabia şi să o încerce. O lamă puternică, cu bătaie lungă, ar spinteca aerul şi orice altceva fără niciun efort. Firele de aur din jurul mânerului şi măciulia îi dădeau greutate, robusteţe şi echilibru. Mânerul lustruit s-ar simţi ca o mătase în degete. Muntele Luminii! Oh, ce mult îşi dorea această sabie! Cu o astfel de armă în mână, un om poate reuşi orice – să ucidă un dragon, să conducă o armată, să cucerească lumea!

Băiatul se pierdu în visare. Tresări când cineva îi atinse umărul.

— Să mergem, Cal, spuse Bith căscând.

— Să mergem?

— Da, să mergem. Bith, care avea cearcăne negre sub ochi, arătă cu capul către uşă. Încă trei Cairngormeri se alăturaseră lui Erin. Vor să plecăm

de aici. Și, oricum, eu nu mă mai țin pe picioare.

— Prostii, răspunse Cal, dar și el se clătină. Bine, să ne odihnim puțin. Spune, oare de ce nu…

— De ce n-ai dormi aici, lângă sabie? Nici nu te gândi.

Cal se încruntă.

— Cum, poți citi gândurile?

— Pe ale tale, da. Îl trase de mânecă. Hai să mergem înainte de a fi târâți cu forța. Vreau să dorm într-un pat adevărat. Nici nu mai știu cum este.

Cal se supără, dar era prea obosit ca să se certe. Fusese o zi lungă și o noapte și mai lungă. Îl luară și pe Hathor. Împreună, fură escortați către dormitoare. Ultimele cuvinte șoptite de Cal înainte de a cădea într-un somn adânc au fost:

— Mă întreb când îl vom vedea din nou pe Endril.

Bith, azvârlită într-o mare furtunoasă. Valurile o aruncau de colo-colo, se aplecau deasupra ei și se năpusteau s-o îngroape. Spusese o mulțime de descântece, dar niciunul nu-i fusese de folos. Aruncată în apă, scufundată de sute de ori, apărea din nou la suprafață, lua o gură de aer și iar înapoi în adâncuri. Apa era când neagră, când albă. Peștii înotau deasupra ei. Deodată, un vierme uriaș se repezi asupră-i. Gura lui neagră se îndrepta direct către ea. Bith nu se putea mișca. Părea țintuită în mare. Gura viermelui o sfâșie în două.

Fiica Moreei se trezi brusc. Cineva îi zgâlțâia umărul. Încercă să se întoarcă și aproape căzu din

pat, încurcată în păturile albastre.

Era o dimineaţă strălucitoare de toamnă. Bruma acoperise fereastra tăiată în piatră şi scânteia în lumina soarelui. Erin, femeia-războinic cea înaltă, blondă şi posomorâtă, era cea care o trezise.

Bith reuşi să iasă dintre pături şi se ridică. Îşi duse mâna la frunte şi găsi broboane de transpiraţie.

— Am prins pe cineva la poarta castelului! spuse femeia.

— Hm, ce? Cineva? gâfâi Bith, cu respiraţia tăiată. Poţi fi ceva mai clară?

Sprâncenele femeii se încruntară.

— Am prins pe cineva la poarta castelului.

Bith făcea eforturi să înţeleagă.

— Da?

— Este un bărbat înalt, palid ca un mort, cu un arc mic. Spune…

— Arc? Îmbrăcat în verde? Este de-al nostru.

Femeia clipi nedumerită. Bith îşi acoperi pieptul cu cuvertura.

— Lasă-mă o clipă, te rog.

Rămasă singură, fata turnă apă dintr-un ulcior şi-şi spălă faţa. Coşmarele reveniseră. După ce se cufundase într-un pat adevărat cu pături curate, iată că se trezise pe podea, cu mintea bântuită de demoni. Se întrebă dacă aceste vise însemnau oare ceva. Îşi pieptănă părul şi privi pe fereastră. Jos, în vale, monştrii continuau să se reverse din spatele Zidului de Ceaţă. Erau mii. Coşmare când dormea şi când era

trează, gândi ea. Nu era drept. Se întrebă dacă mama ei fusese bântuită vreodată de vise urâte. Şi dacă îi păsa oare pe unde era fiica ei acum…

Bith se înfioră. Îşi aranjă hainele şi se duse la Erin.

În holul castelului, trei localnici stăteau cu săbiile scoase. În mijlocul lor era Endril care arăta cam slăbit. O salută pe Bith cu un aer nonşalant. Cal şi Hathor sosiseră şi ei. Când cei trei confirmară că elful era din grupul lor, gărzile se împrăştiară, dar nu plecară prea departe. Cei doi oameni, elful şi trollul fură invitaţi să se aşeze la o masă mare, încărcată cu bucate pentru un mic dejun după pofta inimii.

Sosi şi Barin, însoţit de o duzină de oameni ce păreau a fi din aceeaşi familie, şi masa începu. Carne de capră şi stafide, limbă rece şi pulpă, bere şi prăjituri. Mâncară într-o atmosferă cam încordată. Prezenţa unui elf tulburase pe ceilalţi oameni.

Bith rupse din pâine şi întrebă:

— Ei bine, meştere elf, cum ai reuşit să ajungi până aici?

— Am mers.

Bith pufni cu delicateţe.

— Cred că nu am pus bine întrebarea. Am vrea să aflăm cum de ai mers pur şi simplu, când noi nu am reuşit?

Endril o privea inocent cu ochii săi albastru deschis.

— Voi nu aţi fi putut urma aceeaşi cale.

— De ce nu?

— Niciun muritor nu ar fi putut, răspunse Endril.

Cal răsuflă adânc şi mai ceru nişte bere. Soldatul ar fi vrut să-l dojenească pentru că a plecat atât de brusc, lăsându-i singuri în clipe atât de grele. Dar nu scoase nicio vorbă. Oricum nu ar fi ajuns nicăieri. Şi în afară de asta, elful părea mai tăcut şi mai rezervat decât era de obicei. Ar putea o astfel de fiinţă să fie melancolică? Chiar şi pentru un elf, Endril era foarte palid, ca şi cum ar fi fost rănit. Cal interveni:

— Nu-i nimic, Bith. Ne bucurăm că s-a întors.

Bith clătină din cap. Apărătorii castelului făcură şi ei acelaşi lucru. Discuţia se mută acum asupra armatei de monştri. Părea că au aţipit la lumina soarelui, le spuse Barin. Probabil vor încerca să atace la noapte – aveau obiceiul să acţioneze la adăpostul întunericului. Barin continuă:

— Armata Lordului Întunecat a fost aţâţată de trecerea voastră la fel ca nişte căţelandri la vederea unui băţ.

Mai marii din Cairngorm încercau să hotărască dacă nu venise vremea să trimită bătrânii şi copii în munţi, la adăpost.

Îşi sfârşiseră masa şi stăteau de vorbă, când un soldat sosi în goană în hol.

— Veniţi, repede!

— Ce s-a întâmplat?

— Grăbiţi-vă!

Se înghesuiră toţi către uşă. Ceva se întâmpla dincolo de zidul exterior. Un fel de încăierare. Un

grup de monștri sau ceva asemănător – păreau niște păianjeni de la înălțimea de la care priveau – alergau către zid. Nu, urmăreau pe cineva, aruncând cu săgeți și suliți către o arătare înaltă ce gonea înaintea lor. Săgețile își atingeau ținta, dar. Ricoșau. În sfârșit, o figură cenușie – părea să aibă un coif ascuțit – ajunse la zid. Dispăru o clipă, dar reapăru sărind peste zid. Aterizâ în mijlocul unui grup de soldați.

— Este tovarășul nostru, uriașul, îi lămuri Endril.

— Backbreaker? Am crezut că am scăpat de ei. Unde o fi fost?

Cei patru văzură uriașul de piatră – ceea ce păruse a fi un coif era de fapt capul lui țuguiat – dând din mâinile lui lungi, discutând aprins cu micii oameni blonzi. Într-un sfârșit, aceștia se întoarseră și arătară spre castel. Uriașul porni către ei. Alerga cu pași mari, ca un iepure și ajunse imediat în fața lor.

Niciunul din ei nu îl salută. Cal gândi că și ceilalți erau incomodați de prezența lui Backbreaker, nu numai el. Era prea sinistru, străin. Poate prea puternic? Băiatul întrebă:

— Ce-ai pățit?

Uriașul numit Muntele Backbreaker își ridică mâinile lungi de animal de pradă.

— M-am întâlnit cu alți uriași. Au vrut să stea de vorbă cu mine. E multă vreme de când nu mi-am mai întâlnit rubedeniile.

Cal își scărpină bărbia.

— Nu am văzut pe nimeni ca tine, noaptea trecută.

Monstrul își ridică din nou mâinile. Băiatul întrebă:

— Și ce au avut să-ți spună?

— Multe. Nimic. Mi-au povestit despre ai mei. Tata a murit. Am lipsit multă vreme de acasă.

Niciunul nu crezu o vorbă. Cal își scărpină iar bărbia.

— Bine… Să mergem să vedem sabia.

Endril îl urmă.

— Da, să mergem. Vreau să văd și eu această operă.

Intrară în castel și urcară nenumăratele trepte către turn.

Cal se duse direct către sabie. În lumina dimineții strălucea ca o bijuterie.

— N-o atinge.

Observația lui Endril îl smulse din visare. Cal se gândi că elful revenise în mijlocul lor doar de vreo zece minute și iată că le dădea iar ordine.

— Nu pot nici măcar să răsuflu?

— Nu, i-o tăie Bith. Nici să pălăvrăgești. Este vrăjită, vezi să nu fii și tu.

Endril spuse: „Vino să vezi”. Păși în balcon și făcu un semn băiatului să-l urmeze. Arătă apoi în jos. Departe, în jos, atât de departe încât lui Cal i se muiară picioarele, era un canion. Băiatul se prinse de balustrada balconului, dar Endril privea nestingherit, ca o pasăre.

— Încă te mai îndoiești că obiectul căutărilor noastre este cel care ține în loc acest balcon? în mod

sigur, niciun obstacol natural sau meşteşugit nu l-ar putea opri să se prăbuşească în prăpastie. Atinge această sabie şi ar putea fi ultima ta faptă, înainte de a te zdrobi în fundul prăpastiei.

Cal aruncă o privire către Zidul de Ceaţă. Probabil era singurul lucru real din acel loc. Văzut de aproape, cel mai de aproape, zidul avea o însuşire hipnotică şi înnebunitoare.

Culorile nu se mişcau în cerc, ci în sus şi în jos, ca un curcubeu ce şi-a pierdut minţile. Îţi atrăgea privirea ca un imens foc, un foc ce-şi putea devora privitorul. Endril atinse umărul lui Cal. Băiatul îşi scutură capul. Îşi întoarse privirile şi intră în cameră. Endril îl urmă.

— Sabia aceasta ţine într-un fel Zidul pe loc. Vă amintiţi vederea lui dinspre vale? Vedeţi aici şi acolo? Zidul are o scobitură exact în acest loc.

— Trebuie să fie foarte puternică, atunci, spuse Cal.

— Puternică, da. Dar ca un foc, este prea fierbinte ca să-l poţi atinge cu mâna, interveni Bith.

Cal privi către cei doi, apoi la sabia din faţa lui. Era nefiresc felul în care stătea, câţiva centimetri deasupra podelei, fără a atinge nimic.

— Dar nu ştiţi nimic sigur despre ea. Dacă o iau, poate nu se va întâmpla nimic.

Endril dădu din cap în felul lui înnebunitor, apoi se cutremură ca şi cum ar fi avut un acces de durere. Şchiopătase destul de tare atunci când urcase scările.

Cal bănuia că fusese rănit de curând la piciorul drept. Elful dădu jos niște cărți de pe o bancă și se așeză cu băgare de seamă. Continuă:

— Adevărat. Dar s-ar putea ca să nu mai fi în stare să te miști. Ai putea fi țintuit în acel loc.

Cal privea către sabie cu o neajutorată frustrare.

— Trebuie să găsesc o cale de a avea această sabie în mână.

— Atunci hai să aruncăm o privire, să vedem ce putem găsi. Ca să risipești o vrajă, este nevoie de cel care a făcut-o. Trebuie să găsim pe vrăjitor sau măcar niște cuvinte lăsate de el.

— Nu vă veți atinge de nimic! Barin a spus asta! se răsti Erin la ei.

Endril se întoarse către ea, privind-o prietenos și vorbindu-i cu delicatețe:

— Vrei ca noi să-l găsim pe vrăjitorul vostru?

— Barin a spus…

Bith bolborosi ceva. Întinse o mână și atinse umărul femeii. Erin tremura și privea fix la fată, așa cum o pasăre privește către un șarpe.

— Erin. Vocea lui Bith era plină de dulceață. Noi… suntem… prieteni, nu-i așa?

— D-d-da.

— Bine. Asta este foarte bine. Prietenii sunt foarte buni. Acum, de ce nu… te duci… să-l întrebi pe Barin… dacă… noi… putem să vă ajutăm să găsiți… pe vrăjitorul vostru? Asta este ceea ce doriți, nu-i așa?

— D-da…

— Bine. Bine. Du-te și întreabă pe Barin.

Femeia-soldat se întoarse și o porni pe scări. Bith oftă. Endril dădea din cap. Cal se încruntă.

— Nu știam că ai și – cum să o numesc – putere de sugestie.

Vrăjitoarea își ridică nasul în sus.

— Am o mulțime de puteri.

— Ar fi bine să nu încerci niciuna pe mine.

Bith se prefăcu că ia o figură serioasă. Cal se încruntă și mai tare, iar fata izbucni în râs. Hathor zâmbea și el cu gura până la urechi.

Endril arătă cu mâna prin cameră.

— Bith, hai să vedem acum ce puteri ai. În camera aceasta a fost un om ce făcea vrăji, iar acum nu mai este niciunul. Ai putea să-ți dai seama cam când a plecat, și cum?

Bith își mușcă buza de jos în timp ce privea la dezordinea din jur. Fiecare masă, fiecare spațiu de dedesubt, fiecare colț, fiecare ungher, fiecare cotlon era înțesat de tot felul de vechituri. Într-un sfârșit, spuse:

— Nu pot garanta nimic. Ar putea fi vreun semn sau ceva scris despre locul unde s-a dus. Dar tot atât de bine ar fi putut cădea peste balcon, beat. Sau să se fi făcut nevăzut. Am să încerc, dar va lua timp.

— Avem timp. Puțin, oricum. Încearcă tot ce poți, o încurajă elful.

— Bine. S-o luăm cu începutul. Mai întâi, dați-vă la o parte din calea mea.

Elful, soldatul, trollul şi uriaşul se retraseră într-un colţ. Backbreaker trebui să se aplece la podea, în genunchi, ca să nu se lovească cu capul de tavan.

Bith scoase dintr-un săculeţ un fel de praf. Îşi suflecă mânecile şi rămase cu mâinile în aer.

— Uitaţi-vă dacă străluceşte ceva, spuse ea şi începu să îngâne un descântec.

„Veniţi către mine, lucruri nevăzute,
Voi aveţi viaţa, iar eu înţelesul,
Cristalul magic, profund e sensul
Străluminează şi nicio lucire n-ascunde."

Bith repetă frazele până când ajunse la cadenţa cuvenită. Apoi flutură din mâini şi aruncă praful magic în aer. Bărbaţii rămaseră cu gura căscată când – pentru o clipă – obiectele din cameră se luminară. Verde, albastru, auriu, portocaliu, roşu, alb, nenumărate lucruri scânteiară cât ai. Clipi din ochi. Mai mult decât orice, sabia sclipi ca un foc galben luminos, alb incandescent, arzând ochii. Apoi spectacolul se termină. Camera părea acum posomorâtă şi ştearsă.

Vrăjitoarea stătea şi-şi muşca buzele. Cal se minună:

— A fost nemaipomenit, Bith! N-am mai văzut niciodată aşa ceva! Faci des asta?

Bith era distrată.

— Poftim? Oh, asta n-a fost nimic. Mă aşteptam la

mai mult.

— Mai mult?

Își puse mâinile în șolduri:

— Da, mult mai mult. Atât de multe lucruri în cameră și atât de puține cu ceva magie. Este ciudat…

— A avut totuși un efect, comentă Endril, care privise în acest timp masa clocotitoare a Zidului de Ceață.

— S-a apropiat?

— Nu, dar s-a mișcat mai sălbatic, mai agitat.

— Acest descântec l-a influențat? întrebă Cal.

Bith lovea cu degetele în spătarul unui scaun.

— Nu știu… Ei bine, și acum ce facem?

Niciunul dintre ei nu avea vreun răspuns la această întrebare. În liniștea camerei se auzi deodată zgomotul unor pași târșâiți și cel al unei răsuflări sforăitoare. Curând, Barin își făcu apariția. Intră în cameră clătinându-se și se așează imediat pe un scaun cu ajutorul lui Erin.

— Odin și Isis, sunt prea bătrân pentru o astfel de călătorie, croncăni el. Cum reușea să urce bătrânul Criegsten până aici? Avea probabil picioarele vrăjite.

Bith continua să cerceteze camera cu mâinile în șolduri.

— Trebuie să fie pe undeva.

Barin își răsuci mustățile.

— Criegsten ăsta. Era un om ciudat. Întotdeauna m-am gândit că vrăjile lui sunt doar fum și oglinzi, pentru că știa că se adresa unor oameni simpli. Aveți

vreo idee unde a plecat?

Toți dădură din cap. Bith răspunse:

— Încă nu am făcut o cercetare amănunțită. Ne întrebăm cum să o facem. Pot avea permisiunea voastră de a scotoci pe aici, prin jur?

Cal interveni cu vocea tăiată.

— Putem, de exemplu, să luăm sabia?

Barin dădu din mâini ca și cum se lupta să respire.

— Atingeți-vă de orice vreți, dar nu de sabie. Criegsten spunea că este singurul lucru care ține în picioare castelul, iar el știa ce spune. Trebuie să admit că zidurile au o poziție înfiorător de instabilă. În mod sigur ceva ține în loc stâncile pe care stăm. Nu, luați tot ce vreți, dar nu sabia. Luați totul. Niciunul dintre noi nu ne pricepem să facem vrăji și nu ne sunt de niciun folos. Oricum vor cădea în mâinile armatei Lordului Întunecat.

Încruntarea nu dispăru de pe fața lui Bith care începu să-și frece mâinile.

Endril murmură:

— Să nu uităm pentru ce ne aflăm aici, Bith. Trebuie să aflăm împrejurările dispariției lui Criegsten și dacă putem lua cu noi sabia.

Însoțitorii lui aruncară o privire către cei care se aflau în cameră. Cairngormerii puteau deveni dușmănoși la aflarea gândului lor de a distruge sabia.

— Cât timp cercetați, noi vom încărca bagajele. Poate dați de urma unor vrăji sau a unor scrieri din cărți. Ori vreo ușă. Orice cale de a ieși de aici.

— Cal, Hathor, vreţi să mutaţi toate cărţile deschise pe această masă? Şi să găsiţi un loc pentru cele închise? Endril, te rog, uită-te prin lucrurile astea şi dă-le la o parte pe cele prozaice. Hai să vedem. Barin, poţi să-mi spui când l-ai văzut ultima dată pe Criegsten?

— Ultima dată? Oh, asta a fost… Ei bine, în ce zi suntem astăzi? Când a apărut prima dată armata din spatele zidului?

— Cam acum douăzeci de zile, spuse Erin. Barin privea cu ochii întredeschişi.

— Oare? Am luat masa cu el cu o seară înainte…

— Era înainte de luna plină, Părinte.

— Ar fi putut pleca din castel fără ca oamenii să observe?

— Mergând, asta vrei să spui? întrebă Erin.

— Sau zburând. Zbura?

— Nu l-am văzut niciodată.

Bith privea în jur rozându-şi unghiile. Cal şi Hathor mutau cărţile cu multă băgare de seamă, ca şi cum ar fi putut exploda. Backbreaker aţipise într-un colţ. Endril stătea în balcon şi privea cerul şi Zidul de Ceaţă. Părul alb îi flutura în bătaia vântului. Vrăjitoarea murmură, mai mult către sine:

— Nu văd nimic care să semene cu o uşă. Nicio oglindă sau tapiserie. Niciun tron. Hathor crede că muntele este înţesat de tuneluri. O fi adevărat?

Erin pufni şi puse mâna pe umărul lui Barin. Bătrânul adormise.

— Este adevărat. Este una din căile noastre de scăpare. Le păstrăm în bună stare și le controlăm des. Nu este nimeni pe acolo, în afară de lilieci, și viermi. Multe tuneluri sunt scoase din folosință. Le-am astupat cu multă vreme în urmă. Niciunul nu duce către vale, deci monștrii nu ne pot ataca de sub pământ.

Bith se întoarse către cărțile întinse pe masă. Erau foarte multe, de mărimi diferite, cu pagini rupte și desperecheate, prăfuite și roase de șoareci. Multe file de pergament erau goale; Ici și colo, linii subțiri zgâriate sau scrise cu cerneală decolorată. Bith își umezi degetele și atinse cu multă atenție marginea unui cărți. Când văzu că nu se întâmplă nimic, ridică pagina și se apropie să o cerceteze mai de aproape.

— Ce faci? întrebă Cal.

— Hm?

— Ce cauți? Nu-i nimic scris acolo.

Bith dădu pagina și-și băgă nasul și mai aproape. Murmură.

— Poate. Era un tip foarte secretos…

— Hm?

— Ce-i? își ridică privirea Bith. Ce vrei?

— La ce te uiți?

— Caut rebusuri.

— Ce cauți?

Bith se încruntă.

— Pe onoarea mea, tu chiar nu știi nimic? Ai învățat măcar să citești?

Îmbujorarea lui Cal ţinu loc de răspuns, dar băiatul îi spuse repezit:

— Știu mai mult decât să privesc țintă la niște pagini goale ca o găină proastă hipnotizată!

Încruntarea lui Bith se transformă în confuzie.

— Ce vrei să spui, găină hipnotizată? Găinile nu au creier.

— Atunci cine este lipsit de educaţie? Erin interveni din colţul camerei.

— Vrea să spună, când o găină trage cu nasul linii în praf.

— Găinile nu au nas, spuse Hathor care mesteca o rădăcină.

— Ciocuri, atunci…

— De ce, spuse Cal printre dinţi, stai cu nasul în paginile astea goale?

— Astea? Dar nu sunt goale!

Hathor se apropie şi el. Cranţ, cranţ, cranţ. Rădăcina avea consistenţa unui picior de scaun.

— Goale.

Bith privi în jos.

— Ce spui?

Cal păși peste troll și înfipse un deget murdar în pagina din mâna lui Bith.

— Unde sunt cuvintele?

Fata răspunse biruitoare.

— Oh, sunt chiar aici. Dar ferecate.

— Ferecate?

— Ascunse.

— Vrei să spui, cuvintele?

Bith își scutură pletele negre.

— Ei bine, așa par, deși în realitate nu sunt astfel. Poartă un descântec de tăinuire.

— Tu poți să le vezi?

— Oh, nu. Nimeni nu poate până când nu este risipită vraja. Sau cel puțin așa cred. Nu, nu pot. Vreau doar să văd pe care le pot desfereca, asta-i tot.

— Și cum poți afla asta?

— Descifrez aceste rebusuri de aici, dacă asta sunt într-adevăr.

Era rândul lui Cal să se uite mai de aproape.

— Liniile astea subțiri, șerpuitoare? Parcă ar fi făcute de păianjeni, nu-i așa?

Bith își scutură din nou părul strălucitor.

— Nu, nu, nu. Sunt cuvinte sau fraze aranjate în așa fel încât să pară un desen. Se numesc rebusuri. Sunt ca atunci când înveți prima dată literele iar învățătorul scrie cuvântul „ren“ răsucit, astfel încât desenează un ren. Începe cu coada, îi face picioarele și apoi termină cu coarnele. Te ajută să-ți amintești cuvântul. Vezi astfel de desene mereu, pe zidurile peșterilor sau pe uși, pe lama spadei. Înțelegi?

Cal scutură din cap.

— Nu. Așteaptă. Sunt ca desenele de pe sabie?

— Nu, acelea sunt rune.

Cal oftă. Arătă din nou către pagină.

— De ce nu au fost aceste pagini scrise așa cum se obișnuiește?

— Ți-am spus, acestea sunt rebusuri. Vrăjitorii le folosesc pentru a-și nota ce descântec se află pe acea pagină, odată ce au fost ferecate. Privește, îl vezi pe acesta? Arată ca o ramură de măslin, dar în realitate este cuvântul „pace”. Probabil este un descântec prietenos. Vezi?

Cal privi de aproape, la fel și Hathor. (Cranț, cranț, în urechile lui Cal). I se păru că desenul nu prea semăna cu o crenguță de măslin. Încuviință totuși.

— Da, poate. Dar un descântec prietenos nu ne este de niciun folos.

— Ar putea să nu fie prietenos. Doar nu crezi tot ce citești, nu? Bith mișcă mâna în fața ochilor ațintiți ai lui Cal și Hathor. Nu pricepeți? Ar putea fi o înșelătorie. Pagina asta ar putea conține un descântec de ură sau unul de dragoste. Poți scrie orice rebus vrei, la urma urmei. Sau pagina ar putea fi într-adevăr goală, iar pe ea ar urma să fie scris mai târziu un descântec. Sau ar putea fi descrierea unui obiect ce poartă în el descântecul. Ar putea fi orice.

Cal își frecă mâinile. Hathor mesteca mai departe rădăcina. Bith continuă:

— Îi vedeți pe acesta? Această pagină se referă la o altă pagină de undeva pe aici. Cartea este plină de referințe pentru a induce oamenii în eroare. Ar putea fi și o capcană. Sunt descântece care sunt ca o capcană, știți?

— Și la ce folosesc?

— Să-ți apere munca de șterpelitori. Un străin ar

putea descifra o pagină și începe să citească. Dă peste un descântec capcană. Este înghețat ca o statuie și va sta acolo până când cel ce a scris cartea vine și-l eliberează.

Cal izbucni:

— Este îngrozitor. Poți muri acolo așteptând să vină cineva înapoi!

— Bineînțeles. Mulți au pățit asta. De ce crezi că în coliba fiecărui vrăjitor se află cel puțin un craniu? Crezi că el sau ea le-au luat din mijlocul drumului?

Toți, în afară de fată, priviră în jur. Erau trei cranii și un maxilar aruncate pe podea.

— Sau pagina ar putea să te orbească sau să te facă să-ți pierzi mințile, te-ar putea otrăvi sau te-ar omorî de-a binelea cu un cui înroșit în foc.

Cal și Hathor se îndepărtară de masă. Fata râse veselă.

— Nu cred că trebuie să ne temem de asta, aici. Oricum, nu prea mult.

Se întoarse, închise cartea și o aruncă sub masă. Luă alta. În timp ce Cal și Hathor se duseră în celălalt colț al camerei.

— Gorm și Ghost, murmură Cal, mai bine mă lupt cu spada pe câmpul de bătaie decât să mă ocup cu așa ceva. E ca și cum ți-ai băga mâna într-o cutie cu șerpi.

Bith își ridică privirile și rămase surprinsă văzându-se rămasă singură lângă masă.

— Ei, și voi, acum nu este chiar atât de rău. Sunt trucuri pe care trebuie să le aflați sau să le purtați cu

voi ca să vă apărați.

— Ai și tu?

— Câteva. Bineînțeles, nu veți ști niciodată dacă vă vor apăra împotriva unui anumit descântec. Un vrăjitor nu vă va da niciodată un antidot împotriva unui descântec făcut de el. Asta ar fi o prostie. Dar probabil în aceste cărți nu se află nimic care să-mi facă vreun rău. Iar dacă mi se întâmplă ceva înseamnă că ne-am apropiat mult de ceea ce căutăm.

— A naibii cale de a afla, bombăni Cal.

— Este ca și cum ai arunca o piatră în sus ca să vezi dacă îți cade în cap, spuse Hathor.

Bith murmura. „Hm, hm."

De lângă peretele opus, Cal întrebă:

— Vei afla din acele cărți ceea ce ne interesează?

Endril vorbi de lângă ei cu o voce care-i făcu pe băiat și pe troll să sară în sus.

— Nu avem nicio siguranță că aceste cărți ne vor spune ceva despre locul unde a plecat Criegsten sau motivul pentru care a dispărut. Sunt doar un punct de plecare. După ce va termina cărțile, va trebui să cerceteze toate lucrurile din cameră, apoi camera însăși.

Cal aruncă o privire și spuse:

— Asta poate dura săptămâni.

Endril dădu din cap.

— Ani, mai curând, ca să poată descoperi toate secretele acestei încăperi. Și poate nici atunci nu vei ști totul sau măcar pe jumătate. Muritorii au viața

prea scurtă pentru a învăța multe.

Cal strânse din dinți, dar nu spuse nimic.

Bith râse din nou.

— Nu-ți face griji, Endril. Vom afla ceea ce avem nevoie destul de curând. În câteva zile.

Hathor termină de mestecat rădăcina cu un crănțănit care-i făcu să li se strepezească dinții.

— Mă duc să arunc o privire, îi anunță el. Mă uit prin peșteri.

Cal privi spatele zvelt al fetei aplecat peste cărți și fața imobilă a elfului, nebrăzdată de trecerea vremii, fără vârstă.

— Merg și eu cu tine, spuse el. Trebuie să găsesc ceva de făcut.

— Vezi în ce stare se află armata Lordului, îi spuse Endril. Tu ai ochi de soldat. Vezi dacă se strâng pentru atac sau pentru o scurtă expediție.

— În orice caz, nu vor aștepta săptămâni, asta-i sigur.

Cal îl urmă pe troll bombănind. Backbreaker părăsise camera ceva mai devreme. Asistat de Erin, Barin se trezi din somn și se târî de pe scaun șontâcăind pe scări, în jos. Endril și Bith rămăseseră singuri în cameră. Elful se duse în balcon. Stătea la marginea lui, suspendat deasupra prăpastiei. Privea fix către Zidul de Ceață ca și cum ar fi putut să-i cuprindă adâncurile.

Singură în cameră, Bith închise încă o carte și o aruncă sub masă.

Zilele trecură.

La sfârşitul primei zile, Bith studiase fiecare carte de două ori. Cal trăsese un pui de somn, iar acum îşi lustruia sabia lui cea veche. Deseori intra în cameră şi privea gânditor către sabie. Când se aşeza lângă ea, iar în cameră era liniște, i se părea că o aude cântând. Endril privea din balcon Zidul de Ceaţă sau pleca. Nimeni nu ştia unde. Hathor şi Backbreaker erau şi ei absenţi.

La sfârşitul celei de-a doua zile, Bith aruncase pe fereastră trei cărţi. Cal făcea exerciţii cu spada, împreună cu câţiva tineri, bărbaţi şi femei. Dar cei mai mulţi erau ocupaţi cu împachetatul. Endril hoinărea pe dealurile din spatele castelului. Hathor şi Backbreaker încă erau plecaţi.

La sfârşitul celei de-a treia zile, Bith aruncase peste balcon multe din lucrurile din cameră, unele dintre ele încă mai străluceau când erau azvârlite afară. Cal se plictisise în lipsa luptelor. Împrumutase un arc şi arunca săgeţi în direcţia armatei. Se certa cu Endril spunând că ar trebui „să facă ceva”. Elful nu-i dădea nicio atenţie. Hathor şi Backbreaker cercetau dealurile. Apărătorii castelului îl întrebau pe Cal de care parte se aflau trollul şi uriaşul.

La sfârşitul celei de-a patra zile, Bith dădea foc lucrurilor înainte de a le arunca pe fereastră. Cal şi Endril se gândeau dacă n-ar trebui s-o întrebe de ce, dar se hotărâră că încă nu era cazul.

Cal băgă de seamă că nimeni nu mai venea dinspre

Zidul de Ceaţă. Însemna oare că Armata era completă? Oricum, păreau că pregătesc un atac. Locuitorii castelului erau aproape gata de plecare. Cal anunţă că dacă nu se întâmpla nimic, el va pleca împreună cu aceştia, dar că înainte de asta va arunca sabia de pe balcon. Endril nu spuse nimic. Hathor şi Backbreaker se întorseseră spunându-le că erau multe peşteri sub dealuri, „pline cu lilieci şi nimic altceva".

La sfârşitul celei de-a cincea zile, bărbaţii se hotărâră s-o deranjeze pe Bith.

Ceea ce au găsit nu era de loc încurajator. Camera era aproape goală. Bith era palidă şi trasă la faţă, cu cearcăne vineţii sub ochi, cu mâinile murdare şi foarte nervoasă.

— În neregulă? Vă spun eu ce este în neregulă! ţipă ea. Fosila asta bătrână şi mincinoasă care se numeşte Criegsten este un escroc, un mincinos şi un idiot! Uitaţi-vă la vechiturile astea! Nu prea mai era mare lucru de văzut; o bufniţă împăiată, un suport de lumânare, o cutie cu resturi metalice, câteva cărţi şi încă alte câteva lucruri. Numai vechituri! Gunoaie! Nimicuri!

Bărbaţii se mirară: „Cum?"

— Ne-a înşelat pe toţi! Nu este niciun descântec în cărţile astea pe care un copil să nu-l poată face cu ochii închişi! Şi toate lucrurile astea! Resturi magice vechi cât munţii! Pantofii bunicii mele au mai multă – fata se opri şi înşfăcă bufniţa, merse la fereastră şi

o aruncă peste balcon – au mai multă magic şi sunt mai interesanţi decât fleacurile astea! Şi mai pretinde că a făcut săbiile magice! S-a folosit de munca gnomilor! El nu ar fi fost în stare să facă aşa ceva!

Se opri să-şi tragă sufletul.

— Barin avea dreptate. Tot ceea ce a făcut Criegsten a fost o înşelătorie!

Cal, Hathor şi Backbreaker priveau în jurul lor şi nu ştiau ce să spună. Încercă Endril.

— Tot ce zici tu este fără îndoială adevărat, buna mea Bith. Tu eşti în măsură să ştii toate astea. Dar atunci cum se face că sabia atârnă în aer?

Fata făcu un gest obosit cu mâna.

— Oh, asta oricine o poate face. Odată pus acolo, un obiect va sta astfel până când este deranjat.

— Dar ţine în loc Zidul de Ceaţă?

Bith oftă. Privi în direcţia sabiei.

— Da, probabil că da. Nu găsesc nimic scris despre ea. Nimic. Nu a mai scris nimic de câţiva ani. Dar a aşezat-o aici. Nici nu ştiu de unde are sabia.

— Nici Barin nu ştie.

Vrăjitoarea pufni.

— Probabil a furat-o de la vreun cerşetor orb.

Cal întrebă:

— Atunci putem s-o atingem?

Bith dădu din mâini.

— NU! Nu înainte de a afla ce s-ar putea întâmpla! Vrei să ne omori pe toţi? Vrei ca acest loc să se prăbuşească sub picioarele noastre? Sau vrei ca Zidul

de Ceață să năvălească peste noi? Sau mai rău, să ardem, să orbim sau cine mai știe ce se poate întâmpla?

— Dar… încercă să propună elful.

— V-am mai spus, nu mai încape nicio discute. Nu știu unde a dispărut nebunul acela. Nu se spune nimic despre vreo ieșire sau vreun descântec de plecare, nici despre vreun covor zburător. Nimic.

Din spatele lor vorbi cineva. Era Erin care, în mod sigur, venise să vadă ce era cu gălăgia aceea.

— V-ați uitat prin pivnițe?

Toți se întoarseră spre ea.

— Ce spui?

Femeia începu să se bâlbâie când văzu că toți o privesc.

— V-v-am întrebat dacă v-ați uitat în pivnițe. Înainte de a dispare, Lordul Criegsten a petrecut mult timp într-un colț al pivniței. Nu ne-a lăsat să ne apropiem, iar noi…

Foarte liniștită, cu un ton înghețat, Bith spuse:

— Te rog, arată-mi.

Curând după aceea, Cal, Endril și Hathor se aflau împreună cu Bith într-o cămăruță aflată adânc în inima castelului. Încăperile erau foarte mici, cu acoperișul boltit, săpate în piatră înaintea construcției castelului. Lumina torțelor era absorbită de pereții uscați. Podeaua era alunecoasă sub stratul de murdărie și praf. Nu se găsea nimic în cameră în afara unei tapiserii agățate de un perete.

Fata vorbi cu îngâmfare:

— Iată! Bast, Batsheba şi Baal, de ce nu mi-a vorbit nimeni despre această cameră mai devreme? Bith dădu din mâini până când mânecile îi fluturară ca nişte aripi.

— Cum credeţi că pot afla ceva dacă nimeni nu-mi vorbeşte despre aceste locuri în primul rând?

Backbreaker, prea înalt pentru această încăpere, rămăsese lângă scară. Erin stătea în spatele lui.

— Niciodată nu ai întrebat, ştii bine asta, îndrăzni ea să răspundă de la adăpostul întunericului. Ai vrut să vezi doar camera din turn şi ţi-am arătat-o.

Bith îşi suflecă mânecile cu mâinile murdare.

— Oh, taci din gură! Pun prinsoare că pe aici a plecat.

Întinse mâna şi smulse tapiseria de pe perete. Din nefericire, stârni şi un nor de praf şi mucegai care-i făcu pe toţi să tuşească şi să strănute. Trebuiră să se retragă către scări. Bith îşi frecă ochii cu mâinile murdare, ceea ce-i pricinui usturimi insuportabile. Când s-au întors înapoi în cameră, văzură un perete decolorat în spatele resturilor de tapiserie.

— Priviţi – hapciu! — aici, spuse ea. Şi strănută.

— Arată ca un perete, spuse Cal.

Bith îl ocărî: „Prostule!”

Cu gesturi largi, îşi umezi degetele şi trase un cerc mare pe perete. Apoi îngână un descântec scurt, descântecul ei pentru descoperire. Peretele se văluri ca o apă, apoi cercul deveni negru.

— Vedeți? Este o gaură.

— Gaură făcută de vierme, spuse Hathor. Avea în mână un păstârnac pe care-l ronțăia.

Bith ţistui.

— Nu, nu, nu. Nu este făcută de un vierme. Este prea mare. Este o intrare, făcută prin magie. Un fel de descântec care topește o stâncă și o transformă în gaz. Este lent, dar foarte puternic.

Hathor se îndreptă spre gaură și-și vârî capul în ea. Cranţ, cranţ.

— Este făcută de vierme.

— Vom vedea. Aduceți torța!

— În sfârşit, spuse Cal alergând pe scări. Acţionăm.

Câteva minute mai târziu aveau trei torțe. Cal își aranjă teaca și scutul pe spate pentru a avea picioarele nestânjenite. Hathor își dădu jos blana de urs și-și luă toporul. Endril avea arcul cu o săgeată la îndemână. Backbreaker mergea neînarmat, ca de obicei.

Cal privi către tunel.

— Hathor, de ce nu mergi tu primul? Tu ești obișnuit să colinzi peșterile și poți să vezi în întuneric, nu-i așa?

— Da.

— Eu merg al doilea. Endril ne va urma…

— Eu merg prima, îl întrerupse Bith.

— Ce spui?

— Eu am găsit ieșirea asta, eu merg prima. Poate fi o poartă vrăjită, o capcană. Plecați din calea mea!

Cal se dădu la o parte. Fata se apropie de gaură, făcu un pas înalt şi intră, atentă la torţa ce era aproape de păr. Băiatul dădu din umeri şi-i făcu semn lui Hathor să o urmeze. Cal merse după el, urmat de Endril şi Backbreaker. Erin îi privea cum plecau.

Culoarul continua drept cam cinci metri, apoi o cotea către dreapta, în jos. Podeaua era ca o albie, ceea ce îi obliga să meargă atenţi, cu paşii mici. Nu era netedă, ci ondulată ca albia unui torent rapid. Hathor se târa în genunchi, sprijinindu-se într-o mână. Cal se încovoie şi el şi imediat simţi un junghi în ceafă. Îl invidie pe trollul care se mişca uşor, ca o maimuţă. Elful se deplasa în spatele lui, neauzit, ca o pisică. Auzea însă hârşâitul pielii zgrunţuroase a lui Backbreaker care atingea pereţii peşterii. Uriaşul mergea probabil în patru labe.

Dădură colţul şi o luară uşor la vale. Panta se accentua, astfel că destul de curând au fost nevoiţi să se sprijine de pereţi. Era greu de mers aşa, mai ales că podeaua era deseori alunecoasă. Lumina era ciudată, un amestec de sclipiri luminoase ale torţei, urmate imediat de umbre întunecate, când cineva apărea în faţa lor. Singurul sunet ce-i însoţea era fâşâitul pielii uriaşului care atingea pereţii peşterii.

Nu aveau nicio idee încotro se îndreptau. La un moment dat, ajunseră la o intersecţie de tunele. Pasajul care le tăiase drumul era foarte abrupt. Cal întrebă despre el. Bith îi răspunse din faţă:

— Un vrăjitor iscusit ar putea zbura prin aceste

tuneluri. Dar am auzit că Criegsten este un impostor. Şi de ce ar săpa cineva aceste tuneluri prin munţi când poate folosi drumurile de afară?

— Nu ştiu. Probabil voia să pară misterios.

— Probabil era nebun, bombăni Cal.

Podeaua deveni din ce în ce mai abruptă. Cal îşi simţea picioarele încordate. Plafonul devenise mai înalt şi mai neregulat, când intrară într-o peşteră naturală. Bith scoase un mormăit a dezgust.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cal.

— Este, uf, un fel de mizerie cenuşie. O mulţime.

— Murdărie de vierme, se auzi vocea lui Hathor.

— Vrei să termini? Nu este…

Ţipătul ei inundă caverna şi le asurzi urechile.

CAPITOLUL 9

Arătarea ce se îndrepta spre Bith era un enorm cerc alb cu marginea zimţată în jurul unei găuri întunecate. Era destul de mare ca să o înghită pe fată cu uşurinţă. Viermele ocupa complet tunelul în care se aflau. Probabil că – da, asta era, – viermele îl săpase. Viermele era un munte enorm de carne albă, gura lui se apropia mereu şi mereu.

Bith îşi înăbuşi un ţipăt. Nu avea timp să facă niciun descântec, nici nu ar fi putut atinge viermele pentru asta. Aruncă torţa ce dispăru pe dată în gâtlejul viermelui şi se aplecă la pământ. Bestia nu se opri, nici măcar nu-şi încetini înaintarea. Bith nu făcu nimic altceva decât să se orbească pentru câteva

clipe. Cel puţin acum nu mai vedea gura ce se apropia şi o va sfâşia în două. Îşi acoperi faţa şi lăsă să-i scape un ţipăt.

Uitase că nu era singură. O mână o prinse de haină şi o trase înapoi. Mai multe mâini apărură şi o puseră pentru câteva clipe la adăpost. Bith se simţea ca şi cum s-ar fi prăbuşit de pe o stâncă şi ar fi aterizat pe nişte crengi salvatoare. Silueta lui Backbreaker apăru lângă ea, cu ochi luminoşi în întunericul din jur. La lumina ochilor uriaşului şi a unei torţe pâlpâitoare, Bith văzu atacul bărbaţilor. Biata sabie a lui Cal şi cuţitul subţire a lui Endril sclipeau, dispăreau şi străluceau iar ca nişte fulgere de vară. Pentru o clipă, inima fetei tresăltă la gândul că ei se luptau pentru a-i salva ei viaţa. Dar nu, se luptau pentru a-şi salva propriile vieţi. Cal şi Endril îl flancau pe Hathor care acţiona cu multă precizie. Viermele se ondula către ei ca o maree dezgustătoare.

Hathor era cel care ataca. Trollul îşi ridica toporul cu amândouă mâinile. Acasă, în peşteră, ştia exact cât să-l înalţe pentru a nu lovi tavanul. Braţele sale păroase se ridicară, apoi loviră cu putere în gura Viermelui.

Viermele se opri. Hathor lovi din nou. Ridică iar toporul său cu coadă lungă şi lovi din nou. Încă o lovitură şi o bucată mare din gura viermelui fu sfârtecată. O felie albă, mare cât o masă, se zvârcoli pe podeaua tunelului ca şi cum ar fi avut propria sa viaţă. Hathor se lupta şi striga cât îl ţinea gura, în

limba trollilor, cu un zgomot ca de tunet. Cal zbiera și el blesteme înțelese doar de soldați și chiar și Endril îngâna un cântec ca un sunet de clopoțel.

Viermele se oprise, chiar dădea înapoi, iar cei trei luptători avansau. Hathor lovi din nou, dintr-o parte, și o bucată și mai mare din vierme se prăbuși la pământ. Gura îi dispăruse pe jumătate, iar un puroi alb șiroia din locul loviturii. Hathor se roti să lovească acum din partea dreaptă, când ceva negru îi învălui pe toți cinci.

Bith simți ceva umed și rece și infinit de dezgustător lovind-o drept în față. Imediat simți usturimi și arsuri. Și furnicături pe corp Cu un țipăt, începu să se scuture ca să se elibereze. Mâzga acoperise totul, iar unde se așternea începea să ardă. Țipă din nou până când îi intră și în gură pasta scârboasă și asta o amuți. Tot dând din mâini, găsi un petec curat pe poalele tunicii și-și curăță fața, scuipând, și scuipând din nou, și din nou, blestemându-se pentru ideea de a coborî în tunelul ăsta afurisit. Curățându-și urechile, auzi un strigăt nou.

— Hathor! Era Cal. HATHOOR! Unde ești?

— S-a dus, spuse Endril cu o voce clară și cu un calm neomenesc. L-a luat cu el.

— Bine, dar cum?

Numai ochii strălucitori ca de pisică ai lui Backbreaker aruncau în jur puțină lumină și aceea foarte descurajatoare. Endril ceru să se facă lumină.

Cal bâjbâi după o torță și se arse încercând să o reaprindă. Își luă sabia căzută pe podea, neatent la mâzga care o acoperea. Bith tremura din toate încheieturile în timp ce materia neagră continua să se reverse.

— Ce-o fi?

— Lasă asta, o repezi Cal. Trebuie să-l căutăm pe Hathor!

— Dar ce s-a întâmplat?

Endril își curățase fața de mâzga neagră.

— A vomitat, a descărcat mizeria asta pe noi. Un mijloc de apărare ca al unui sconcs, așa cred. Apoi l-a înhățat pe troll.

Ochii lui Bith se umplură de lacrimi.

— L-a mâncat pe Hathor?

Endril scutură din cap.

— L-a înghițit, poate. Nu l-a consumat. Sigur se va sufoca dacă nu…

— Atunci, hai! izbucni Cal.

O luă la goană la vale, prin tunel, înarmat cu spada și torța. Bith, Endril și Backbreaker fugiră să-l prindă din urmă, căzând pe podeaua alunecoasă.

Tunelul o luă dintr-o dată la dreapta – Bith se întreba cum era posibil ca un vierme să înghită stânci ca și cum ar fi fost brânză.

— Apoi lumina dispăru. Auziră un „Hup!” care se îndepărtă și se termină cu un zgomot înăbușit. Endril încercă să se oprească, dar era prea târziu. Podeaua tunelului se înclina brusc la vale așa că elful îl urmă

pe Cal. Ultimele cuvinte au fost: „Sabia, băiete! Pune-o jos… Bum“.

Bith găsi o porțiune de zid mai uscat și se opri, fără suflare. Uriașul de piatră stătea în spatele ei, ca o stâncă. Se auzeau slab, de undeva, blesteme în limba oamenilor și a elfilor. Erau, deci, teferi?

Oare erau într-adevăr? Bith mai înaintă puțin și privi locul în care dispăruseră cei doi. Stătea pe marginea unei stânci și simțea hăul întunecat ce se întindea sub picioarele ei. Un curent de aer rece și umed îi atinse obrajii.

— Cal, Endril, sunteți bine?

— Da, se auzi vocea elfului.

Cal aprinse din nou torța. Lumina ei dezvălui împrejurimile. Bith și Cal rămăseseră fără grai.

Tunelul se deschidea într-o peșteră mare. Sclipiri luminoase – mușchi, nămol sau o materie fosforescentă – reflecta flacăra torței ca o oglindă. Lumea aceasta nepământeană nu era neagră sau cenușie, ci avea o culoare roșie lucioasă, cu striuri galbene care se întrepătrundeau în spirale uluitoare. Stalactitele coborau din tavanul înalt și cu o formă neregulată. Podeaua peșterii era acoperită cu stalagmite, dar acestea era sparte și zdrobite sub picioare. Bith își dădu seama că Endril și Cal ar fi putut fi străpunși de ele. Peștera se întindea pe două direcții, cam douăzeci de metri înălțime și zece metri lățime. Tunelul săpat de vierme – fata simțea cum i se strânge inima, fusese atât de sigură că nu există

niciun vierme – continua către partea opusă cavernei, în sus, ca și cum un zeu ar fi străpuns muntele cu un ac.

Cal ridică torța, iar lumina roșie-aurie a peșterii străluci în mii și mii de fețe.

— Nici urmă de Hathor. Nu, stai puțin.

Lumina torței se mări și se micșoră, parcă ar fi dansat.

— Uite toporul lui, spuse Cal.

Bith se aplecă și mai tare înainte, în pericol de a-și pierde echilibrul. Se întreba cum va ajunge la cei doi. Erau aproape șase metri până la ei. Backbreaker încă stătea în spatele ei, nemișcat. Bith întrebă:

— Sunt urme de sânge?

Endril se alătură lui Cal. Elful luă torța.

— Nu știu, stai să mă uit.

Lumina focului se amplifică deodată de sute de ori ca și cum cineva ar fi smuls acoperișul peșterii.

O formă albă, uriașă ca o corabie, țâșni din tunel. Cal zbieră, Endril țipă, iar Bith înțepeni la vederea viermelui ce se întorcea. Era același – mai exista oare unul la fel? — avea urmele loviturilor în jurul gurii. Viermele se năpusti ca o cascadă, direct către locul în care stătea Bith. Fata încercă să se miște, dar alunecă scâncind.

Cineva – Backbreaker – o împinse din spate. Bith alunecă în gol.

Gura viermelui se deschise.

Bith căzu. Înăuntru.

Fata țipă când marginea gurii trecu peste ea. Lumina dispăru când gâtlejul se închise cu un pocnet. Bump, thump, clump, wham. Bith se izbi de un zid rece. Suprafața de deasupra ei – apoi de lângă ea, apoi de deasupra ei – se zgâlțâia ca un pat într-un coșmar. Mâinile ei găsiră o ridicătură de care se apucară strâns, Tavanul, de asemenea vălurit, se lovea de capul ei. Era pe cale de a fi zdrobită în gâtlejul unui vierme uriaș! Bith se trezi rugându-se, plângând și dorind să fie iar în castelul mamei sale, stând în balcon cu pisicile și privind către lacul învăluit de ceață. Dar își aduse aminte de mama ei și de felul în care râdea de ea. Bith renunță la gândurile acestea și strânse din dinți. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-i face mamei sale în ciudă, va trebui să supraviețuiască.

Și de fapt, nu murise încă. Nici măcar nu se apropiase de moarte. Secundele treceau, iar ea încă stătea agățată de perete. Nimic altceva nu se întâmpla. Viermele încă se mișca, unduindu-se ca un vas pe mare, dar călătoria era blândă. Bith încercă să evalueze situația. Lupta împotriva panicii concentrându-se asupra descântecelor pe care le știa. Care dintre ele ar fi putut-o ajuta să iasă de aici? Care? Globurile de foc? Lumina? Levitația? Focul? Da, sigur, acesta – carnea viermelui ar lua foc dacă i-ar reuși acest descântec. Dar cum va putea respira în fumul acela? Și imaginează-ți mirosul!

Viermele cobora la vale. Bith își simți părul căzând

pe spate. Era deja înăbuşitor. Se va sufoca oare înainte de a încerca un descântec? Ceva căzu lângă mâinile sale iar fata se retrase, înspăimântată. Era ceva păros, ca un păianjen mare. Dar cald. Iar mirosul îi era cunoscut.

Întinse mâna, cu atenţie şi atinse obiectul necunoscut. Era moale şi… parcă avea unghii tari? Era o mână? Un picior! Al lui Hathor!

— Thor! Thor! ţipă fata. Îmi pare atât de bine că te-am găsit! Thor?

Trase de picior. Îl simţi fără vlagă. Era mort? Se sufocase oare? Nu, era prea zdravăn ca să moară. Şi prea drăguţ. Fata strânse piciorul cu amândouă mâinile. Căută de-a lungul tendonului şi-l simţi. Da, avea puls! Va fi bine. Doar dacă nu se vor sufoca amândoi. Sau vor fi zdrobiţi sau înghiţiţi şi mai adânc sau înecaţi în materia aceea neagră şi vâscoasă.

Stomacul viermelui începu să se mişte mai agitat. Se răsucea şi se rostogolea până când Bith începu să-şi simtă creierul zgâlţâindu-se în cap. Încercă să se gândească ce ar trebui să facă, dar era prea slăbită şi ameţită. Deodată, viermele se zgâlţâi din toate încheieturile. Văzu o lumină?

O tăietură adâncă în corpul viermelui se deschise şi lumina pătrunse înăuntru. Tăietura se închise şi întunericul puse din nou stăpânire. Apoi se deschise din nou şi rămase aşa. Ceva strălucitor şi subţire pătrunse prin tăietură. O voce strigă:

— Bith! Eşti aici? Bith! Era Cal.

— Aici, scânci fata. Își adună puterile și strigă. „Aici!”

Un braț ce ținea o torță pătrunse înăuntru, urmat de capul lui Endril.

— Iată-te. Și Thor. Nu ieși afară?

Bith răsuflă ușurată. Trebui să se sprijine cu spatele ca să iasă din strânsoarea viermelui. Se târî apoi peste trupul lui Hathor și cu ajutorul celor doi ieși prin despicătură din corpul viermelui. Cal și Endril se întoarseră și-l eliberară și pe troll.

Fata se agățase de brațul elfului în timp ce băiatul îl așeza pe troll pe podeaua peșterii. Bith privi în jur. Viermele uriaș stătea întins pe pământ, mare și alb, respingător ca însuși Zidul de Ceață. Avea o culoare palidă, de moarte și pliuri mari la intervalele unde segmentele corpului se îmbinau. Partea care se afla în peșteră măsura cam șase metri dar se întindea și în tunel. Bith nu avea nicio idee cât era de lung, în realitate.

Trupul viermelui tresălta ușor. Din rana făcută de Cal și Endril – Bith se întreba cum de știuseră unde să implânte cuțitul fără a-i răni pe prizonieri – curgea o sevă ca dintr-un copac tăiat. În mod sigur, viermele l-a înghițit pe Hathor, s-a retras, apoi s-a întors, de data asta venind din partea de sus a peșterii, ca s-o înghită și pe Bith. Fata se întreba dacă viermele are vreo urmă de inteligență sau pur și simplu și-a urmărit instinctele oarbe, înghițind tot ce-i sta în cale.

Privea către viermele monstruos şi-şi simţi genunchii cedând.

— Aţi avut noroc că v-am salvat, spuse elful încet. Era suspendat deasupra capetelor noastre. Cal l-a lovit. Probabil i-a atins vreun centru vital. Aproape că a căzut peste noi:

Bith deschise gura dar scoase numai un scâncet slab.

În afară de faptul că stătea nemişcat, rece şi incredibil de murdar – aşa cum erau de fapt toţi – trollul părea nevătămat.

Îi mângâiară obrajii, îl bătură pe spate şi în câteva clipe îşi reveni. Faţa lui avea o expresie nedumerită. Se ridică în picioare.

— Unde este toporul meu? întrebă el.

Cal i-l dădu. Hathor se întinse din nou pe jos, strângându-l la piept.

— Te îngropăm acum? întrebă băiatul.

Trollul deschise un ochi.

— Nu-mi place să fiu mâncat de un vierme!

Toţi râseră uşuraţi. Cal glumi:

— Probabil nici nu i-ai plăcut prea mult. Mă mir că nu te-a dat afară.

— Mi-am spălat picioarele. Sunt gustos.

— Gândiţi-vă, spuse Endril, ce experienţă aveţi acum când ştiţi amândoi cum se simte un vierme când este dat hrană peştilor.

— Cred că voi deveni vegetariană, ca Hathor, chicoti Bith. O să ronţăi porumb, rădăcini şi ciuperci.

— Şi câini, adăugă Cal.

Toţi începură să râdă, dar râsul le îngheţă pe buze când auziră un uruit ce creştea şi se apropia ca o furtună asupra lor.

— Ce se întâmplă? Un cutremur?

Endril se ridică şi se îndreptă spre Hathor.

— Ar trebui să plecăm de aici. Viermele acesta…

Nu murise. Fusese doar ameţit. Deodată, mijlocul lui se curbă. O tăietură proaspătă apăru la capătul trupului său, departe de rană. Se scutură cu putere o dată, de două ori. Apoi partea sănătoasă se smulse de cea rănită. Partea nevăzută şi neştiut de lungă se eliberă şi dispăru în tunel, nu înainte de a lăsa ceva în urmă.

Grupul de aventurieri răcni când viermele aruncă în peşteră o cascadă de mâzgă neagră. Aceeaşi materie dezgustătoare care se revărsase asupra lor mai devreme, revenea ca o avalanşă. Prea târziu încercară să se ferească din calea ei. Fluidul se revărsă asupra lor, acoperindu-i cu totul.

Orbiţi, nu puteau vedea torentul care-i lovise, dar îl puteau simţi. Endril reuşise să se şteargă la ochi şi-i împinse din spate.

— Fugiţi! Pe aici!

Împiedicându-se, blestemând, zgâriindu-se, cei patru se loviră de stalagmite şi alunecară pe podeaua plină de mâzgă până când ajunseră la un zid ce însemna capătul peşterii.

Blestemele continuară câtăva vreme, în variate

limbi. Ţintuită într-un colţ, Bith îşi curăţa faţa, deşi gândea amar în sinea ei că nu se va mai simţi niciodată curată.

O undă de aer proaspăt pătrunse până la ei printr-un alt tunel săpat de vierme. Numai Cal avea torţă. Jonglase cu scutul, spada şi torţa încă de când intraseră în măruntaiele acestui munte. Se pregătea să o aprindă, lovind cremenea de oţelul spadei, dar Bith îl opri. Peştera se sfârşea într-adevăr aici, tavanul se unise cu podeaua. Fata se duse lângă tunel şi-şi băgă capul înăuntru. Tunelul se înclina în jos, iar departe, foarte departe, crezu că vede strălucirea unei lumini. Sau poate erau doar scântei în faţa ochilor din cauza întunericului intens. Arătă tunelul însoţitorilor săi.

Cal mormăi. Endril nu spuse nimic. Băiatul aprinse torţa şi o ridică în sus. Toată suprafaţa podelei nu mai era roşie şi galbenă, ci neagră şi agitată. Un covor dintr-o materie…

Într-adevăr, ce să fi fost oare? Bith îşi şterse faţa cu mâneca hainei. În lumina pâlpâitoare, desluşi mâzga neagră. Era o combinaţie de insecte mici şi reziduurile lor. Un fel de căpuşe. O colonie de paraziţi ce trăiau în intestinele viermelui. Bith se înfioră şi începu să se cureţe din nou.

— Suntem în siguranţă, deocamdată, spuse Endril.

Bith oftă.

— Nu-mi vine să cred că am supravieţuit atacului unui vierme uriaş ca să fim prinşi în capcană de nişte

insecte.

— Nu prea avem noroc, admise Endril.

Bith continuă:

— Şi nici nu ne aflăm mai aproape de acel vrăjitor blestemat. Ar fi putut să plece oriunde! De ce nu mi-ai spus nimic despre peşterile astea, Hathor?

Trollul dădu din umeri.

— Am spus. Backbreaker şi cu mine le-am cercetat. Am găsit lilieci şi nimic altceva.

— Şi viermele ăsta?

Dădu iar din umeri.

— Viermii se mişcă repede. Merg kilometri întregi într-o zi, căutându-şi hrana. Am văzut gaura, dar niciun vierme. Acum s-a întors înapoi. Îmi pare rău.

Fata oftă.

— Oh, iartă-mă, Thor. Nu este vina ta. Am fost doar luaţi prin surprindere, asta-i tot. Oh, urăsc insectele!

— Hei, dar ce s-a întâmplat totuşi cu Backbreaker, întrebă Cal. Dispare chiar mai des decât o face Endril.

— Era aici, în spatele meu. A încercat să mă tragă înapoi când a năvălit viermele. Nu, stai o clipă. M-a împins, răspunse Bith.

— Te-a împins?

Fata se gândea încordată.

— Aşa cred. Cred… că a încercat să mă împingă din calea viermelui.

— Sau în gura lui? întrebă Cal.

— Ce vrei să spui?

Băiatul dădu din umeri.

— Nu știu, dar n-am avut încredere în el din ziua în care a venit cu noi. Am văzut că se împrietenise cu Hathor, totuși.

Hathor dădu iar din umeri.

— S-a luat după mine. Nu vorbește mult. Nici mie nu-mi place.

Bith își pieptăna cu degetele părul plin de cruste.

— Bine, să lăsăm asta. Se întoarce el. Ca un gând rău.

— Insectele astea se îndreaptă spre noi? Era Endril.

— Și cum încă, spuse Cal. Să încercăm tunelul ăsta. Thor?

Trollul se mișcă cu ușurință printre ei – Bith își reaminti că el putea să vadă prin întuneric – și-și băgă capul în tunel.

— Hm. Ajunge în fundul prăpastiei, așa cred. Se simte miros de aer proaspăt, zidul mare de ceață. Și apă.

— Apă curată?

— Da, curge din munte. Plec?

— Pleacă.

Trollul sări în tunelul rotund. Își puse amândouă mâinile și picioarele pe pereții tunelului și o porni la drum ca un păianjen. Ceilalți trei rămaseră în așteptare, la lumina torței. Era liniște. Căptușeala de insecte scotea un sunet șuierat, ca un val pe o plajă de pietriș.

După o vreme, vocea lui Hathor ajunse la ei, un sunet îndepărtat și găunos.

— Hei! Veniți aici. Am găsit ceva.

— Ceee? întrebă Cal.

Pauză.

— Veți vedea. Ceva bun.

— Bun? întrebă Bith.

Cal dădu din umeri.

— Mai bine acolo decât aici.

Suflă în torță, își strânse echipamentul și intră în tunel. Bith veni în urma lui. Tălpile netede ale ghetelor ei alunecau pe podea. Endril era ultimul.

— Panta pare foarte abruptă, murmură Cal.

— Ce spui? întrebă Bith.

— Spuneam că panta… oh, ah!

— Cal!

Cal se dusese. Fata și elful înlemniră. Auziră doar o lovitură slabă și un șuvoi de înjurături și blesteme. Bith mai înaintă puțin și văzu că tunelul cobora drept în jos, după care urca din nou. Lumina era mai puternică acum, destul ca să-și poată zări propriile mâini. Strigă:

— Cal! Cal! Ești teafăr?

Liniște.

— Cal!

— Sunt bine. Vocea venea de departe. Vino și tu! O să fie bine.

Bith privi înapoi către Endril. Elful îi făcu semn cu mâna, elegant. Bith oftă și se așeză jos, cu grijă. Își

puse mănușile și-și trase gluga pe cap. Se târî apoi puțin, și încă puțin, apoi – alunecă la vale!

Ca și Cal, lăsă să-i scape un „Ah“ când aluneca, se lovea de pereți și trecea de colțurile tunelului. Cursa nu era lină, dar o bine dispunea. Cobora tot mai jos, din ce în ce mai repede, alunecând pe manta și sprijinindu-se din când în când cu mâinile. Se întreba dacă nu se va izbi de vreun zid, dar își aminti de Cal, care supraviețuise.

Dintr-odată dădu colțul iar lumina o orbi. Tunelul se sfârșise și fata zbura în aer, lăsând să-i scape un țipăt. Dar brațe puternice o prinseră și o așezară blând pe o stâncă. Privind printre degete, Bith făcu un pas și se clătină.

Brațele puternice – erau ale lui Cal – o traseră într-o parte. Bith își întoarse privirile chiar în clipa în care Endril țâșnea din tunel, deasupra ei, și se izbea de pământ. Bith se întoarse spre Cal:

— De ce nu l-ai prins?

Cal zâmbi. Dinții lui erau albi pe fața înnegrită de praf și mizerie.

— Ce distracție ar mai fi fost?

Endril se ridică frecându-și cotul și ceafa. Se uită în toate părțile și își văzu tovarășii.

Priviră în jur. Se găseau într-adevăr în locul despre care vorbise Hathor, în fundul prăpastiei din fața castelului. Ziduri de piatră se înălțau în ambele părți. Zidul de Ceață se afla deasupra unei laturi, cu forma sa ciudată de U. Deasupra celeilalte laturi, era

balconul proiectat la o înălţime ameţitoare. Dacă ar fi mers destul de mult către stânga, ar fi ajuns din nou în valea din care plecaseră. La dreapta, canionul se închidea. Fundul prăpastiei era plin de stânci căzute, ierburi uscate şi copaci piperniciţi. Mai erau şi lucrurile pe care Bith le aruncase peste balcon în zilele dinainte.

Fata puse o mână pe peretele de stâncă şi privi în sus.

— Am făcut tot drumul ăsta ca să ajungem aici?

— Da. Va trebui să ne şi întoarcem, mormăi Cal.

— De ce spui asta?

— Veniţi aici. Priviţi ce a găsit Hathor.

Hathor stătea ghemuit pe jos, ceva mai departe de ei. Se aplecase la pământ, neîndemânatic, ca o raţă beteagă şi făcea paşi mici într-o parte. Bith păşi cu grijă ca să nu cadă. Fata strigă:

— Hathor! Hei, Hathor! Cum ţi-a venit ideea asta grozavă să te laşi să aluneci în jos, prin tunel?

Trollul se întoarse şi o privi curios. Cal începu să râdă.

— El nu a alunecat. A mers. Niciun om nu ar fi putut face la fel.

Bith oftă din nou.

— Mereu uit cât de diferiţi suntem.

— Diferiţi?

— Deosebiţi. De fapt, nu avem nimic în comun.

— Doar că am înnebunit ca nişte iepuri, primăvara.

— Chiar aşa, râse Bith.

Hathor se ridică atunci când ajunseră lângă el. Zâmbi cu gura până la urechi.

— V-aţi distrat?

Bith îşi frecă spatele.

— Da. Oh, da. Dar nu o mai fac niciodată.

— Uite ce-a găsit, spuse Cal. Hathor îi dădu fetei o bară subţire de argint. Fata o luă şi o cântări în mână. Avea cam douăzeci de centimetri lungime şi era subţire ca degetele ei. Capetele erau rotunjite şi păreau foarte netede. Ceva din înfăţişarea ei îi scormonea amintirile. Se jucă puţin cu ea, aruncând-o în aer. Părea că avea viaţă, că era fluidă şi nu solidă. Mai mult argint viu decât argint, gândi ea.

— Este o baghetă.

Cal dădu afirmativ din cap.

— Aşa credeam şi eu. Priveşte aici. Ridică de jos o bucăţică de metal.

— O cataramă de centură?

— Nu! Prea mică. Aş spune, mai curând, o cataramă de pantof.

Endril veni mai aproape şi o privi fără să o atingă. Îşi mângâia bărbia ascuţită.

Hathor îşi reluă cercetările. Deodată scoase un mormăit; se aplecă şi culese alte bucăţi mici de metal. Le puse în cealaltă mână a lui Bith. Fata le privi cu atenţie.

— Sunt nişte dinţi.

— De om, murmură Endril.

Fata rosti repede:

— Ah! am avut dreptate! Bătrânul nebun a căzut din balcon, beat și a fost mâncat de lupi.

Cal scutură din cap.

— Mai gândește-te.

Bith părea încurcată. Cal o întrebă blând:

— Ce ți s-a întâmplat în tunel?

— Ce mi s-a întâmplat? Am fost acoperită de o mâzgă.

— Înainte de asta.

— Am fost… înghițită de un vierme.

— Și?

— De ce îmi pui întrebările astea? Tu și Endril m-ați salvat. Pe mine și pe Hathor.

— Într-adevăr. Acum să ne închipuim că erai un vrăjitor care se crede deștept și o pornește să cerceteze peșterile. Ești înghițită de un vierme uriaș. Te sufoci din lipsă de aer, așa cum s-a întâmplat cu Hathor. Ce ți se întâmplă mai departe?

Bith privea fix la dinții albi din palma ei. Apoi se retrase plină de dezgust și-i aruncă pe jos. Dinții căzură zornăind.

— Uh! Ce dezgustător!

Cal dădu din cap.

— Asta așa este!

Endril ridică un dinte și-l privi de aproape.

— Deci magicianul a fost înghițit și digerat și tot ceea ce a mai rămas din el sunt acești dinți.

— Și bucățile de metal. Au fost aruncate prin tunelul acesta.

Aici.

Bith îşi freca palmele de pantalonii murdari. Totuşi nu aruncase şi bagheta de argint. Endril azvârli dintele peste umăr.

— Am trecut prin atâtea ca să găsim vrăjitorul.

— Într-o singură piesă, oricum. Să vedem cum facem să luăm sabia magică.

— Ne aflăm aici pentru a distruge sabia, Cal, spuse blând Endril.

— Da, poate.

Bith privi către Zidul de Ceaţă, spre balconul castelului şi către prăpastie. Întrebă tristă:

— De ce nu trecem prin canion şi nu ne vedem de drumul nostru?

Endril îşi mângâie bărbia. Cal zdrobi cu tocul ghetelor dinţii căzuţi pe jos. Hathor veni lângă ei cu o altă bucăţică de metal. Avea forma unei semilune şi părea făcută pentru a fi prinsă de haină. Cal se oferi s-o ia el, dacă era tot de argint.

— Ne spălăm? întrebă Hathor scărpinându-şi ceafa.

Bith scutură din cap.

— Oh, da, apa. Du-ne acolo. Te rog.

Coborâră în canion. Apa nu era decât un izvor ce curgea printre stânci. O linie subţire, verde îl însoţea. Cei patru luară apă în pumni şi-şi spălară feţele şi gâtul, apoi încercară să cureţe crustele de pe haine. Băură apă din izvor şi se simţiră mult mai bine. Într-un sfârşit, se aşezară lângă stânci şi-şi sprijiniră

spatele cât mai confortabil. Chiar şi cu Zidul de Ceaţă profilat deasupra soarelui, era cald şi plăcut. Cal scoase nişte bucăţi de carne dintr-un săculeţ. Hathor împărţi cu ei nelipsitele ciuperci. Cei patru ronţăiau şi mestecau şi vorbeau despre problemele lor.

— Ei bine, spuse soldatul pe un ton filosofic, cel puţin am aflat unde a dispărut vrăjitorul. A avut un sfârşit teribil.

— Oh, spuse Bith.

— Da, s-a dus într-un loc mai plăcut.

— Termină.

— Da, ar fi meritat un sfârşit mai demn…

— Cal!

Băiatul mușca zdravăn din carne. Unghiile lui erau acum negre ca ale lui Hathor.

— Pot acum să iau sabia şi să plecăm cu ea?

— Nu, nu poţi.

— Dar dacă promit că alerg repede? Foarte, foarte repede.

— Poţi să fugi mai repede decât se va prăbuşi castelul?

— Sigur.

— Nu numai castelul ne interesează, spuse Endril. Trebuie să ne gândim la Zidul de Ceaţă. Sunt convins că dacă vom atinge sabia, va învălui castelul, poate întreaga vale. Nu putem permite aşa ceva. Avem nevoie de timp pentru ca şi noi şi locuitorii castelului să plecăm de aici. Niciunul din cei ce au trecut dincolo de zid nu s-a mai întors, aşa am auzit.

Se opriră, iar cei trei bărbaţi se uitară la Bith.

— Ei bine, sau aproape niciunul.

Cal contracară:

— Dar monştrii aceia şi celelalte arătări? Dacă vin de dincolo de zid, înseamnă că sunt în stare şi să se întoarcă. Eu cred că astea sunt poveşti de speriat copiii. Nu este decât un banc de ceaţă prin care poţi trece cum vrei. Miroase, atâta tot. Nu-i aşa, Bith?

— Nu. Mirosul de diavol îţi pătrunde în creier şi te otrăveşte. Devii unul dintre ei înainte de a mai vedea lumina zilei.

— Mie nu mi se va întâmpla asta.

— Să sperăm că nu ne vom pune la încercare. Elevul ar putea să nu supravieţuiască după lecţia asta, spuse Endril.

— Bith ar putea să înşface sabia şi să sară peste balcon. Va zbura până aici, interveni Hathor.

— Nu pot să zbor.

— Oh.

— Dar dacă legăm o frânghie de sabie, apoi aruncăm frânghia pe balcon, veni Cal cu altă idee. Noi coborâm aici şi tragem de frânghie.

Bith scutură din cap. Părul murdar îi flutură peste faţă.

— Nu poţi să înţelegi? Sabia stă aici ca şi cum ar fi ţintuită într-un punct. Dacă o atingi, poţi risipi vraja. Eu aşa cred. Sau, cum am mai spus, poate nu vei fi în stare s-o mişti din loc. Ce ai spus tu nu poate fi o soluţie pentru problema noastră… Nu mai ştiu. Ne

tot învârtim în cerc.

— În cerc sau nu, spuse Endril, trebuie să avem grijă ca sabia să nu cadă în mâna Lordului Întunecat. Indiferent cum sau ce este, având protecţia unui zeu, chiar aşa slab cum este Vili, poate căpăta puteri mult prea înfiorătoare.

Cal se ridică şi-şi întinse picioarele.

— Aş vrea s-o iau şi să fug. Lăsaţi-mi drum liber spre scări şi nu-mi staţi în cale. Vedem noi cine se prăbuşeşte mai întâi.

Bith îl repezi:

— De câte ori trebuie să-ţi spun! Nu poţi…

— Unde a dispărut soarele? îi întrerupse Hathor.

— Eh?

Cei patru priviră în jur.

— Zidul de Ceaţă, suspină Endril, se mişcă.

Aşa era. Dacă până acum puteau să vadă cerul limpede deasupra Zidului, acum priveau către baza acestuia. Nori verzui-fumurii se mişcară spre canion. Chiar în timp ce priveau, balconul părea din ce în ce mai întunecat, tot mai greu de distins în ceaţă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Cal.

Elful privea ţintă spre castel, faţa lui era sumbră ca a unui vultur.

— Probabil a sosit vremea. Armata Lordului este pe poziţie. Poate o vrăjitorie este suficientă pentru a învălui castelul. Sau poate cineva a luat sabia.

— A luat sabia? Nu, eu o vreau!

Bith replică:

— Cal, ţi-am mai spus! Nu poţi s-o ai! Eşti obsedat de lucrul ăsta!

Soldatul dădu din cap.

— Nu, nu sunt! Vreau doar să o ating înainte de a o distruge.

— Sst! Ascultaţi, spuse elful. Îşi ciulise urechile ca un câine.

Hathor bolborosi ceva, dar cei doi oameni încă nu auzeau nimic.

— Acum ce mai este?

— Furtună, spuse Hathor.

— Nu este o furtună, îl corectă Endril. Strigăte. Ţipete de luptă. Armata Lordului atacă.

— Trebuie să ajungem la turn, spuse Bith. Cal îşi strânse centura.

— Pe unde s-o luăm?

Bith privi în jur.

— Nu prin tunelul ăsta. Hathor este singurul care ar putea să urce prin el.

Trollul îşi luă toporul.

— Ştiu un alt drum. Eu şi Backbreaker l-am descoperit.

— Totuşi, ce s-o fi întâmplat cu uriaşul acela? întrebă Bith.

— Cui îi pasă? pufni Cal. Hai să mergem!

Hathor mergea înainte, în cu totul altă direcţie decât ar fi bănuit ceilalţi. Îi conduse prin canion, îndepărtându-se de castel, chiar şi de izvorul la care se spălaseră. De acolo se căţără pe nişte stând şi se

opri pe o terasă. Întinse un braţ puternic şi-i trase şi pe ceilalţi după el. Mai făcură asta încă de vreo două ori şi iată-i ajunşi la gura unei peşteri.

— Ce bine că eşti cu noi, Hathor, spuse Bith gâfâind. N-am fi putut, urca aici singuri.

Hathor zâmbi.

— E uşor. Veniţi. Ajungem repede înapoi.

Drumul era destul de uşor, deşi lung. Trecură de albia unui râu, apoi de nişte meandre. Cam jumătate din drum trecea pe sub pământ, prin peşteri sau de-a lungul unor terase. Câteodată, treceau prin nişte fisuri înguste, dar care nu aveau bolovani care să-i oprească din drum. Hathor le spuse că acesta era o parte a drumului de evacuare despre care le vorbiseră apărătorii castelului, drum pe care-l menţinuseră curat.

— Am întâlnit iscoade când am mers pe aici zilele trecute.

Şi acum venea cineva. Hathor le făcu semn să tacă şi îi împinse înapoi într-o nişă. Locul era destul de lat, cu ziduri de stâncă ce se îmbinau chiar deasupra capetelor lor. Cal stinse torţa în nisipul de sub picioare. Cei patru stăteau nemişcaţi şi ascultau. Curând, îl auziră fiecare, un sunet de natură să-i liniştească: o sporovăială ca între nişte coţofene vorbăreţe. Copiii se strigau unul pe altul, se rugau de părinţi să-i ia în braţe, cântau şi râdeau. Hathor păşi înainte şi-şi ridică braţul noduros.

Oamenii din Cairngorm erau bine echipaţi pentru

călătorie. Fiecare bărbat, fiecare femeie sau copil purtau o manta, un rucsac şi avea în mână câte ceva. Mai mulţi mânau măgari încărcaţi cu saci de merinde, lemne de foc, corturi, raţe legate de picioare. La vederea celor patru necunoscuţi, copiii ţipară şi fugiră lângă mamele lor. Războinicul şi femeia care-l însoţea ridicară topoarele şi săbiile, dar apoi le lăsară în jos.

— Prietene Hathor, Bith, Cal, Endril! Veniţi, le spuse omul din frunte. Era, ca şi toţi ceilalţi, blond, cu ochi albaştri şi cu părul miţos.

— Ce s-a întâmplat cu zidul? întrebă Endril.

— Duşmanul a venit valuri-valuri peste Cairngorm. Toate săgeţile din lume nu l-ar fi putut opri din drum. Părea un covor întunecat aruncat deasupra noastră. L-am văzut apărând de dimineaţă. Şi-au părăsit îndeletnicirile obişnuite după masa de dimineaţă şi s-au îndreptat către corturi. Cineva înalt le-a ţinut un discurs, multă vreme. Apoi s-au întors şi au năvălit peste noi, nu mai mult de trei ore în urmă. Barin nici n-a mai încercat să apere primul zid. Ne-am retras şi am plecat. Suntem primul grup care pleacă, cu copiii, mamele şi bătrânii. Ceilalţi au mai rămas să se asigure că nu mai este nimeni şi că nu ne atacă cineva.

— Castelul mai există încă?

— Da, deocamdată, dar nu pentru multă vreme. Este o zi tristă azi, le spuse el, cu vocea devenită răguşită. La căderea nopţii, Cairngorm va dispare de

pe suprafaţa pământului. Dar nu şi din inimile şi sufletele noastre. Nu-i aşa, oameni buni?

Mulţimea ridica armele şi vocile într-un strigăt puternic ce răsună în pereţii peşterii. Liniştea care urmă părea că face acelaşi zgomot.

— Mergeţi atunci, oameni buni, şi fie ca spiritele bune să vă călăuzească în drumul vostru, le spuse Endril. Acesta nu este primul castel căzut sub umbra aducătoare de moarte a Zidului de Ceaţă şi nu va fi nici ultimul. Dar, ca orice furtună, totul va trece într-un sfârşit, lăsând în urmă pământul curat şi proaspăt.

Oamenii cei blonzi dădură din cap, dar feţele lor erau sumbre. Fără prea multe vorbe, trecură pe lângă cei patru, îndreptându-se spre necunoscut.

Cei patru rămaseră tăcuţi. Cal îl întrebă pe Endril:

— Chiar crezi povestea asta cu Zidul de Ceaţă care se va retrage într-o zi?

— Toate lucrurile au un sfârşit. Toate. Pământul poate sta fără viaţă la fundul mării chiar şi un mileniu înainte de a simţi din nou căldura soarelui, iar în timpul acesta, nenumărate fiinţe vor veni şi vor pleca în întuneric.

— Este foarte încurajator ce spui, Endril, îi spuse Cal cu un ton amar. Eşti optimist ca o ciocârlie.

— Mai întâi trăieşte, îi răspunse elful, înainte de a judeca.

În nota aceea acră, cei patru îşi Continuară drumul.

— Opriţi aici, spuse Hathor, după ce mai făcuseră

câteva sute de metri.

— De ce, întrebă Cal. Drumul dinaintea lor trecea iar printr-o peşteră, deschisă şi netedă.

— Secret. Trollul arătă către spaţiul întunecat de deasupra capetelor lor. Se aplecă iar în jos, cu mâinile sprijinite pe pământ şi le făcu semn să se urce pe spatele lui.

— Urcaţi!

Endril făcu aşa cum spuse Hathor. Trollul îşi încordă picioarele puternice şi elful urcă pe o terasă. Se mişca uşor, ca o veveriţă.

— Se deschide, îl auziră ceilalţi spunând, într-un alt tunel.

Hathor zâmbi şi se aplecă din nou.

— E o scurtătură spre castel. Eu şi Backbreaker am descoperit-o.

Cal o ajută pe Bith să se urce pe spatele lui Hathor şi spuse:

— Apărătorii castelului nu ştiu că se află aici?

— Nu. Nimeni nu a trecut pe aici de mulţi ani.

Cal ajunse pe terasă şi întinse mâna să-l tragă pe Hathor. Ar fi vrut să-i fi oferit mâna stângă în loc de cea dreaptă pentru că umărul îi pocni din încheietură. Trollul era greu.

Cei patru îndepărtară vechile pânze de păianjeni şi cercetară tunelul.

— Ce întuneric! Pare că-i făcut de mâna omului, spuse Cal.

— Merge pe sub zid.

— Care zid?

— Zidul din jurul castelului, cel mai mare. Trollul desenă un cerc în aer.

— Zidul exterior? Cel care înconjoară totul?

— Da. Este un tunel vechi ce duce în vale. O albie de râu veche, așa cred Dar sunt stânci mari la capete. Nu le-am putut mișca.

— Dar cum.

— Tunelul duce la castel Hai!

— Are dreptate, Cal, îl întrerupse Bith, am vorbit destul. Să mergem.

— Dar nu pot să cred că oamenii care locuiau aici nu știau…

— Să mergem!

Hathor mergea din nou în frunte. Cal se lupta să-și aprindă torța, pentru că orbecăiau în întunericul tunelului. Scăpase jos cremenea și n-o mai găsea, apoi renunță când îi văzu pe ceilalți lăsându-l în urmă. Bith se împiedica la fiecare pas, Endril și Hathor, în frunte, nu aveau nicio problemă. Cal mergea în urmă, ca de obicei. Era poziția lui preferată atunci când era soldat, dar astăzi ar fi renunțat bucuros la ea. Se săturase să meargă ultimul, ca un paria, în urma unui troll și a unui elf, ca să se împiedice de bolovani.

Deodată, băiatul se izbi de spatele lui Bith și amândoi se loviră de Hathor. Endril nu era în calea lor. Cal încercă să spună ceva, dar trollul îi făcu semn să tacă.

— Ascultă!

Cal ascultă.

— Nu aud niciun…

— Rrrrr!!

Sunetul devenise asurzitor în spaţiul închis al peşterii, aproape inuman. Hathor era cel care striga. Un strigăt de luptă. Se pregătea să atace cu toporul ceva ce strălucea în lumina pâlpâitoare din faţa lor. Strigă apoi un foarte omenesc „Urmaţi-mă!”. Endril, Cal şi Bith îl urmară cu urechile răsunând şi sângele palpitând în vene, spre ceva ce le era complet necunoscut.

Hathor nimerise într-un vârtej de figuri păroase, arme ascuţite, torţe pâlpâitoare. Cal şi Bith avură numai o secundă pentru a observa scena.

La îmbinarea a trei tuneluri stătea o ceată de monştri, diavoli cu feţe omeneşti. Numai oamenii aveau torţe. În lumina lor, strălucea oţelul lustruit al vârfurilor de lăncii, topoare şi săbii. În rest, numai întuneric şi murdărie al cărei miros le inundară nările.

După prima ceată – să tot fi fost vreo doisprezece duşmani, să întinzi doar braţul şi să-i atingi – o linie întunecată de soldaţi se pierdea undeva în bezna tunelului. Toate feţele erau întoarse spre ei, foarte uimite.

În mijlocul acestui grup, înalt, aplecat sub tavanul jos, stătea Backbreaker.

Cal o înşfăcă pe Bith de umăr şi o trase în spatele

lui. Endril făcu un pas spre dreapta pentru a se feri de lovitura toporului lui Hathor.

— Elf! Elf! strigară dușmanii în cor.

Hathor răcni din nou și-și roti înalt toporul. Strigătul trollului fu urmat ca un ecou de strigătele monștrilor. Toporul zbură într-un arc ucigaș și izbi în primii trei soldați inamici.

Sângele țâșni în aer, împroșcând lumina torțelor din toate părțile.

CAPITOLUL 10

Trei dușmani erau trântiți pe podeaua prăfoasă a peșterii. Toporul trollului retezase brațul unui soldat care zbiera, întins pe jos, cu sângele șiroind din ciotul rămas. Un monstru zăcea pe spate cu plămânii iviți printre coastele sfărâmate. Un alt monstru fusese omorât cu o lovitură în cap. Ceilalți – monștri, oameni – se înghesuiră înapoi, înspăimântați de oroarea atacului.

Hathor îi ținea la distanță. Era mânjit cu sângele celorlalți. Fața lui era schimonosită într-un urlet ce-i arăta colții. Izbea cu toporul înainte și înapoi, ca și cum ar fi secerat grâul. Supușii Lordului Întunecat se izbeau unul de altul și cădeau în goana lor disperată de a-i fugi din cale.

Cal stătea înlemnit și încerca cu disperare să înțeleagă ce se întâmpla. Dacă o armată întreagă de monștri se afla aici, furișându-se spre castel prin aceste tuneluri, în vreme ce numai Backbreaker și

Hathor cunoşteau acest drum, asta însemna…

— Backbreaker ne-a trădat! Nenorocitul! Vocea lui Cal se înălţa plină de mânie. El le-a deschis tunelul! îl aranjez eu!

Îşi mută spada în mâna cealaltă şi se pregăti să între în luptă. În spatele lui, Bith începu să îngâne un descântec.

— Nu, interveni Endril cu vocea sa de un calm neomenesc. Îl prinse strâns pe băiat de mâneca hainei şi-l trase lângă el.

Ghetele lui Cal alunecară. Se lovi la cot.

— Ce faci?

Elful nu răspunse. Îl împinse pe băiat în tunel, spre castel, apoi o luă pe Bith cu cealaltă mână şi o trase după el. Palmele fetei erau luminoase şi fumegau. Bith îşi trase mâna şi continuă descântecul.

— Hathor a câştigat timp, le explică Endril. Suntem acum pe drumul spre castel. Thor! Vino cu noi!

— Elf! ţipă o voce. Omorâţi pe elf!

În vremea asta, Hathor mai doborâse cinci duşmani. Loviturile lui erau cumplite şi necontrolate, trollul îşi punea toată forţa în ele. Acum se oprise brusc şi se întoarse, izbindu-se de Bith. Fata se clătină pe picioare dar îşi reveni, apoi se aplecă peste troll înapoi, spre duşmani.

— Du-te din drumul meu!

Bith atinse cu palmele trupurile moarte a doi monştri. Valuri de energie izvorau din inima ei,

treceau prin braţe ca o cascadă clocotitoare apoi ieşeau din palme ca un fulger orbitor. Cu un foşnet, două jeturi de flăcări izbucniră din palmele ei. Corpurile monştrilor luară foc. Flăcările erau orbitoare, mirosul copleşitor. Cal se abţinu cu greu să nu vomite. Endril răcni „Fugiţi!" şi ceilalţi porniră în goană.

Cu Hathor în frunte şi Endril în urmă, cei patru căpătară viteză şi alergau cât puteau de repede în întuneric. Răcnetele şi ţipetele fuseseră lăsate în urmă.

— Bun descântec, spuse Hathor peste umăr.

— Am vrut doar să văd dacă pot arunca flăcări de la distanţă, spuse fata gâfâind.

Fugeau. Bith şi Cal se împiedicau la tot pasul, dar din fericire nu căzură niciodată. Când tocmai începeau să-şi piardă răsuflarea, Hathor le spuse:

— Mai încet! Este un zid aici!

Se opriră. Cal îşi aranjă centura. Bith se sprijini gâfâind de zid. Endril trecu pe lângă ei ca să-l ajute pe Hathor.

— Ce-i asta? O uşă?

— Un perete de lemn. Îl sparg.

Se auzi un mormăit, apoi un pocnet de lemn despicat. Hathor lovi din nou cu picioarele lui mari. Se aplecă şi trecu prin spărtura din perete. Un miros puternic de pivniţă îi înconjură. Cal bâjbâi cu mâinile întinse şi se izbi de ceva solid şi rotund. Bith şi Endril îl urmară. Elful se întoarse imediat:

— Bith, poţi să mai faci un descântec pentru foc?

— Hm? Ce spui? Da, cred că da! Unde suntem?

Lemnul hurui. Endril găsi mâna lui Bith şi o puse blând pe un morman de lemne pentru foc.

— Aprinde asta.

Fata bâjbâi după crenguţa de aprins focul – era ultima, socoti ea – şi spuse descântecul. Focul prinse viaţă.

Cei patru se aflau într-o altă parte a pivniţelor de sub castel. Pivniţele pentru vin. Butoaie mari şi boloboace mai înalte decât un stat de om erau aşezate lângă ei, unele astupate cu dopuri, altele în mod evident goale. La capătul încăperii se afla o scară. Zidul prin care pătrunseseră era făcut din scânduri albe, lustruite, aşezate unele lângă altele. Formau un perete – unui fals – în spatele a două butoaie.

Endril întinse mâna şi împinse un butoi. Nu se mişcă. Împinse altul şi acesta se clătină.

— Gol. Cal, împinge-l până la spărtura din perete.

Hathor alergase până la scări, probabil să cerceteze locul.

Elful şi băiatul rostogoliră butoiul până la gura tunelului.

Bith privea încruntată la flăcăruia cea mică. Îşi frecă palmele care-i deveniseră acum roşii şi dureroase.

— Îmi pare rău, asta-i tot ce pot face acum.

Endril încercă să mărească flacăra agitându-şi pălăria.

— Este suficient. Ne-ar trebui nişte coniac.

Soldatul Cal făcuse deja nişte cercetări pe cont propriu.

— Cred că da! Nu ne-ar strica de loc.

Luă o sticluţă mică de pe un raft. Endril arătă către flăcăruia anemică. Cal izbi sticla de tavanul săpat în stâncă. Sticla se sparse iar lichidul se vărsă peste butoi. Flăcările se prelinseră şi prinseră viaţă. Cal mai aruncă trei sticle. „Este o ruşine să-l risipeşti în felul ăsta!" Focul izbucni cu toată forţa. Fumul umplu încăperea scundă, făcându-i să tuşească. Cei patru îşi târâră picioarele spre scări şi urcară. După ce intrară în cealaltă încăpere, Endril trânti uşa masivă, dar aceasta nu mai avea nicio încuietoare.

Acum se aflau într-un coridor secret care ducea spre celelalte încăperi ale pivniţei. Văzură lumină. Se auzeau şi voci. Apoi în coridor apărură trei Cairngormeri înarmaţi.

Omul care se afla cel mai aproape îşi îndreptă scutul în direcţia lor şi-şi încleştă mâna pe sabie.

— De unde naiba veniţi?

Endril făcu un semn cu capul.

— Din pivniţele voastre. În spatele peretelui este un tunel înţesat cu duşmanii noştri.

— Nu este niciun tunel dincolo de pivniţă. Am fi ştiut de el.

Cei trei, doi bărbaţi şi o femeie, se apropiară ca să-i cerceteze mai bine. Erau îngrozitor de murdari şi plini de pânze de păianjen. Hathor, împroşcat cu

sânge pe faţă şi pe piept, era, în mod special, o figură tulburătoare.

— Nu ştiţi sau n-aţi apucat să-l blocaţi, îi corectă Endril. Trollul meu l-a descoperit zilele trecute. Acum, o hoardă de monştri se află acolo şi se îndreaptă spre noi.

— Nu vă cred. Mai bine v-aş duce la Barin.

Hathor ciuli urechile.

— Au ajuns.

Cu un zgomot puternic, uşa pivniţei se izbi în lături. Monştrii zbierară revărsându-se în încăpere.

Aventurierii dispărură. Trecuseră printre locuitorii castelului ce se aflau acum în spatele lor.

În catacombele de sub castel se găsea restul armatei din Cairngorm. Războinicii, femei şi bărbaţi cu părul blond – erau mai mult de două sute – se adunaseră laolaltă, spuseseră adio căminelor şi ţării lor şi începuseră să se retragă în ordine spre pivniţă. Forţele întunericului sosiseră, în sfârşit. Unii ţipau, unii blestemau, alţii rămâneau tăcuţi. Mulţi dintre ei protestaseră că se predau fără luptă.

Acum, când monştrii sosiseră, un strigăt de furie şi ură izbucni din piepturile locuitorilor. Armele zburară în aer. Monştrii invadatori şi oamenii ce se apărau priveau acum unii la alţii, între ei nefiind o distanţă mai mare de un braţ. Toţi erau nerăbdători, se bucurau chiar cu o bucurie crudă să se apropie unu! de altul, să se lupte, să se lovească, să se ucidă. Zgomotul ameninţa să spargă urechile, când bătălia

începu.

Aventurierii lui Vili erau prinşi chiar în mijloc.

— Adunaţi-vă! Faceţi un triunghi! În formaţie! strigă Cal. Ţipă pentru efect şi se aşează pe poziţie. În stânga, Hathor era lângă el. Endril îl flanca în dreapta, mai departe de trollul din centru, pentru că acesta lupta cu mâna dreaptă şi rotea toporul din partea aceea. Elful avea în dreapta sa un zid care-i folosea drept scut. Bith se afla în spatele lor. Exerciţiile făcute cu mai multă vreme în urmă îşi arătau acum roadele. Acest „triunghi", aşa cum îl numeau ei, era o formaţiune foarte strânsă care putea face faţă unui atac venit din trei direcţii, cu un magician în ariergardă. Formaţiunea se grupa în jurul unui om cu un topor. Un luptător puternic cu un topor era un lucru teribil într-o luptă, pentru că era în stare să doboare duşmanii ca şi cum ar fi secerat grâul. Un om cu un topor putea zdrobi orice apărare, putea merge unde dorea, putea opri pe oricine; sergenţi înarmaţi cu topoare puteau învinge un rege pe câmpul de luptă. Acest luptător avea nevoie de un altul, înarmat cu o sabie pentru a-l veghea şi a-l apăra de loviturile neaşteptate, pentru că avea amândouă mâinile ocupate şi nu avea scut. Luptătorul cu sabia era la rândul lui în siguranţă atâta vreme cât se afla aproape. Dar nu prea aproape. Cu un vrăjitor în spatele lor care să facă descântece şi să zăpăcească inamicul, această formaţiune era aproape de neînvins.

Sosirea celor patru coincisese cu primul val de refugiaţi din Cairngorm, iar acum se aflau împreună la capătul unui aliniament de soldaţi ce şerpuia prin culoarele întortocheate ale pivniţei. Reuşiră să ţină duşmanul în loc. Monştrii înnebuniţi văzură prea târziu pe troll şi toporul său, iar strigătele lor se transformară în urlete de durere şi frică înainte ca Hathor să le izbească capetele, umerii, scuturile. Oricine încerca să-l atace pe Hathor cu sabia primea o lovitură în gâtlej sau în ochi din arcul năprasnic al lui Endril sau o lovitură zdravănă cu spada bătrână, dar bine lustruită, a lui Cal. În scurtă vreme, în faţa lui Hathor se strânse un morman de cadavre care-i ajungea până la genunchi. Urletele şi zăngănitul armelor erau înfricoşătoare, iar aerul din încăpere devenise fierbinte. Sudoarea le şiroia pe feţe.

— Priviţi acolo! Aş vrea să înfig pumnalul în trădătorul acela! strigă Cal. Dincolo de pilonii şi zidurile de piatră îl văzură pe Backbreaker. Uriaşul nu avea nicio armă în afară de pumnii lui care fluturau înalt în aer şi apoi coborau năpraznic asupra apărătorilor castelului, ca nişte ciocane uriaşe.

— Aş vrea să fac ceva, strigă Bith din poziţia ei ascunsă în spatele soldatului.

— Fă rost de puţină apă, gâfâi Hathor. Simulă apoi un atac către o ceată de monştri care se uitau urât la el.

— Nu este timpul, spuse Endril, calm ca întotdeauna. Elful făcu un salt înainte şi înfipse

pumnalul în pieptul unui soldat, drept în inimă. Cal se întrebă ce ar putea să-l scoată din fire pe Endril, dacă nici măcar o luptă ca aceasta nu reușea.

— Trebuie să ajungem repede la scări. După…

— Sabia, știm, îl întrerupse Hathor. Cum ajungem acolo?

— Cunoaștem castelul. Monștrii aceștia, nu, spuse Endril.

Părea straniu că discutau despre monștri când aceștia se aflau la doi metri distanță, dar așa era la război. Arătă cu sabia spre un coridor care se afla mai jos, de-a lungul zidului.

— Ieșirea aceea duce către scările dinspre holul principal. Să ne furișăm într-acolo.

Cal mormăi ceva. Nu puteau pleca pur și simplu, lăsând o gaură în linia lor, dar bătălia părea că se îndepărta de ei. Era greu de apreciat în întunericul din pivniță. Mormanul de cadavre din fața lui Hathor devenise aproape un deal pe care dușmanul trebuia să-l urce. Cairngormerii oricum voiau să se retragă spre tunel. Băiatul își strânse centura și păși cu grijă pe podeaua alunecoasă, îmbibată de sânge.

— Bine. Putem pleca? Hai!

— Companie! îl întrerupse Hathor.

Un grup de patru oameni cu înfățișare sălbatică, luptători blonzi și cu ochi albaștri ai Lordului Întunecat, tocmai intrase în pivniță, gata de luptă. Ochii lor străluciră la vederea a trei bărbați și o singură femeie. Strigând răgușit, își ridicară armele

strălucitoare. Aranjați în linie, fără a-și părăsi formația de apărare, înaintară către movila de cadavre. Erau înarmați cu săbii și arbalete, scuturi pătrate, cu bordură de fier. Purtau armuri încrustate cu aramă și coifuri de fier. Mai înalți și mai puternici decât majoritatea oamenilor, păreau să fie pregătiți să acționeze în echipă. Râdeau înfricoșător și-și băteau joc de victimele lor, apropiindu-se. Avură o surpriză.

— Numai patru? rânji Cal și adăugă un șir de batjocuri care o făcură pe Bith să roșească. Își făcuse un plan pentru a-i scoate din sărite și se pare că mergea. Unul dintre bărbați se rupse de ceilalți și se îndreptă către Cal să-l lovească, de la înălțimea sa impunătoare.

Cal așteptase asta și acum acționa. În loc să-și tragă scutul pentru a para lovitura, îl ridică în sus și-l roti în aer, cu mișcări largi. Bruta nu luă seama la faptul că marginea scutului îi atinse partea interioară a brațului.

— Ha! țipă Cal.

Prea târziu a fost când barbarul își trase scutul ca să-l lovească pe Cal în față. Băiatul făcu o mișcare de maestru și-l înjunghie chiar la marginea armurii. Omul avea măruntaiele străpunse, dar încă nu-și dădea seama de asta. Cal nu mai făcu decât gestul de a-l da la o parte.

Endril avea mănușa lui de metal și sabia subțire. Se târa la pământ, primejdios ca o pisică sălbatică.

Unul dintre bărbaţi înaintă către el cu multă băgare de seamă. Părea prea uşor. Aşa şi era. Când încercă să-l atace, află cât de greu era să ucizi un elf. Lovitura lui Endril nu veni din faţă, ci dintr-o parte. Omul se aştepta să primească o lovitură în scut, dar Endril păşi într-o parte şi tăie partea interioară a braţului care ţinea arma. Lama întunecată deschise o rană roşie care arătă osul alb de-a lungul a jumătate de braţ. Încă o lovitură ciopârţi braţul. Mâna bărbatului fusese retezată până la os. Sângele începu să ţâşnească ca dintr-un butoi de vin spart. Înspăimântat, omul făcu un pas înapoi şi întoarse capul să-şi privească braţul. Endril îi puse capăt vieţii cu o tăietură precisă chiar în spatele urechii. Ceilalţi doi se concentraseră asupra lui Hathor. În timp ce unul încerca să-l atragă pe troll făcându-l să izbească în gol, celălalt încerca să-l lovească prin surprindere. Dacă primul duşman ar fi reuşit să-l facă pe Hathor să se dezechilibreze şi să se împiedice – nimic nu dezechilibrează un om mai mult decât o lovitură de topor ce nu-şi atinge ţinta – însoţitorul lui ar fi ridicat amândouă braţele într-o lovitură cumplită. Dar Hathor nu putea fi înşelat. De câte ori omul din faţa lui se apleca înainte ca apoi să se retragă, Hathor încerca să lovească, dar se ţinea bine pe picioare. Cu toate astea, de fiecare dată când omul făcea câte un pas înainte, ameninţa să-l înjunghie pe Hathor. De trei ori se întâmplă asta, iar bărbatul râdea, fericit de isprava lui, în timp ce tovarăşul lui aştepta. Hathor

se împiedică o dată, iar omul îl înţepă cu sabia în umăr, ratând cu puţin urechea. Hathor aruncă o privire către însoţitorii lui care luptau cu sabia, dar aceştia aveau duşmanii lor. Bith dispăruse din raza lui vizuală. Rânji arătându-şi colţii şi bolborosi nişte blesteme pe limba lui. Al doilea bărbat îl lovi în genunchi cu vârful metalic al cizmelor. Nu-l duru, dar îi distrase atenţia. O altă lovitură l-ar fi dezechilibrat pe Hathor şi acesta i-ar fi putut fi sfârşitul.

Deodată, primul bărbat încercă să facă o săritură şi nu reuşi. Încercă să se întoarcă şi nu reuşi. Nedumerit, aruncă o privire în jos să vadă ce-i sta în cale. Nu era nimic. Picioarele lui nici măcar nu mai atingeau pământul.

Începu să blesteme. Însoţitorul lui părea nedumerit. Celălalt bărbat era mai înalt acum, suspendat în aer. Se ridica mereu. Îşi mişcă picioarele şi începu să se încline spre spate. Mişcarea nu făcea decât să-i rotească trupul şi mai mult. Curând era la orizontală, cu faţa către tavan. Ţipa. Însoţitorul lui, cu amândouă mâinile ocupate, tremurând, se hotărî în sfârşit să-l scoată din luptă. Apărându-se cu scutul, îl înhăţă de centură cu mâna în care avea sabia. În clipa aceea Hathor lovi. Trollul îşi înălţă toporul şi lovi cu putere, ştiind că va nimeri. Toporul lovi în plin. Barbarul desprins de pământ îşi pierdu piciorul drept, mai jos de genunchi. Se roti în jurul camerei într-un cerc înnebunitor, împroşcând sânge. Tovarăşul lui rămăsese pe loc, cu lama toporului

înfiptă în piept Hathor se afla la celălalt capăt al mânerului de lemn de nuc și privea cum fața dușmanului își schimba culoarea de la roșu spre alb. Apoi ochii individului se dădură peste cap și trupul se prăbuși la pământ. Atât de adânc se înfipsese toporul în pieptul dușmanului, încât Hathor trebui să se sprijine cu piciorul pentru a-și elibera arma. Piciorul retezat zăcea între cei doi.

Trollul se întoarse și o găsi pe Bith așezată jos. Mâinile îi atârnau moi de-a lungul trupului. Picături de sudoare îi șiroiau pe față.

— Tu ai făcut asta?

Fata înghiți în sec și dădu afirmativ din cap.

— Nu mi-am imaginat… că sunt în stare… să-i fac să leviteze… atât de mult. Și nici măcar nu a trebuit să-l ating.

— Mi-ai salvat viața.

— Da?! Am încercat doar să te ajut.

Cal își lichidase și el dușmanul și-l aruncase din drum. Sări pe podeaua de piatră.

— Numai patru? strigă băiatul. Hai veniți, voi ceilalți! Veniți!

Mâna lui Endril îl prinse de guler și-l opri din drum. Îl trase pe Cal în afara luptei.

— Să mergem.

Luptele se mutaseră în altă parte a pivniței. Oamenii din Cairngorm se retrăgeau în ordine. Numai cei morți și bandiții muribunzi erau lăsați pe loc. Cei patru se retrăgeau și ei spre scări. Endril îi

conducea. La cel de-al doilea rând de scări, se întâlniră cu doi monștri care se certau. Nu-l auziră pe elf. Endril îi răpuse dintr-o lovitură și-i aruncă peste capetele însoțitorilor săi, ca pe niște baloturi de fân. Trupurile se zdrobiră pe treptele de piatră.

— Întotdeauna pălăvrăgesc în loc să se lupte, comentă elful.

Scările îi duseră într-o sală dinaintea holului principal. În holul acela, o trupă de arătări ciudate răsturnaseră mesele, aruncase candelabrele și dăduse foc tapiseriilor. Bestiile erau locuitori îmbuibați ai adâncurilor, gălbejiți, arătând ca niște melci fără cochilie, cu fețe buhăite și păr alb, rar. Scoaseră țipete ascuțite când îi văzură pe aventurieri trecând prin fața ușii. Unul dintre ei se trezi cu nasul tăiat de Cal. Dispăru, dar fu înlocuit de un altul care-și scoase capul de după colț și se trezi și el cu nasul tăiat. Soldatul se lipi cu spatele de ușă și-și aștepta următoarea victimă.

— Hai, Cal! îl strigă Bith care coborâse scările.

— O să le fac față, răspunse băiatul.

— Nu, nu vei reuși, se răsti Endril.

Cal îi dădu o replică soldățească, scurtă și dură și adăugă:

— N-o să-mi spui tu ce să fac!

Ceilalți trei se opriră pe trepte. Endril spuse:

— Vii acum sau te iau pe sus!

— Vom lua sabia magică iar tu nu vei fi acolo! spuse Bith.

Băiatul mormăi. Mai cercetă o dată uşa – se auziră tot felul de cloncănituri înăuntru – apoi o luară la fugă pe scări. Au făcut bine, pentru că în secunda următoare, o duzină de melci dădură colţul, înarmaţi cu suliţe ascuţite. Alergară repede şi aruncară neîndemânatici suliţele, vârfurile lor de fier lovind locul pe care Cal tocmai îl părăsise. Priviră în jur, nedumeriţi şi într-un sfârşit îi reperară pe cei patru în timp ce dispăreau în susul scărilor. Scoaseră nişte schelălăituri şi porniră în urmărirea lor.

În scurt timp, aventurierii îşi croiseră drum printre lucrurile aruncate vraişte şi ajunseră în turnul vrăjitorului. Dar, la capătul scărilor, găsiră uşa încuiată, iar cheia nu se mai afla în broasca de alamă. Endril izbi în uşă, dar nu reuşi s-o mişte din loc.

— Bith, spuse Endril, poţi să deschizi uşa?

Fata se apropie şi privi cu atenţie.

— Hm, cred că da. Aş putea face un descântec pentru foc, sau de mărire. Sau poate, hm…

— Nu-i nimic. Lasă. Mergi mai în spate. Thor, sparge uşa.

— Am să le arăt eu, indiferent ce-ar fi ei, spuse Cal.

— Vin şi eu cu tine, spuse Bith.

Nu i-a trebuit mult lui Hathor să zdrobească încuietoarea uşii vechi de lemn. Endril îi chemă pe Bith şi Cal la el. Ameninţările avuseseră darul de a-i ţine pe melci la distanţă. Cei patru păşiră în bârlogul vrăjitorului. Li se părea că trecuseră ani de când fuseseră ultima dată pe aici, dar asta însemna de fapt

dimineața acelei zile. Camera era mai întunecată acum pentru că Zidul de Ceață acoperise soarele. Era greu de spus dacă se strecuraseră și în balcon sau nu. Hathor și Cal așezară o masă grea în fața ușii distruse și îngrămădiră vechiturile din cameră pe podea pentru a o ține mai bine în loc. Se întoarseră și-i găsiră pe Bith și Endril privind sabia magică. Era suspendată în aer, frumusețe de odinioară, ca un diamant. Cal veni lângă ei. Privi către sabia cu forme perfecte.

— Ce facem acum?

— Nu știu, răspunse Bith.

Niciunul dintre ei nu știa.

În spatele ușii se auziră zgomote înfundate, schelălăitul moluștelor și un alt zgomot făcut de un obiect mare și greu. Ușa și masa care o susținea se mișcară din loc.

— Ei bine, spuse Cal, fă ceva!

— E de mare ajutor ce spui, Cal, pufni Bith. Ce-ai vrea să facem?

Băiatul dădu din mână.

— Trebuie s-o distrugem, nu-i așa? Cum vom face?

— Nu știu.

— Nici eu, adăugă Endril.

Cal făcu semn cu mâna către cameră.

— Zile de-a rândul ai citit toate aceste cărți și acum spui că nu știi cum să distrugi sabia?

— Ți-am mai spus. Nu se spune nimic despre sabie!

Ca! se apropie mai mult să o privească.

— N-o atinge, spuse Bith.

— Bith, ca s-o distrugem trebuie s-o atingem mai întâi, nu crezi? Uite, au călit săbiile în foc. N-ar putea descântecul tău pentru foc s-o topească?

— Nu. Nu cred că ar fi de-ajuns.

— Atunci dacă am arunca-o pe podea, nu s-ar sparge? Am văzut săbii zdrobindu-se din lovituri mult mai ușoare, mai ales dacă este frig.

— Mă îndoiesc că ar merge.

— Nici dacă am arunca-o peste balcon? Nimic n-ar rămâne întreg dacă s-ar zdrobi de stânci, aruncate de la înălțimea asta.

— Poate…

Hathor se înghesuise și el să arunce o privire.

— Nu va merge.

— De unde știi?

— Știu. Oțelul este dur, spuse trollul dând din umeri. Apoi mormăi:

— Ce se vede acolo?

— Unde? Toți se apropiară și priviră cu atenție.

— Acolo. Parcă ar fi Vili.

Cei patru își înghesuiră capetele scrutând lama sabiei. Era poate doar imaginația lor sau chiar era o față reflectată în metal, ca și cum ar fi privit cineva într-o oglindă cețoasă sau printr-o sticlă fumurie.

— Este Vili, fu de acord elful. Parcă spune ceva.

— Ce?

— Nu știu. Nu-mi dau seama.

— Probabil ne cere să ne sacrificăm pentru gloria

sa, spuse Cal.

Uşa sări din încheieturi. Cineva folosise un fel de berbec. Încă o lovitură şi se auzi zgomotul lemnului spintecat. Nu mai rezista mult.

— Ei bine, ce facem? întrebă Cal din nou.

Bith dădu neajutorată din mâini. Endril stătea şi-şi lovea bărbia. Hathor luă o piatră şi începu să-şi ascută grăbit toporul.

Uşa sări ţăndări. Masa care o sprijinea fu dată în lături. În cameră pătrunse o învălmăşeală de armuri şi spade, păr alb şi nasuri cu negi negri, capete miţoase şi coifuri de fier. Trei moluşte pipernicite veniră în goană, probabil ca să aprindă focul. După ei sosi un grup de monştri înalţi şi oameni, cel puţin câte cinci din fiecare, foarte precauţi, cu armele pregătite de apărare. Hathor crease panică cu toporul său. Endril îşi scoase pumnalul cu lama întunecată şi se aşeză în stânga trollului. Cal îşi înălţă sabia cea veche şi scutul.

Monştri şi oameni bolborosiră ceva când priviră prin cameră şi-i văzură pe cei trei luptători din faţa lor. Un barbar arătă partenerului său către sabia strălucitoare. Moluştele se dădură la o parte, tropăind mărunt.

Cel mai mare dintre duşmani, un monstru negru cu urechi crestate şi cicatrici gravate pe faţă, le făcu semn să se alinieze. Se pregăteau pentru atac.

Cei trei înţeleseră că lupta va fi cumplită şi scurtă. În liniştea dinaintea furtunii, Endril spuse:

— Bith, fă ce vrei!

— Dar nu știu ce, se văită fata.

Soldații făcură un pas înainte. Strângeau în mâini mânerele armelor. Conducătorul spuse ceva în limba lor.

— Eu știu ce trebuie să fac, răspunse Cal.

Fără să se întoarcă, făcu trei pași mari înapoi, către balcon Aruncă vechea lui sabie și prinse mânerul sabiei magice.

Arma ce stătuse suspendată în aer veni către el ușor, ca și cum i-ar fi fost înmânată de un cavaler. Toți cei aflați în cameră îl priviră pe Cal cum face câteva mișcări, din ce în ce mai largi.

Sabia avea viață în ea, Cal simțea asta. Într-o singură clipă ajunsese să cunoască sabia mai bine decât pe oricine sau orice înainte. Era ușoară ca o pană în mâna lui, deși purta o greutate de moarte în vârf, greutate cu care ar fi trecut orice obstacol. Echilibrul era perfect, mai bun decât ar fi avut mâinile libere. Un om nu va fi niciodată trădat sau dezechilibrat, niciodată nu va fi ostenit de luptă cu o asemenea armă în mână.

Într-o clipă – timpul păru că se oprise – Cal știu tot ce era de știut despre arta luptei cu sabia, despre luptă, despre viață, despre moarte. Când mișcă lama strălucitoare, auzi glasul vechilor rune. Cântecul îi răsună în urechi ca un fulger într-o zi de iarnă. Cu această sabie în mână, era un maestru.

Cu mișcări lente, Caltus Talienson trecu sabia prin

faţa duşmanilor. Nimeni nu făcu nicio mişcare. Totul încremenise în cameră de când băiatul atinsese sabia magică.

Cal vedea acum totul foarte clar, în cele mai mici detalii: lăbuţele curbate ale unui purice de la încheietura mâinii unui om cu părul roşu, urme de zgârieturi pe sabia unui gnoll din faţa lui, o picătură de sudoare în vârful mustăţii unui monstru. Putea să vadă fiecare fisură din armurile lor, fiecare zgârietură de pe tăişul spadelor, orice slăbiciune sau ezitare.

Încă nu mişca nimeni.

Uşor, ca un fluture ce-şi ia zborul, Cal mişcă spada în faţa lui. Runele cântau, îi răsunau în urechi. Auzea un cor de îngeri ce-i vorbea de dincolo de ceruri. Înăuntrul lui se înălţă un freamăt, un val, un vuiet, un clocot. Cal strigă din toate puterile sale:

— Vili!

Apoi se puse în mişcare, mai repede decât vântul. Năvălea asupra duşmanilor.

Primul asediator era un bărbat cu favoriţi blonzi, purtând o vestă din piele. Avea o lance cu mâner noduros şi o lamă lungă, ascuţită. Înainte ca omul să clipească, sabia lui Vili lovi cu putere în umărul lui, îi reteză lancea şi pieptul ca şi cum ar fi tăiat o floare. Duşmanul nici măcar nu căzuse la pământ când Cal răpuse un altul. Acesta era un monstru cu pielea cenuşie şi părul negru, slab, dar înalt Lovitura de revenire îl lovise în ceafă, retezându-i capul. Înainte

ca sângele să țâșnească, Cal își termină asaltul omorând un alt monstru care încerca să-i fugă din cale.

O lance lungă zbură către el din rândul al doilea. Cal o privi venind. Aruncă scutul care-l incomoda acum. Cu mâna sa lată, dădu lancea la o parte, o prinse și o aruncă înapoi. Lovi cu sabia direct în pântecul omului care o aruncase, o răsuci și o trase înapoi. Mâna muribundului era cât pe ce să-l înjunghie pe Cal, dar acesta făcu un salt înainte. Îl împinse cu umărul către tovarășii lui care se înghesuiau către scări. În timp ce ei se iubeau unul de altul, Cal se și întoarse spre stânga, atent la mișcările sabiei, urmărind totul, conștient de puterea lui. Omul cu păr roșu, pe a cărui mână era puricele, încercă să fugă, dar spada lui Vili zvâcni către el, spintecându-i armura și zdrobindu-i șira spinării. Omul se încovoie. Țipetele sunau în urechile lui Cal ca mugetul unei vite pierdute în ceață. Maestrul spadasin își continuă rotația și se găsi față în față cu trei dușmani care-l priveau cu ochii uimiți și gurile căscate. Cal râse din nou. Și ei vor fi seceraţi ca grâul de sabia lui Vili. Sabia era însetată de sânge, iar zeilor le plăcea să primească sacrificii, deci cu cât era mai mult, cu atât mai bine. Slujitorii lui Vili cântau în înaltul cerului și umpleau camera cu muzică. Runele îi dădeau răspunsuri la toate întrebările pe care omenirea le putea pune și încă la multe altele. Cal era acum mai mult decât un om. Era un zeu.

Prietenilor săi le părea o nălucire. La prima mișcare a monștrilor, Hathor încercă să lovească din nou, dar în aceeași clipă trebui să facă un salt înapoi pentru nu simți pe pielea lui sabia lui Cal. Endril se dădu și el la o parte. Bith își duse mâinile la gură pentru a-și înăbuși un țipăt. Era înspăimântător să-l vezi pe Cal în felul acesta. Băiatul făcuse câțiva pași de când se întâlnise cu dușmanul și iată că omorâse câte trei la fiecare mișcare. Se mișca mai repede decât un iepure din calea ogarului, mai repede decât o furtună ce smulgea crengile arborilor, mai repede decât un vultur la atac. Sabia magică se mișca în aer ca o pasăre colibri. Sângele țâșnea în jur, cu un miros de metal încins. Zăngănitul armelor și al armurilor era înfricoșător, ca lama spadei ce spinteca oțelul și arama și fierul. Armele zdrobite se izbeau de ziduri ca o grindină.

Muribunzii țipau, horcăiau sau se rugau, iar cei vii zbierau ori blestemau. Cal dansa și se rotea, lovea și spinteca, ataca o ceată de dușmani transformându-i într-un morman de trupuri fără viață.

Auzind zgomotul bătăliei, mai mulți monștri se îmbulziră în încăpere, însetați de luptă și de sânge. Se aleseră doar cu o moarte rapidă venită dintr-o armă pe care abia dacă o zăriseră.

Curând, Cal nu mai putu să pășească pe podeaua de piatră. Corpurile neînsuflețite formaseră deja o movilă pe care băiatul se urca fără s-o ia în seamă. Nu luă seama nici când un monstru înfipse o lance în

spatele lui, deasupra omoplatului – monstrul muri, pur și simplu, o secundă mai târziu. O moluscă lovi cu o măciucă în genunchiul lui Cal, fără niciun efect. Un barbar uriaș îl lovi cu spada în vintre, dar singurul răspuns a fost spintecarea maxilarului până la creier. Cal ucidea, neobosit și de neoprit.

— Venus și Vulcan, o să-l omoare! strigă Bith.

— El o să-i omoare, o corectă Hathor. Pe toți!

Cei trei se retraseră către balcon. Endril își desprinse ochii de mărețul Cal și privi în sus.

— Și noi pe lângă ei. Vedeți cât de mult s-a apropiat ceața?

— Într-adevăr, spuse Bith acoperindu-și fața.

— Și miroase!

— Este mai ucigător decât o otravă, adăugă Endril. Ne va copleși curând. Mutarea sabiei l-a dezlănțuit, într-adevăr.

Aerul părea că dispăruse din cameră. Fusese înlocuit de vaporii verzui ai Zidului de Ceață, cu miros de maree putredă, mlaștină și lucruri moarte. Atmosfera era densă, astfel încât Cal, care nu era mai departe de cinci metri, cu greu mai putea fi văzut. Deodată, prin mintea lui Bith trecu un gând fulgerător. Privi în jur și simți praful din ochi, ce era asta? Repede își dădu seama ce însemna, dacă praful era filtrat printre stâncile care stătuseră nemișcate atâtea sute de ani… încercă să spună ceva, dar nu reuși să scoată decât un oftat.

Balconul pocnea sinistru din încheieturi. Era un

zgomot uşor, dar cei trei înlemniră la auzul lui. Apoi balustrada dispăru în ceaţă.

Bith se întoarse înapoi în cameră la locul unde stătuse sabia magică. Asta o apropie de locul unde se dădea lupta, de ţipete, de sângele împroşcat peste tot, de zgomotul de oase sfărâmate. Un monstru ucis o privea cu ochii galbeni, larg deschişi. Un bărbat muribund sângera la picioarele ei. Genunchii începură să-i tremure. Toată învălmăşeala se petrecuse atât de repede, în câteva clipe. Monştrii năvăliseră în încăpere. Cal se transformase într-un supraom ţinând sabia magică în mână, iar acum turnul ameninţa să se prăbuşească. Panica o copleşi. Bith îşi acoperi ochii şi se rugă să fie din nou acasă cu mama ei.

Deodată Hathor scoase un răcnet:

— Nu!

O formă cenuşie intrase în cameră păşind peste şi printre soldaţi. Era prea înalt pentru uşa aceea şi trebui să se încovoaie. Apoi, capul ţuguiat al lui Backbreaker se desluşi deasupra mulţimii. Era mânjit din cap până în picioare cu sânge, iar mâinile erau pline de murdărie. Avea sânge până şi în gură, muşcase oameni. Oameni, gândi Bith, curajoşii apărători ai castelului Cairngorm. Cum au putut avea încredere în monstrul acesta?

Backbreaker, dacă acesta era adevăratul lui nume, bolborosi nişte ordine într-o limbă necunoscută. Dar oamenii şi monştrii din încăpere nu-i răspunseră. Cu

minţile rătăcite, se revărsau pe scări ca să atace pe oricine se afla acolo, dar nu făceau altceva decât să afle câte trei odată că sabia băiatului era de neînvins. Cal sărea, dansa, lovea cu un calm şi o răceală neomenească. Tăia oameni, ciopârţea monştri, reteza gnolli, toate cu o bucurie sălbatică. Apoi îl văzu pe Backbreaker iar ochii îi străluciră. Fata, trollul şi elful îi remarcară reacţia. Bătrânul Cal încă se mai afla aproape, pe undeva. Cu un urlet, prietenul lor se năpusti asupra uriaşului trădător.

Backbreaker văzuse destul pentru a şti că trebuie să se ferească de sabie. Înşfăcă repede câte un nemernic în fiecare mână şi-i aruncă ca pe nişte păpuşi peste Cal. Spadasinul spintecă pe unul în două cu sabia sa incredibil de ascuţită, dar celălalt căzu peste eh Când Cal se împiedică, Backbreaker aruncă un altul. Apoi o ceată de duşmani înarmaţi cu săbii şi cuţite veni mai aproape Erau nerăbdători să-l ucidă, nerăbdători să-l sfâşie în bucăţi şi să le arate camarazilor lor.

Hathor răcni şi făcu un salt către movila de trupuri. Îşi înfipse toporul în spinarea unui om, dar veniră alţi doi în locul acestuia Endril îl apără pe troll retezând mâna unui monstru, până la os. Apoi elful o trase pe fată după el.

— Vino, spuse cu o voce calmă care parcă spintecă zgomotul, braţele nu sunt de-ajuns. Avem nevoie de un descântec.

Picioarele lui Bith tremurau atât de tare încât

crezu că va cădea. Asta nu mai era o simplă aventură, era moarte, moarte, moarte peste tot.

— Un des… descântec? Care descântec? Nu pot!

Endril continuă s-o târâie spre locul în care se afla Cal, când de fapt ea nu dorea decât să fugă cât mai departe.

— Oricare. Unul bun.

Apoi mai lovi umărul cuiva. Bith nu mai putea deosebi nici rasele celor care formau movila de trupuri. Backbreaker stătea în dreptul ușii și blestema și bombănea ca un demon. Elful se aplecă și lovi la întâmplare cu sabia. Prinse un braț care stătea pe podea. Era. Mâna liberă a lui Cal. Bith se întrebă dacă acesta mai era în viață. Mâna băiatului mai încerca să înșface și să rupă chiar dacă restul trupului zăcea îngropat. Deasupra lui, Hathor răcnea luptându-se ca să-l elibereze pe Cal din învălmășeală. Endril prinse mâna lui Bith și o puse cu forța deasupra mâinii lui Cal. Mintea lui Bith era în căutarea unui descântec. Un descântec pentru a-l ajuta pe Cal, pentru a se salva toți. De ce ea? De ce nu ar putea fi altcineva? De ce nu a plecat acasă? Un strigăt al lui Hathor se auzi din spatele ei și aproape că scăpă mâna lui Cal. Sângele țâșnea peste tot și-i mânjea părul și pieptul. În curând toți vor fi scăldați în sânge. Și sângele lor se va revărsa pe podeaua de piatră a castelului ruinat al vrăjitorului, dacă ea nu va face nimic.

CAPITOLUL 11

Bith își prinse strâns capul în mâini și-și dădu seama că erau pline de sânge. Își frământa creierul în căutarea unui descântec. Care anume? Care ar putea să le vină în ajutor?

Cal era îngropat de viu. Dacă ar putea să-i dea la o parte, dacă ar fi mai puternic, ca namila de Hathor…

Asta era!

Cotrobăi cu o mână în săculeții de la centură iar cu cealaltă ținu strâns mâna lui Cal. Scoase o ghindă și o lipi de palma soldatului. Mâna băiatului o strânse.

„Crești, ființă, crești în trup,
Ieși din matcă-ți, te revarsă,
Marginea firii să rupi,
Iute crești, mai mare-n casă.”

Dacă Bith ar fi avut mai mult timp de gândire, probabil ar fi ales un alt descântec. Unul care ar fi semănat confuzie sau unul care l-ar fi făcut invizibil pe Cal, poate chiar un descântec de levitație. Dar le uitase. Nu mai făcuse niciodată un descântec de mărire pe un om, doar pe câini, pisici sau păsări. Uitase că de când trecuse dincolo de Zidul de Ceață, pe pământurile libere, descântecele ei lucrau de două ori, chiar de zece ori mai bine decât o făcuseră vreodată. Poate Cal se afla deja sub influența unei vrăji, un descântec divin care l-a făcut curajos și puternic. Sau poate că sabia pe care o ținea în mână

îi dădea puterile unui zeu.

Fata își aduse aminte de toate lucrurile astea într-o clipă, pentru că mâna lui Cal – toți putură să vadă asta – se mări deodată la dimensiunea unei mâini de troll. Apoi la mărimea unei mâini de căpcăun. Apoi la mâna unui gigant. Apoi…

Movila de trupuri care-l acoperise pe Cal se înălță. Endril o trase pe Bith de o parte. Hathor se îndepărtă și el. Priveau cu gurile căscate.

Dușmanii lui Cal care crezuseră că țin situația sub control erau nedumeriți. Se înghesuiseră unul în altul, priveau în jur, lovindu-și capetele de lucrurile din cameră. Unii erau prea înceți. Vii și morți deopotrivă erau prinși între mormanele de vechituri și împinși către tavan. Stârvurile dușmanilor se zdrobeau cu un zgomot sinistru. O gheață mare cât un butoi se ridică deodată deasupra movilei. Apoi un cap mare și mițos ca o căpiță de fân apăru la celălalt capăt. O coloană de oțel ieși dintre formele negre și însângerate. Era mai lată decât o scândură și mai lungă decât un sicriu. Avea rune gravate pe ea.

Podeaua se înclinase amenințător. Întreg turnul se înclina către prăpastie. Endril, Hathor și Bith priveau către singura lor cale de scăpare. Dar ușa era blocată acum de o duzină de monștri, de Backbreaker și de silueta enormă a lui Cal. Bith zări o gaură printre două steaguri, ca o gură de pește. Balconul se fărâmiță și dispăru undeva, în spatele lor.

— Trebuie să ieșim de aici!

— Pe acolo! strigă Cal.

Uriașul Cal se ridică de sub trupurile dușmanilor care fură împrăștiate ca un morman de frunze. Oamenii blestemară. Monștrii schelălăiră. Toți căzură la pământ. Backbreaker strigă la ai lui să stea pe loc. Acum Cal era mai înalt decât el chiar, șezând. Proaspătul uriaș se lovi cu capul de tavan, sfărâmându-l. Ridică o mână gigantică și-l aruncă cât colo. Lumina zilei pătrunse în cameră. Toți cei din încăpere, prieteni sau dușmani, țipară și o luară la fugă pe scări, în timp ce turnul se cutremura.

— Veniți, spuse Endril. O prinse pe Bith de braț și-și croi drum lovind cu sabia. Hathor prinse toporul cu amândouă mâinile și-l folosi ca pe un par pentru a împrăștia pe ceilalți din calea lui. Vârful sabiei lui Endril îl atinse pe trădătorul Backbreaker drept în gura deschisă. Monstrul făcu un salt, surprins de lovitura care l-ar fi putut ucide. Se repezi la elf dar nu reuși să-l prindă. Endril se oprise doar atât cât Hathor să îmbrâncească doi oameni de pe scări, apoi o trase pe Bith ca pe un sac cu haine, după troll. Elful scoase un cuțit lung, alb și lovi coastele uriașului, dar lama alunecă. Backbreaker se repezi dar Endril se feri din nou. Ultimele zgomote pe care le auziră în acea cameră fură niște țipete și un sunet de prăbușire. Apoi scările se clătinară. Lumina soarelui se revărsă în încăpere.

— Ce-i? strigă Bith.

Endril era cu spatele către ea și cu fața spre scări.

— Turnul s-a prăbuşit!

— Cum? Oh, nu! Unde-i Cal?

Endril nu spuse nimic, o împinse uşor înainte.

— Grăbeşte-te! Şi restul castelului se poate duce.

— Dar unde este Cal?

— A murit! Mişcă!

Bith alerga ţinându-şi mâna pe umărul lui Hathor. Cu cealaltă mână îşi ştergea lacrimile.

— Este vina mea. Vina mea…

Hathor îmbrâncise monştrii care erau de-a lungul scării. Aveau acum cale liberă. Bith observă pentru prima dată că trollul era rănit în multe locuri. Fusese tăiat la ceafă, părul roşu era smuls, braţul crestat. Şchiopăta de un picior, iar sângele curgea dintr-o rană. Dar nu se plânsese niciodată.

Un zgomot din spatele lor îi făcu să se întoarcă. Endril era la câţiva paşi deasupra ei, sărind uşor ca o veveriţă. Încă mai avea în mâna dreaptă pumnalul cu lama întunecată, iar în mâna stângă, nelipsita mănuşă şi cuţitul alb. Backbreaker era pe urmele lui, ca un demon. Ţipa şi zbiera, făcând zgomot ca o haită de câini turbaţi. Încercă să zgârie faţa şi braţul lui Endril cu ghearele, dar elful se ferea din calea lui. De cele mai multe ori. Mânecile îi erau sfâşiate, iar Bith îşi închipuia că aşa arăta şi pielea de dedesubt. După un timp ce tuturor păru un veac, ajunseră la capătul scărilor. Hathor stătea în faţa lui Bith cu toporul ridicat în aer. Backbreaker, nu mai departe de zece paşi, arăta uriaş şi înspăimântător, ca un dragon scos

din minți.

— Plecați, spuse Endril. O caută pe Bith.

— Pe mine?

— Plecați, acum!

Hathor luă mâna fină și tremurătoare a lui Bith în mâna lui, păroasă și noduroasă și arătă către o ușă mai îndepărtată prin care trecea lumină.

— Mergem pe acolo!

— Dar acolo este Armata Lordului!

— Și aici la fel. Castelul se prăbușește pe noi. Fugi!

Dușmanii printre care trecură nu-i luară în seamă. Blocuri de piatră cădeau din tavan și se prăbușeau cu un zgomot asurzitor pe podea.

Hathor o târa pe fată către lumina strălucitoare. Locul din fața castelului era pustiu și ciudat de tăcut. Ruinele satului ardeau mocnit. O mulțime de cadavre zăceau aruncate, puține dintre ele fuseseră odată niște oameni frumoși. Mai erau și câteva vietăți, întunecate, care stăteau pe aproape. O mână de gnolli și trolli se retrăseseră în spatele castelului pentru a nu fi loviți de ruinele ce se prăbușeau. Mai la vale, grosul armatei părea un covor întunecat aruncat peste pământ. Endril, Bith și Hathor căutau o cale de salvare. Bandiții din apropiere îi observară și rânjiră drăcește. Se îndreptau către ei. Dar culoarea din obrajii lor dispăru când văzură ceva venind din dreptul Zidului de Ceață.

— Așezați-vă în cerc, îi avertiză Endril.

— Stai puțin. Către ce se uită? întrebă Bith.

Cei trei aventurieri se întoarseră şi priviră.

Înălţându-se deasupra Zidului de Ceaţă, venind dinspre canionul din spatele castelului, ceva uriaş acoperea soarele.

Era un copac, nemaivăzut de înalt? Sau vreun munte? O cascadă? Părea prea înalt pentru a fi o fiinţă vie. Dar totuşi era.

Era Cal.

Băiatul care era prietenul lor, cel de care Bith îşi bătuse joc, cu care Endril se certase, cu care Hathor glumise, venea către duşmani cu paşi uriaşi, înalt de cincisprezece metri.

Bith se minună la vederea acestei vrăji. Probabil descântecul ei fusese întărit de puterea sabiei magice. Sau poate de prezenţa duhului vrăjitorului din camera din turn, bătrânul şarlatan care nu reuşise să-şi apere supuşii. Sau poate era ceva din fiinţa lui Cal. Orice ar fi fost, iată-l venind, măreţ ca un zeu.

Cal se mişca încet, ca într-un vis, umbrind pământul ca un nor. Picioarele erau mai înalte şi mai groase ca trunchiurile unor copaci. Hainele fluturau în vânt ca o furtună. Capul său se pierdea undeva în înaltul cerului strălucitor de toamnă. Se auzea rostogolindu-se un zgomot, ca un tunet. Era râsul unui adevărat uriaş.

Cal venea către armata Lordului Întunecat Bum, bum, bum. Valea se cutremura sub paşii lui. Soldaţii fugeau ţipând. O gheată mare cât o casă păşi încet

înainte. O ceată de uriaşi şi căpcăuni care păreau ca furnicile, faţă de Cal, se împrăştiară îngroziţi rând piciorul ateriză în mijlocul lor. Doi dintre ei fură aruncaţi la o distanţă de sute de metri. Unul dispăru sub talpa uriaşului. Apoi păşi celălalt picior. Duşmanii ţipau îngroziţi, se târau neputincioşi, mureau! Oameni, gnolli, trolli, monştri şi o mulţime de alte rase fugeau, urlau şi se îmbrânceau unul pe altul. Erau zdrobiţi sub paşii uriaşului. Nu mai aveau puterea să-şi salveze propriile vieţi.

Un grup de ceva – erau prea departe pentru ca Bith sau ceilalţi să-şi dea seama ce erau – îşi pregăti arcurile, la ordinele unor ofiţeri. O duzină de siluete slăbănoage aruncară o ploaie de săgeţi în capul uriaşului, dar nu reuşiră decât să-l facă să se întoarcă. Cal lovi năpraznic cu sabia.

Susurul runelor se auzea tare şi nepământesc, un cor al damnaţilor. Lama spintecă aerul. Sabia crescuse odată cu stăpânul ei şi arăta acum ca un curcubeu al morţii, lung de zece metri. Înainte ca arcaşii să poată face o mişcare sau măcar să scoată un ţipăt, tăişul sabiei îi răpuse. Ca nişte greieri rătăciţi în lanul de grâu, au fost seceraţi şi împrăştiaţi într-o ploaie de măruntaie însângerate.

Râsul uriaşului se auzi din nou. Era un zgomot mai profund acum, nu era râsul prietenului lor Cal, îşi dădu seama Bith, era râsul unui zeu coborât pe pământ. Era Vili care pusese stăpânire pe trupul lui Cal şi-l folosea.

O minge de foc apărută din cer lovi capul întunecat al uriașului. Cal se întoarse și privi în jur. Bith văzuse de unde a apărut. O siluetă înaltă, aurită, omul-zeu Schlein stătea în fața cortului, cu amândouă mâinile întinse înainte. Încă un curent electric îi străbătu trupul, țâșni din brațele lui și o altă minge de foc fu aruncată în capul lui Cal. Părul îi luă foc dar uriașul abia dacă-l atinse cu mâna și flăcările dispărură. Mâniat, Cal-Vili făcu încă un pas.

Piciorul stâng coborî la pământ și zdrobi o altă mulțime de soldați. Apoi coborî piciorul drept, încet, necruțător. Schlein uită descântecul pe care-l făcea. Sute de drapele fură împrăștiate de vârful ghetei lui Cal. Conducătorul Armatei Întunecate dispăru într-o minge de foc în clipa în care piciorul uriașului lovise. Cortul lui Schlein și celelalte care-l înconjurau zburară către cer ca o minge într-un joc. Bith văzu o sclipire aurie dispărând dincolo de munți. La început crezu că este însuși Schlein călare pe globul înflăcărat, dar își dădu seama că era tronul lui de aur.

Uriașul Cal sau Vili întinse niște degete monstruoase și scormoni locul unde dispăruse Schlein. Bith nu putu să vadă ce face acolo.

În spatele ei se auzi un mârâit. Fata se întoarse și-i văzu pe Hathor și Endril luptându-se pentru viețile lor.

Trădătorul Backbreaker năvălise pe ușa castelului Cairngorm către Bith și prietenii ei. Avea fața cenușie schimonosită de ură, gura îi era ca o rană, iar privirea

sălbatică. Ghearele erau ridicate în aer, ca ale unui urs. Coborî spre ei într-un salt înfricoşător menit să-i doboare pe Hathor şi Endril şi să-l aducă pe monstru în faţa lui Bith. În clipa aceea, fata era mai înfricoşată decât fusese vreodată în viaţa ei. Endril şi Hathor încă mai rezistau Trollul îşi rotea toporul deasupra capului, ucigând pe oricine îi stătea în cale. Endril lovi gâtul uriaşului cu pumnalul său întunecat. Toporul se izbi cu un zgomot surd de umărul lui Backbreaker, dar ricoşă. Lama pumnalului atinse gâtlejul, dar se încovoie. Backbreaker era ca o stâncă. Elful şi trollul loveau cu şi mai mare înverşunare, dar şi uriaşul făcea la fel. Mâinile sale se mişcau şuierând prin aer. Una lovi spatele lui Hathor. Trollul nu mai era apărat de mantaua lui groasă din blană de urs. Trase aer în piept când ghearele îi sfâşiară umărul. Sângele ţâşni din răni. Endril, mai iute decât gândul, se feri cu mănuşa de metal. Dar ghearele se întoarseră mai rapide decât o pisică. Hathor scăpase toporul şi-l căuta pe jos. Sângele îi făcuse mâinile alunecoase. Endril lovea cu cuţitul său alb, dar de fiecare dată se auzea doar un zgomot de stâncă zgâriată. Pielea uriaşului era mai dură decât granitul.

Backbreaker nu era singurul care îi ataca. Moluştele decolorate se întorseseră, strigând şi schelălăind. Nu intrau în luptă, dar aruncau de pe margine cu pietre în ei. Bith observă un grup de trolli care veneau în goană către ei. Câteva clipe mai

târziu, cei trei erau înconjuraţi de o hoardă de diavoli.

Endril strigă fără să se uite în urmă:

— Bith, fugi! Zboară!

— Nu vă las aici, ţipă ea cu voce tremurătoare.

— Pe tine te caută! Au pus un premiu pe capul tău! Pleacă şi lasă-ne!

Un preţ pe capul ei? Al ei? Lui Bith nu-i venea să creadă. Nici măcar nu era convinsă că Backbreaker îi va lăsa în pace pe Endril şi pe Hathor, dacă ea va dispare. Şi nu-i putea părăsi pe bravii ei prieteni aici, în pragul morţii, chiar dacă va împărtăşi şi ea aceeaşi soartă. Să mai încerce un descântec de mărire asupra lui Hathor? Dar Cal părea că-şi pierduse astfel minţile. Nu credea sa mai aibă forţă pentru asta, ar putea să piară prin acest efort. Iat-o iar în situaţia de a se întreba ce să facă, iar oamenii mureau în jurul ei. De ce urmase îndeletnicirile mamei ei?

— Nu vă părăsesc! strigă ea din nou, încurajându-se singură.

— Atunci cheamă-l pe Cal! Avem nevoie de el!

— Dar cum? întrebă ea în pustiu, pentru că Endril se dusese în spatele uriaşului. Părând atât de mic în comparaţie cu Backbreaker, elful încercă o ultimă soluţie, să-l lovească din spate. Hathor renunţase să-şi mai caute arma, astfel că se aplecă înainte şi-l înşfacă pe uriaş de mijloc. Backbreaker urlă de durere pentru prima dată. Hathor îl muşcase adânc cu colţii lui albi. Ca răspuns, uriaşul sfâşie şi mai adânc cu ghearele spatele trollului. Cămaşa

zdrenţuită părea o pânză de păianjen, la fel şi pielea groasă de dedesubt.

— Opreşte-te! ţipă Bith şi-şi ridică amândouă mâinile. Simţi furnicături în umeri şi braţe. Săgeţi de foc ţâşniră din palme şi loviră faţa uriaşului. Dar monstrul abia de clipi, scutură din cap şi se îndreptă din nou spre ea. Nu mai lua în seamă muşcăturile trollului, împunsăturile lui Endril şi propria lui orbire, trebuia să ajungă la fată. Bith nu mai avea nicio şansă. Se întoarse şi o luă la fugă.

Drept în mijlocul unei mulţimi de trolli.

O mână închisă la culoare ţâşni şi o lovi în osul pieptului, atât de tare încât fata căzu la pământ. În timp ce încerca să-şi recapete răsuflarea, o mulţime de braţe noduroase o prinseră de umeri, de păr şi de picioare. Trollii vroiau s-o ia cu ei. Bith întinse mâinile către conducătorul lor, dar un altul o izbi într-o parte şi descântecul se pierdu, săgeţile de foc se risipiră. Nu mai avea puterea să aprindă nici măcar o lumânare.

Cineva îi legă mâinile. Capetele trollilor acopereau cerul. Bith era complet neajutorată.

— Endril, nu pot, ţipă ea cu capul aplecat.

Repede, mai iute decât un gând omenesc, elful Endril se feri din calea unei lovituri date în faţă de către Backbreaker. Mişcarea aceasta îi salvă viaţa, căci un gnoll neobservat aruncase spre el o lance. Endril lovi cu cuţitul lui scurt şi despică faţa de câine, de la bot către maxilar. Gnollul căzu la pământ, iar

Endril scăpă teafăr. Privi orizontul cu ochi ageri cărora nu le scăpa nimic.

Ceea ce văzu era în aceeaşi măsură bine şi rău.

Armata Lordului se împrăştiase. Mai rămăseseră câteva grupuri răsfirate. O ceată de bandiţi dezorientaţi alergau în jurul piciorului lui Cal, fără alt scop decât acela de a-şi salva viaţa. Fugeau către vale, către zidurile castelului, înapoi spre Zidul de Ceaţă. Oricine rămânea pe loc era zdrobit, oricine încerca să atace îşi încheia existenţa strivit sub picioarele uriaşe sau îngropaţi sub mormanele de bolovani căzuţi din zidurile castelului.

Uriaşul făcea paşi din ce în ce mai mari, iar acum se găsea departe în vale, în faţa Zidului de Ceaţă. Chiar în clipa în care Endril privea într-acolo, uriaşul Cal îşi dădu enormul său cap pe spate şi suflă cu toată puterea, măturând bancul de ceaţă, împingându-l înapoi. Culorile putrede roiau şi bolboroseau iar, acum când zidul ucigaş părăsea ţinuturile pe care pusese stăpânire. Cal – sau Vili care sălăşluia în corpul său – suflă din nou şi Zidul de Ceaţă fu împins înapoi un sfert de kilometru, apoi o jumătate. Apoi începu să se joace trimiţând monştrii la casele lor. Mulţi din cei ce se aflau în apropiere fugiră să se adăpostească iar Cal le dădea tot ajutorul. Cu paşi lungi de şapte leghe, mătură o duzină de monştri ca pe nişte ciuperci otrăvitoare, făcându-i să dispară dincolo de bancul de ceaţă.

Cal luă cu sabia o mână de oameni şi monştri

plângăcioşi şi-i aruncă departe, peste nori. Apoi se propti pe picioare, îşi făcu avânt şi sări în aer. Când ateriză, întreaga vale se cutremură iar ruinele castelului se prăbuşiră. Uriaşul scoase un strigăt de bucurie la vederea Armatei Lordului distruse şi năucite.

Dar în timp ce Cal câştigase lupta sa, cei trei mici camarazi erau pe cale s-o piardă pe a lor. Hathor încă mai era agăţat de talia lui Backbreaker, dar era numai voinţa lui de fier cea care îl mai ţinea acolo. Spatele lui era sfâşiat. Endril cu greu credea că trollul mai are sânge în trup. Bith era îngropată undeva sub trollii ce o ţineau strâns legată. Ea era încă în siguranţă, socoti elful, de vreme ce preţul pus pe capul ei o cerea întreagă. Dar din ce în ce mai mulţi duşmani îi încercuiau pe cei trei şi numai o minune i-ar mai fi putut salva. O minune sau un zeu.

Endril scoase de sub manta micul său arc. Cu degete îndemânatice, strânse coarda şi scoase o săgeată. Dacă trebuise vreodată să facă o tragere măiastră, acum era momentul. Se feri de monştrii decoloraţi şi fricoşi, potrivi săgeata după vânt, ţinti, îşi ţinu răsuflarea şi trase.

Poate pentru că săgeata era măiestrit lucrată, arcul puternic sau ţintirea miraculoasă, Endril nu mai putea aprecia, dar reuşi. Uriaşul Cal îşi duse mâna la sprânceană. Frecă locul unde îl lovise săgeata, ca un om ce fusese pişcat de un ţânţar. Privi în jos să vadă cine a tras şi-şi văzu prietenii aflaţi în încurcătură.

Cu un strigăt ce cutremură dealurile. Cal făcu un pas uriaș și străbătu o jumătate de vale. Încă un pas și trecu și de cealaltă jumătate.

Endril lovea în toate părțile cu cuțitul și-i ținea pe gnolli la distanță. Bith țipa și blestema, așa cum făcea Cal odinioară, iar Hathor încă îl mai mușca pe Backbreaker, rostogolindu-se împreună cu el pe pământ.

— Vine să ne ajute, cântă elful cu o voce care înfioră valea.

— Ajutor! urlă Bith.

Endril privi din nou către vale. Cal ajunsese la primul zid care înconjura castelul. Dar în loc să fie mai înalt decât el, trebui să sară peste el. Endril privea nedumerit. Ceva nu era în regulă.

Cal începea să se micșoreze. Era greu de apreciat privind de pe deal, în jos către zid, dar băiatul nu mai era înalt ca înainte. Încă era mai mare decât castelul, însă trebui să se sprijine cu mâna pentru a sări peste zid. Cal alerga spre ei, acoperind mai puțin teren, cu fiecare pas. Endril mormăi. În ritmul acesta va fi ajuns la înălțimea normală când va sosi la ei. Ce se întâmplase? Oare săgeata lui Endril risipise vraja? Sau pur și simplu se risipea de la sine? Indiferent care era cauza, Endril se ruga zeilor din țara lui ca băiatul să se grăbească.

Cal urca dealul cu pași de trei metri. Endril cânta din nou, iar Backbreaker își ridică privirile din locul unde-l răpunea pe Hathor. Deodată, uriașul îl eliberă

pe troll. Văzuse ceva pentru care merita să lupte. Trădătorul scoase un răcnet care-ți spărgea urechile și-și ridică în sus brațele.

Cal venea gâfâind. Încă mai era neobișnuit de înalt, la fel ca Backbreaker. Părea nedumerit de ceea ce se întâmpla. Băiatul ținea în mână spada, ca pe un talisman. Acum era față în față cu înspăimântătorul Backbreaker, acoperit peste tot cu sânge.

Uriașul de piatră răcni și se năpusti la băiat. Cal trase aer adânc în piept și-și aduse sabia în față. Cu un zgomot puternic, sabia magică despică în două trupul uriașului, de la capul lunguieț, până la picioare.

Părea că Backbreaker nu avea sânge în trup ci un fel de lichid, ca un metal topit, care luă foc de îndată ce o picătură căzu pe mâneca lui Cal. Alte picături de lichid caustic se prelinseră pe mânerul sabiei și-i arseră mănușa de piele. Încă puțin acid căzu pe pământ făcând o gaură în stâncă și distrugând iarba. Cele două jumătăți ale trupului căzură și începură să ardă, sălbatic și fierbinte ca forja unui potcovar, prea fierbinte pentru a putea fi privit.

Cal aruncă sabia și-și rupse mănușile. Gnollii și moluștele urlau de frică la vederea flăcărilor. Endril lovea cu cuțitul pentru a-și croi drum până la Bith. Hathor, extenuat și însângerat, se târî mai departe și se așeză. Trollii care o țineau prizonieră pe Bith priveau înmărmuriți.

Apoi veni rândul lui Cal să scoată un urlet. Ridicase

de jos mânerul sabiei. Nu mai avea lamă, rămăsese doar un ciot nu mai lung decât degetele sale.

— Oh, NU!

Liniștea ce urmă dispariției monstrului dură numai o clipă. Rămășițele lui Backbreaker deveniră strălucitoare și se transformară într-o pălălaie care se stinse repede. Gnollii murmurară. Moluștele se îndreptară către Hathor cel neajutorat. Trollii o țineau în continuare pe Bith la pământ, ca să nu poată fugi.

Endril evaluă repede situația. Trollii erau cei mai primejdioși. Erau cel puțin zece și o țineau pe Bith prizonieră. Endril le vorbi în limba lor.

— Vreți să eliberați acum femeia? Schlein a dispărut, armata s-a risipit. Nu mai aveți pentru ce s-o țineți.

Conducătorul trollilor, o bestie înaltă, cu colți galbeni și un colier făcut din oase în jurul gâtului, aruncă o privire către vale. Armata Lordului era în dezordine, dar nu atât de rău cum era cu cinci minute în urmă. Cete de monștri întunecați se adunau în jurul conducătorilor lor și se îndreptau către zid. Cineva înălțase niște steaguri în fața singurului cort care mai rămăsese în picioare. Valea era înțesată de cadavre și multe dâre întunecate se îndreptau către Zidul de Ceață, aflat acum departe, dar mai rămăseseră încă destui soldați. Șeful trollilor arătă cu capul într-acolo și spuse:

— O luăm cu noi. Ne va plăti cineva.

Endril scoase pumnalul.

— Ea este cu noi. Va rămâne aici.

Conducătorul trollilor privi urât spre Endril. Hathor se ridicase în picioare, rănit şi fără armă. Cal aruncase ceea ce mai rămăsese din sabia magică. Căută o altă sabie, dar nu găsi niciuna. Bith zăcea trântită la pământ. Cel puţin cina picioare păroase o ţineau nemişcată. Trollul râse cu cruzime:

— Vă omorâm uşor. Vă mâncăm ficatul.

Endril făcu un pas înainte. Bith se răsuci şi-şi înfipse unghiile într-un picior de troll. Cal îşi scoase pumnalul şi-i dădu lui Hathor toporul însângerat. Cei doi se îndreptară şchiopătând către Endril. Acum erau cei trei viteji, din nou împreună, deşi pentru scurt timp. Trollii ridicară măciucile şi sulițele şi rânjiră batjocoritor.

Endril rosti printre dinţi:

— Încearcă!

Se auzi un vuiet în jurul lor. Ca o furtună. Toţi stăteau nemişcaţi. Se auzea oare vântul?

Cal privi către castelul Cairngorm. Îşi duse mâna la frunte şi-şi şterse sudoarea cu mâneca zdrenţuită. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic, mai clar.

Cal începu să râdă, iar trollii se încruntară.

— Priviţi! strigă băiatul. Priviţi acolo! Oho! Priviţi!

CAPITOLUL 12

Zbierând, strigând, lovindu-şi săbiile de scuturi, cântând, ţipând, oamenii din Cairngorm coborau ca

un val, dealul. Erau mai puțini acum, cam o sută, dar veneau cu o asemenea forță de parcă ar fi fost o mie. Zgomotul era un strigăt de război, un imn și un strigăt de bucurie, toate unite într-unul singur.

Vederea lor îi făcu pe gnolli și moluște să ia o hotărâre. Schelălăind, o luară la goană către zidul din vale. Trollii se certau între ei. Cam jumătate din ei priviră o clipă, apoi se întoarseră și fugiră. Trei trolli încă o mai țineau pe Bith legată, în timp ce șeful lor striga la ei. Trollul de lângă el îi spuse ceva și drept răspuns primi o lovitură în față. În clipa aceea Endril făcu un salt. Dintr-o lovitură, despică gâtlejul conducătorului care muri horcăind, Ceilalți trei o luară la goană. Nu au ajuns prea departe. Primii oameni din valul de Cairngormeri, cei mai tineri și mai aprigi, îi prinseră și îi făcură bucăți.

Resturile Armatei Lordului băgară acum de seamă uriașul atac și, cu toată ambiția lor, fugiră. Răvășită de un uriaș, lipsită de un conducător și de apărarea Zidului de Ceață, iar acum amenințată cu un nou atac din partea unui dușman revenit la viață, armata se risipi cu totul. Aruncând armele la întâmplare, omorându-și frații, soldații părăsiră câmpul de luptă. Dârele subțiri ce duceau către Zidul de Ceață deveniseră adevărate șuvoaie. Pe urmele lor veneau acum bărbați și femei care luptau pentru pământul lor strămoșesc. Îl udau acum cu sânge străin.

Cei patru slujitori ai lui Vili priveau lupta cu o imensă ușurare. Hathor se lăsă să cadă pe spate,

ultimele puteri îl părăsiseră. Cal i se alătură după câteva clipe. Bith ajunsese deja lângă ei și nu mai făcea niciun efort să se ridice. Chiar și Endril stătea cu picioarele încrucișate, lângă prietenii lui.

Aerul era curat, răcoros și liniștit. Trollul Hathor se așezase pe spate și-și ștergea sângele de pe față cu ceea ce mai rămăsese din tunică. Apoi cotrobăi pe sub cămașă și scoase o rădăcină. Curăță resturile de sânge închegat, rupse o bucată zdravănă și începu să o mestece pe îndelete, privind la amurgul colorat.

Caltus Talienson, fostul maestru spadasin, ridică ciotul ce mai rămăsese din sabia magică. Se răcise acum și arăta mai mult ca o lumânare arsă decât ca o sabie. Mai rămăseseră doar câțiva centimetri de lamă intactă. Lovi cu capătul restului de sabie într-o stâncă, să vadă dacă se sparge. Nu se sparse. Cu un oftat, luă o piatră și încercă s-o lustruiască.

Bith cea din Țările Pierdute, fiica Moreei, își strânse în jurul taliei centura ei de piele galbenă cu cataramă în formă de chip de diavol tânjind. Își aranjă nenumăratele săculețe, le strânse șnurul în jurul capetelor. Își prinse la cingătoare și bagheta de argint ce aparținuse bătrânului vrăjitor. Scoase apoi un pieptene de os și începu să-și aranjeze părul negru, strălucitor.

Elful Endril își puse la loc sabia încovoiată. Închise ochii, își relaxă fața și începu să cânte un cântec care abia se auzea în urechile oamenilor.

Așa îi găsi Erin Barinsdotter după o vreme, când

ultimele rămăşiţe ale Armatei Întunecate fură risipite dincolo de Zidul de Ceaţă. Erin se aşeză lângă ei. Îi privi pe fiecare în parte cu ochii ei albaştri. Într-un sfârşit, spuse:

— Ce s-a întâmplat?

Nimeni nu răspunse şi ea repetă întrebarea. De două ori.

Cal puse piatra jos şi oftă adânc.

— Asta este o întrebare. Nu cred că ştiu să răspund. Ultimul lucru de care îmi aduc aminte…

— Credeam că ai murit, spuse Bith. Mă bucur că nu este adevărat.

Încetul cu încetul, au reconstituit întâmplările, aşezaţi pe panta însorită de deasupra ruinelor castelului Cairngorm. Bith le explică cum puterea descântecului ei fusese mărită de sabia pe care Cal o ţinuse în mână. Probabil. Endril veni cu ideea că şi Vili ţinuse sub control imensul trup al lui Cal sau mintea lui Cal nu mai funcţiona normal supusă fiind efortului unei asemenea măriri. Probabil. Hathor spuse că Backbreaker nu fusese un uriaş, nu putea fi, cu un asemenea foc în el. Era altceva, a cărui dogoare fusese în stare să topească până şi sabia magică, la rândul ei singura în stare să-i zdrobească trupul de piatră. Hathor se gândi că partenerul lor trădător fusese un demon cu miere pe limbă şi inimă mai slabă. Bith întrebă despre premiul pus pe capul ei, iar Endril îi răspunse că nu ştia nimic cu siguranţă; auzise ceva despre asta ascultându-i pe trolli.

Probabil Schlein a vrut să se răzbune pentru că l-a umilit în fața supușilor săi. Ce s-ar fi întâmplat cu Bith, nimeni nu mai știa.

Toți fură de acord că ar fi fost pierduți dacă nu se întorceau oamenii din Cairngorm. Erin le spuse că tocmai îi învinseseră pe dușmanii din pivniță și se retrăgeau prin tunel, când Zidul de Ceață fusese îndepărtat, iar ei se hotărâseră să se întoarcă și să arunce o privire. Îi mulțumi din suflet lui Cal pentru ceea ce făcuse. Se pare că Zidul de Ceață va fi ținut la distanță câtăva vreme de acum încolo, poate chiar câțiva ani, timp în care ei vor rămâne aici și vor găsi o soluție sau măcar un loc convenabil unde să se retragă. Cal spuse că nu avea niciun merit. Nu-și mai amintea de nimic – cât timp fusese uriaș, mintea lui se umpluse de minunății, de glorie și putere, dar nu și de prea multe lucruri care să poată fi înțelese.

În timp ce ei stăteau de vorbă, castelul Cairngorm scoase un sunet slab și se prăbuși peste marginea prăpastiei. Se sfărâmă în mii de bucăți, făcând un nor imens de praf. Erin spuse că oricum ar fi căzut în câțiva ani. Războinicul-femeie îi lăsă singuri și se duse să îngrijească pe cei răniți și să pregătească ceva de mâncare. Cei patru rămaseră din nou singuri.

— Nu te dor rănile astea? îl întrebă Cal pe Hathor.

Trollul își privi umerii, brațele și palmele care erau acoperite mai mult cu răni decât cu piele.

— Nu prea mult. Ale tale?

— Eu n-am, apoi Cal își dădu seama că da, și el era

brăzdat de urme, inclusiv o înțepătură de albină pe care nu și-o putea explica. Dar nu-l dureau prea tare. Mai mult îl deranjau zgârieturile.

— Acestea ar putea fi…

— O răsplată, se auzi o voce subțire pe care o recunoscură cu toții, pentru o performanță nemaipomenită!

Cal apropie ciotul rămas din sabia magică și îl privi. Fața mică a lui Vili era ca un abur. O față lunguiață cu barbă ramificată, mustăți și sprâncene încruntate. O față vicleană, ca a unei vulpi.

— Asta e răsplata ta? întrebă Cal. Rănile căpătate în luptă? Le-am primit luptând în interesul tău.

— Ați luptat în interesul vostru, răspunse micul zeu. V-am cerut numai să distrugeți sabia. Ați făcut o treabă bună.

— Poți să ne faci oricâte complimente vrei, interveni Bith. Unde este premiul nostru? Îți mai aduci aminte? „Orice vă veți dori”?

— Ei bine, scânci Vili, nu vă putem oferi prea multe acum…

— Nimic, adică, mormăi Hathor.

— Nu mai avem putere prea multă. Drumul către sabie ne-a extenuat. Ne risipim deja…

Într-adevăr, fața sa începea să dispară ca într-un nor.

— Îi convine să se risipească când îi cerem ceva, spuse Endril.

Cal smuci mânerul sabiei.

— Hei, tu! Stai aici!

Vili dispăruse.

— Aș vrea să mai fiu un uriaș acum, spuse Cal, și să-l îngrop în pământ.

— Data viitoare îl bem, sugeră Hathor, și apoi facem pipi în foc.

Bith chicoti acoperindu-și gura. Cal și Hathor râseră din toată inima. Endril zâmbi.

— Se va întoarce curând, vă garantez asta, spuse elful. Vă amintiți că a spus „săbii”? Aceasta a fost prima. Vor mai fi altele și va veni iar după noi ca să ne spună să le distrugem.

— Ăsta-i norocul nostru, spuse Cal. Luă ciotul ce a mai rămas din sabie și-l aruncă dezgustat. Se auzi cum cade undeva, departe în prăpastie.

— Aș fi vrut să mai avem și altceva de arătat decât rănile astea.

Bith arătă cu degetul ei subțire.

— Cal, ce este lucrul acela verde pe care îl ai sub cămașă?

Cal trase de el.

— Acesta? Nu știu. Ce-o fi? Scoase o bucată de pânză verde cu ceva roșu. Ce-i?…

— Steagul tatălui tău! strigă Bith.

Așa era. Cal ținea în mână un steag, nu prea mare și cu un model simplu. Un vultur roșu zbura către cer ținând în gheare un pește, totul pe un fond verde.

— Dar cum a ajuns la mine? se întrebă băiatul.

— Probabil l-ai luat din fața cortului lui Schlein.

Sigur că da. Mi-am adus aminte că te-am văzut aplecându-te după ceva, spuse Endril.

Cal ridică steagul în aer. Zvâcni în bătaia vântului, ca un vultur adevărat, mândru, liber şi fericit că se întoarce în mâini bune.

— Bravo, Cal, spuse Bith. Este cel mai grozav lucru pe care-l puteai purta cu tine.

Cal nu putea vorbi. Strânse steagul la piept şi-şi aplecă fruntea. Toţi rămăseseră tăcuţi pentru o clipă. Într-un sfârşit, Bith spuse:

— Nu-i prea rău pentru un grăjdar. Puţini au steagul lor propriu pentru a-l purta într-o luptă.

Cal îşi drese glasul. Vocea sa încă mai era răguşită când spuse:

— Iar tu eşti o prinţesă adevărată, chiar dacă nu ai o suită.

— Nu am suită? spuse Bith ridicându-şi mâinile. Priveşte-mă! Înconjurată de elfi înţelepţi, trolli viteji şi credincioşi şi soldaţi. Câte unul din fiecare, bineînţeles.

— Da, un anturaj nemaiîntâlnit, spuse Endril. O prinţesă dezmoştenită, un războinic scăpătat, un troll cumsecade şi un elf rătăcit. Fiinţe mai deosebite între ele decât acestea, cu greu s-ar mai putea găsi pe lumea asta şi, totuşi, iată-ne. Am învăţat să lucrăm împreună, să râdem împreună, să supravieţuim, să ne încredem unul în altul. Nu e puţin lucru. Şi a mai fost ceva, încă de la început. Am fost patru. Ca anotimpurile, ca vântul, ca punctele cardinale. Nici

mai mult, nici mai puțin.

Cal se ridică. Se clătină o clipă pe picioare, dar rămase drept.

— Și ce vom face în continuare, noi, cei patru?

Ceilalți se ridicară și ei, Hathor ajutat.

— Nu plec din satul ăsta până nu fac o baie, răspunse Bith.

— Bineînțeles, Înălțimea Voastră, glumi Cal. Iar suita Voastră va fi bucuroasă să vă aducă apă fierbinte. În zilele astea va trebui să ne refacem și echipamentul. Eu am nevoie de o sabie nouă, iar Hathor de niște haine adevărate în locul acestor zdrențe.

Trollul zâmbi și-l bătu pe Cal pe umăr cu un deget noduros.

— Și după aceea unde mergem?

Endril își lovea bărbia.

— Este o pădure către nord de locul acesta. Nu departe, este o cascadă și un mic sat. Un loc foarte plăcut în această perioadă a anului. Foarte liniștit.

Cal privi către ceilalți și zâmbi:

— Și când spui, bătrâne Endril, că ai fost ultima dată în satul acela liniștit?

Endril își lovea din nou bărbia cu mâna.

— Au trecut câteva anotimpuri de atunci, poate… două sute cincizeci?

Cal, Bith și Hathor dădură din cap. Apoi spuseră într-un glas:

— De ce nu?